

DISPOSICIONS GENERALS

DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ

DECRET 45/2022, de 15 de març, pel qual s'estableix l'ordenació dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i el currículum del nivell Intermedi de diversos idiomes.

L'article 131.3.c) de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que correspon a la Generalitat la competència compartida per a l'establiment dels plans d'estudi corresponents, incloent-hi l'ordenació curricular.

D'acord amb l'article 6 de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, les administracions educatives competents han d'establir el currículum dels diferents ensenyaments que s'hi regulen, dels quals el Govern de l'Estat ha de fixar prèviament els aspectes bàsics.

La Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, regula, en els seus articles 59, 60, 61 i 62, els ensenyaments d'idiomes de règim especial, i estableix, a l'article 3.6, que aquests ensenyaments tenen la consideració d'ensenyaments de règim especial. Així mateix determina, a l'article 59.1, que els ensenyaments d'idiomes de règim especial tenen per objecte capacitar l'alumnat per a l'ús adequat dels diferents idiomes fora de les etapes ordinàries del sistema educatiu, i els organitza en tres nivells: Bàsic, Intermedi i Avançat. La Llei també disposa que els ensenyaments del nivell Bàsic tenen les característiques i l'organització que les administracions educatives determinin.

L'article 64.4 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, estableix que correspon al Govern determinar els currículums dels diversos nivells dels ensenyaments reglats d'idiomes i els requisits que han de complir les escoles oficials d'idiomes, els centres públics delegats i els centres privats autoritzats.

Els ensenyaments d'idiomes de règim especial s'ofereixen en la modalitat presencial i també es poden oferir en la modalitat no presencial, així com en altres modalitats d'ensenyament-aprenentatge d'idiomes que fomentin l'ús i aprofitament de les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies de la informació i de la comunicació.

Mitjançant el Reial decret 1041/2017, de 22 de desembre, pel qual es fixen les exigències mínimes del nivell Bàsic a l'efecte de la certificació, s'estableix el currículum bàsic dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2 dels ensenyaments d'idiomes de règim especial que regula la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, i s'estableixen les equivalències entre els ensenyaments d'idiomes regulats en diversos plans d'estudi i els d'aquest Reial decret. El Reial decret ha reordenat els nivells d'aquests ensenyaments i ha modificat la seva correspondència amb el Marc europeu comú de referència per a les llengües, ha establert els efectes dels certificats acreditatius de la superació dels nivells Bàsic, Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2 d'aquests ensenyaments, així com els requisits mínims de la documentació acadèmica necessària per garantir la mobilitat de l'alumnat. Finalment, ha establert la possibilitat de certificar, a més de la competència general, les competències parcials per activitats de llengua.

D'acord amb el calendari de la disposició final primera del Reial decret 1041/2017, de 22 de desembre, la nova ordenació s'implanta progressivament a partir del curs acadèmic 2018-2019, amb la substitució consegüent de l'ordenació curricular anterior, establerta pel Decret 4/2009, de 13 de gener, pel qual s'estableix l'ordenació i el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial.

Per tot el que s'ha exposat i per tal de donar compliment a la normativa, escau aprovar aquest Decret amb la nova ordenació curricular, que, alhora, recull i aprofundeix en diverses accions adreçades a la flexibilització de l'oferta, a l'estructuració de l'ensenyament a distància i a l'augment del nombre de persones que posseeixin certificacions dels ensenyaments d'idiomes. Finalment, els annexos II i III estableixen el currículum de diversos idiomes dels nivells Intermedi B1 i Intermedi B2.

L'objecte de la norma és establir l'ordenació general dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i el seu règim de certificació i també establir el currículum del nivell Intermedi dels idiomes que s'indiquen. Les finalitats són les de capacitar l'alumnat per a l'ús adequat de l'idioma, fora de les etapes ordinàries del sistema educatiu i fomentar el plurilingüisme. Els principals continguts de la norma són: establir l'estructura general i la durada del currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial, establir els currículums dels ensenyaments d'idiomes de règim especial, per als nivells Intermedi B1 i Intermedi B2 i establir l'ordenació acadèmica d'aquests ensenyaments.

Els referents de les accions de govern en aquest camp, tant pel que fa a la formació contínua d'aprenents

CVE-DOGC-A-22074085-2022

adults com a la formació inicial i permanent dels docents, s'han d'inscriure en el marc de les polítiques del Consell d'Europa, i els nivells de competència a assolir es defineixen d'acord amb els nivells fixats en el Marc europeu comú de referència per a les llengües, tal com es concreten en els ensenyaments d'idiomes que s'estableixen en aquest Decret.

El currículum establert per aquest Decret sota el principi de proporcionalitat conté la regulació imprescindible perquè sigui desplegat en les programacions elaborades per l'equip docent, les quals han de possibilitar l'assoliment de les competències lingüístiques de l'alumnat establertes en l'idioma corresponent.

D'acord amb el que s'ha exposat, aquesta iniciativa s'exerceix en el marc del règim de millora de la qualitat normativa i dels principis de bona regulació; en particular, dels principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat, seguretat jurídica, transparència i eficiència. Es persegueix la millora del sistema educatiu com a interès general justificatiu, tot establint la regulació imprescindible per atendre les necessitats detectades, alhora que resulta coherent amb l'ordenament jurídic vigent i no s'estableixen càrregues administratives innecessàries per als destinataris. Així mateix, s'ha garantit la participació en la seva elaboració, així com el règim de transparència.

Aquest Decret s'ha tramitat segons l'article 59 i següents de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya i d'acord amb els principis de millora de la qualitat normativa i de participació establerts a la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, atès que s'inclou en l'ordenació acadèmica la nova ordenació curricular dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i dona resposta a necessitats de qualificació de les persones empreses en l'àmbit dels idiomes, i disposa del dictamen previ del Consell Escolar de Catalunya.

En virtut d'això, a proposta del conseller d'Educació, d'acord amb el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora i amb la deliberació prèvia del Govern,

Decreto:

Capítol I

Disposicions de caràcter general

Article 1

Objecte

1. Aquest decret té per objecte establir:

- a) L'ordenació general dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i el seu règim de certificació.
 - b) El currículum del nivell Intermedi dels idiomes següents: alemany, anglès, àrab, català, coreà, espanyol per a estrangers, èuscar, francès, grec, italià, japonès, neerlandès, portuguès, rus i xinès, que consten a l'annex II, per al nivell Intermedi B1 i a l'annex III per al nivell Intermedi B2.
2. Les escoles oficials d'idiomes i els centres públics delegats poden impartir els ensenyaments d'idiomes de règim especial, els quals, a l'efecte d'aquests ensenyaments, depenen de les escoles oficials d'idiomes, en els termes que estableixi el Departament d'Educació.
3. Els centres privats autoritzats poden impartir el nivell Bàsic sens perjudici del que es determini per reglament amb relació a l'obtenció dels certificats homologats corresponents.

Article 2

Finalitat

La finalitat dels ensenyaments d'idiomes de règim especial és:

- a) La capacitat de l'alumnat per a l'ús adequat de l'idioma, fora de les etapes ordinàries del sistema educatiu.
- b) El foment del plurilingüisme, prioritzant les necessitats de la ciutadania en la seva vida adulta, tant pel que fa a l'adquisició o al perfeccionament del coneixement d'idiomes com a la certificació dels seus nivells de

CVE-DOGC-A-22074085-2022

competència en l'ús d'aquests idiomes.

Article 3

Llengua vehicular i llengua de referència

En l'ensenyament d'idiomes de règim especial, la llengua vehicular i d'aprenentatge és la llengua objecte d'estudi i normalment s'hi utilitza el català com a llengua de referència.

Capítol II

Currículum

Article 4

Nivells i competències

1. Els ensenyaments d'idiomes de règim especial s'estructuren en els nivells següents:

- a) Nivell Bàsic, subdividit en els nivells Bàsic A1 i Bàsic A2
- b) Nivell Intermedi, subdividit en els nivells Intermedi B1 i Intermedi B2
- c) Nivell Avançat, subdividit en els nivells Avançat C1 i Avançat C2

2. Els nivells Bàsic (A1 i A2), Intermedi (B1 i B2) i Avançat (C1 i C2) dels ensenyaments d'idiomes de règim especial tenen com a referència les competències pròpies dels nivells A1, A2, B1, B2, C1 i C2, respectivament, del Consell d'Europa, segons es defineixen al Marc europeu comú de referència per a les llengües.

Article 5

Estructura

- 1. L'estructura general i la durada del currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial es concreta a l'annex I.
- 2. Els continguts dels currículums dels ensenyaments d'idiomes de règim especial, per als nivells Intermedi B1 i Intermedi B2, s'estableixen, respectivament, als annexos II i III.

Article 6

Programacions didàctiques

- 1. En el marc del seu projecte educatiu, les escoles oficials d'idiomes, d'acord amb les directrius del Departament d'Educació, han d'establir els criteris generals per elaborar les programacions didàctiques, que han de complementar i desplegar els currículums establerts per a aquells idiomes que imparteixin.
- 2. Les programacions didàctiques han d'incloure, curs per curs i per a cada idioma, els objectius i els continguts, les orientacions metodològiques i per a l'avaluació, les assignacions i distribucions horàries, els criteris per al seguiment i l'orientació de l'alumnat, així com les adaptacions per a l'alumnat amb necessitats educatives especials.
- 3. Les programacions didàctiques s'aproven pel claustre del professorat i cal informar-ne el consell escolar i l'alumnat, en particular, dels objectius, els continguts i els criteris per a l'avaluació.

Capítol III

Ordenació acadèmica

Article 7

Accés als ensenyaments d'idiomes de règim especial

1. Per accedir als ensenyaments d'idiomes de règim especial és requisit tenir setze anys complerts en l'any natural en què es comencin els estudis. També poden accedir-hi les persones majors de catorze anys per seguir els ensenyaments d'un idioma diferent del que cursen en l'educació secundària obligatòria com a primera llengua estrangera.
2. L'alumnat que acrediti el domini de competències suficients en un idioma pot incorporar-se a qualsevol curs dels nivells Bàsic, Intermedi o Avançat, de conformitat amb els procediments que estableixi el Departament d'Educació. No obstant això, la ubicació directa de l'alumnat en un curs determinat a través d'aquests procediments no suposa el reconeixement acadèmic d'haver superat els cursos anteriors ni l'obtenció dels certificats de nivell corresponents.

Article 8

Durada i modalitats

1. Els cursos han de ser d'un mínim de 130 hores lectives.
2. El Departament d'Educació pot organitzar de forma flexible i en horaris diversos:
 - a) La modalitat presencial: per cursos acadèmics, o en dos blocs per curs acadèmic o per quadrimestres.
 - b) La modalitat no presencial, en la qual pot flexibilitzar la durada i l'organització horària dels cursos sense perjudici del que s'estableix per a l'organització dels diferents nivells.

Capítol IV

Nivell Bàsic

Article 9

Organització i finalitat del nivell Bàsic

1. El nivell Bàsic s'organitza en dos cursos per a tots els idiomes. El primer curs correspon al nivell Bàsic A1 i el segon curs correspon al nivell Bàsic A2.
2. El nivell Bàsic té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de manera parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics amb la finalitat de mantenir relacions personals i socials amb persones usuàries d'altres llengües. Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.
3. L'assoliment d'aquesta finalitat comporta la consecució dels objectius fixats per a aquest nivell.

Article 10

Certificació del nivell Bàsic

1. L'alumnat que hagi obtingut una avaluació positiva al final del primer curs, pot accedir al segon curs del nivell Bàsic i té dret a la certificació del nivell Bàsic A1.

CVE-DOGC-A-22074085-2022

2. L'alumnat que superi amb avaluació positiva el segon curs de nivell Bàsic obté la certificació acreditativa del nivell Bàsic A2.
3. L'escola oficial d'idiomes que correspongui ha d'expedir els certificats del nivell Bàsic A1 i A2.
4. La qualificació global d'aquest certificat és d'apte/apta o de no apte/apta.
5. El certificat acreditatiu d'haver superat el nivell Bàsic A2 permet el pas al nivell Intermedi B1 de l'idioma corresponent.

Capítol V

Nivell Intermedi

Article 11

Organització i finalitat del nivell Intermedi

1. El nivell Intermedi B1 s'organitza en un curs per a tots els idiomes, excepte per a àrab, coreà, japonès, rus i xinès, per als quals es pot organitzar en dos cursos.
2. El nivell Intermedi B2 s'organitza en dos cursos per a tots els idiomes, excepte per a català, que s'organitza en un curs.
3. El nivell Intermedi té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de manera parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la fluïdesa i naturalitat suficients perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües. Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de la llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli, amb expressions idiomàtiques d'ús comú, que permeti percebre i expressar matisos de significat sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització de la persona parlant.
4. L'assoliment d'aquesta finalitat comporta la consecució dels objectius fixats per a aquest nivell, els quals estan inclosos als annexos II i III.

Article 12

Certificació de la competència general del nivell Intermedi

1. L'alumnat que superi amb avaluació positiva la prova específica de certificació al final del nivell Intermedi B1 obté la certificació acreditativa del nivell Intermedi B1 corresponent.
2. El certificat acreditatiu d'haver superat el nivell Intermedi B1 permet el pas al primer curs del nivell Intermedi B2, de l'idioma corresponent.
3. L'alumnat que superi amb avaluació positiva la prova específica de certificació al final del nivell Intermedi B2 obté la certificació acreditativa del nivell Intermedi B2 corresponent.
4. L'escola oficial d'idiomes que correspongui ha d'expedir el certificat de nivell Intermedi B1 i Intermedi B2.
5. La qualificació global dels certificats de nivell Intermedi B1 i Intermedi B2, és d'apte/apta, o de no apte/apta, seguida de la puntuació numèrica, total i per activitats de llengua.
6. El certificat acreditatiu d'haver superat el nivell Intermedi B2 permet el pas al nivell Avançat C1, de l'idioma corresponent.

Capítol VI

Nivell Avançat

Article 13

Organització i finalitat del nivell Avançat

1. El nivell Avançat C1 s'organitza en un curs per a tots els idiomes.
2. El nivell Avançat C2 s'organitza en dos cursos per a tots els idiomes, excepte per a català, que s'organitza en un curs.
3. El nivell Avançat té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma sense cap mena de dificultat, amb un grau de qualitat propi d'un parlant culte, en situacions d'alta complexitat, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de manera parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics. Per assolir aquests objectius, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes tant abstractes com concrets, de caràcter general o especialitzat, encara que no siguin del seu camp d'especialització, en una gran varietat d'accents, registres i estils, amb un repertori d'estructures variades i complexes, i també de lèxic, que inclogui expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals o especialitzades i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.
4. L'assoliment d'aquesta finalitat comporta la consecució dels objectius fixats per a aquest nivell.

Article 14

Certificació de la competència general del nivell Avançat

1. L'alumnat que superi amb avaluació positiva la prova específica de certificació al final del nivell Avançat C1 obté la certificació acreditativa del nivell Avançat C1 corresponent.
2. El certificat acreditatiu d'haver superat el nivell Avançat C1 permet el pas al primer curs del nivell Avançat C2, de l'idioma corresponent.
3. L'alumnat que superi amb avaluació positiva la prova específica de certificació al final del nivell Avançat C2 obté la certificació acreditativa del nivell Avançat C2 corresponent.
4. L'escola oficial d'idiomes que correspongui ha d'expedir el certificat de nivell Avançat C1 o C2.
5. La qualificació global dels certificats de nivell Avançat C1 i Avançat C2 és d'apte/apta o de no apte/apta, seguida de la puntuació numèrica, total i per activitats de llengua.

Article 15

Certificació de competències

En els nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2 es pot certificar:

- a) La competència general, que ha d'incloure les activitats de comprensió de textos orals i escrits, de producció i coproducció de textos orals i escrits, i de mediació per a cada nivell.
- b) Les competències parcials corresponents a una o més de les activitats de llengua esmentades.

Capítol VII

Avaluació, permanència, proves de certificació i mobilitat.

CVE-DOGC-A-22074085-2022

Article 16

Avaluació i pas de curs

1. L'avaluació dels aprenentatges de l'alumnat té com a referència les competències pròpies dels nivells d'ensenyament establertes, així com els objectius generals i per activitats de llengua, comuns a tots els idiomes, fixats en el currículum per a cada nivell i concretats, per cursos, en les programacions didàctiques respectives.
2. S'entén com a avaluació de l'aprenentatge de l'alumnat el seguiment sistemàtic, continu i global de tot el procés.
3. S'ha d'informar periòdicament l'alumnat sobre els resultats obtinguts en el procés de valoració del seu rendiment acadèmic.
4. Al final de cada curs, la qualificació global de l'alumnat serà d'apte/apta, seguida de la puntuació numèrica, en el cas dels ensenyaments de nivell Intermedi i Avançat, o de no apte/apta.
5. L'alumnat que hagi obtingut una avaluació positiva al final d'un curs pot passar al curs següent.
6. Els documents oficials que s'han d'utilitzar en l'avaluació per als ensenyaments d'idiomes de règim especial són l'expedient acadèmic i les actes de qualificació.

Article 17

Permanència

En els nivells Bàsic, Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2, l'alumnat té dret a romandre matriculat en règim d'ensenyament oficial, durant un màxim de cursos acadèmics equivalents al doble dels cursos en què s'organitza el nivell per a l'idioma corresponent.

Article 18

Proves de certificació

1. Les proves específiques de certificació dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2 a què es refereixen els articles 12 i 14 són comunes a tot Catalunya, i la seva organització i els seus continguts els regula el Departament d'Educació, el qual ha de fer almenys una convocatòria anual de tots els idiomes que s'imparteixen.
2. Les proves han de mesurar el nivell de competència lingüística comunicativa de les candidates i dels candidats.
3. Les proves s'han d'elaborar, administrar i avaluar segons uns estàndards que en garanteixin la validesa, fiabilitat, viabilitat, equitat, transparència i impacte positiu, així com el dret de l'alumnat a ser avaluat amb objectivitat i efectivitat.
4. El disseny, l'administració i l'avaluació de les proves per a l'obtenció dels certificats per part de l'alumnat amb discapacitat s'han de basar en els principis d'igualtat d'oportunitats, no discriminació, accessibilitat universal i compensació de desavantatges. Els procediments d'avaluació han de contenir les mesures que resultin necessàries per adaptar-los a les necessitats especials d'aquest alumnat.
5. La inscripció a les proves de certificació dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2 es pot efectuar en règim lliure. Per formalitzar la matrícula lliure cal acreditar la superació del segon curs de l'educació secundària obligatòria o nivell equivalent, i tenir més de catorze anys. No es pot simultaniejar la condició d'alumnat en règim d'ensenyament oficial i la condició d'alumnat lliure en el mateix idioma.
6. Correspon al professorat de les escoles oficials d'idiomes l'elaboració, administració i avaluació de les proves per a l'obtenció dels certificats dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2.

Article 19

Característiques i efectes dels certificats

1. Els certificats de nivell Bàsic han d'incloure, com a mínim, les dades següents: òrgan que l'expedeix, dades

CVE-DOGC-A-22074085-2022

de l'alumne o alumna (nom i cognoms, DNI o NIE, o, en el seu defecte, número de passaport, data i lloc de naixement), idioma i nivell, indicació del nivell del Marc europeu comú de referència per a les llengües, data d'expedició, signatura i segell.

2. Els certificats dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2 han d'incloure, com a mínim, les dades següents: denominació del certificat (en la modalitat de certificació parcial, s'hi afegiran l'activitat o activitats de llengua avaluades), òrgan que l'expedeix, dades de l'alumne (nom i cognoms; DNI o NIE o, si no, número de passaport; data i lloc de naixement), idioma, nivell (Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1, o Avançat C2), data d'expedició, signatura i segell.

3. El Departament d'Educació ha de determinar la valoració dels certificats establerts en aquest Decret en els processos de reconeixement de mèrits que gestioni.

4. A les persones titulars dels certificats establerts en aquest Decret se les pot eximir de les proves de competència en idiomes que estableixin les administracions públiques o altres organismes públics i que corresponguin als nivells de competència consignats.

Article 20

Mobilitat de l'alumnat

L'alumnat que es traslladi a un altre centre sense haver acabat el curs acadèmic haurà d'aportar un certificat acadèmic expedit pel centre d'origen, el qual remetrà al centre de destinació, a petició d'aquest, l'expedient acadèmic de l'alumne o alumna. La matriculació es pot formalitzar a partir de la recepció de l'expedient acadèmic per part del centre de destinació i la comunicació del trasllat.

Article 21

Ofertes específiques

1. Les escoles oficials d'idiomes poden impartir cursos dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1 i Avançat C2 per a l'actualització, el perfeccionament i l'especialització de competències adreçats al professorat i a altres col·lectius professionals, i, en general, a persones adultes amb necessitats específiques d'aprenentatge d'idiomes.

2. Aquestes ofertes formatives poden fer-se mitjançant els grups ordinaris o grups específics creats a aquest efecte i poden incloure criteris específics d'admissió.

3. Les ofertes específiques s'implanten pel Departament d'Educació i poden derivar d'acords i convenis amb altres ens.

Disposicions addicionals

Primera

Equivalència d'estudis

El règim d'equivalències entre els ensenyaments regulats pel Reial decret 1629/2006, de 29 de desembre, pel qual es fixen els aspectes bàsics del currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial regulats per la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, i els ensenyaments als quals es refereix aquest Decret és el que especifica l'annex II del Reial decret 1041/2017, de 22 de desembre.

Segona

Modalitat no presencial

Els ensenyaments d'idiomes de règim especial en la modalitat no presencials es poden impartir a l'Institut Obert de Catalunya, que a aquest efecte té la consideració d'Escola Oficial d'Idiomes.

Disposició derogatòria

Derogació normativa

Queden derogades les disposicions següents:

- a) El Decret 4/2009, de 13 de gener, pel qual s'estableix l'ordenació i el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial.
- b) El Decret 73/2014, de 27 de maig, de modificació del Decret 4/2009, de 13 de gener, pel qual s'estableix l'ordenació i el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial.
- c) El Decret 186/2015, de 25 d'agost, de modificació del Decret 4/2009, de 13 de gener, pel qual s'estableix l'ordenació i el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial, per incloure-hi l'idioma coreà.
- d) El Decret 224/2016, de 15 de març, de modificació de l'article 10.2 del Decret 4/2009, de 13 de gener, pel qual s'estableix l'ordenació i el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial.

Disposicions finals

Primera

Trasllat de l'expedient acadèmic

S'habilita la persona titular del Departament d'Educació per regular les condicions i el procediment de trasllat de l'expedient acadèmic.

Segona

Implantació

El Departament d'Educació estableix el calendari d'implantació d'acord amb el que preveu la disposició final primera del Reial decret 1041/2017, de 22 de desembre.

Tercera

Correspon al Departament d'Educació l'establiment dels models oficials d'expedient acadèmic i de les actes de qualificació que s'han d'utilitzar en l'avaluació corresponent dels ensenyaments d'idiomes de règim especial.

Quarta

Aquest Decret entra en vigor l'endemà de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Barcelona, 15 de març de 2022

Pere Aragonès i Garcia

President de la Generalitat de Catalunya

Josep González Cambray

Conseller d'Educació

Annex I

Estructura general i durada del currículum

Aquest annex mostra l'estructuració dels currículums dels nivells Bàsic, Intermedi i Avançat de les escoles oficials d'idiomes i es refereix als idiomes que s'hi imparteixen i a la durada dels cursos corresponents.

La diversitat lingüística creixent que s'observa a l'Europa del segle XXI i, de retruc, les necessitats de la ciutadania d'adquirir diferents nivells de competència lingüística en diversos idiomes marquen l'enfocament d'aquests currículums.

Per tal de fomentar i facilitar l'aprenentatge d'idiomes, i contribuir a la millora de la comprensió entre ciutadans i a la comunicació intercultural entre els pobles, s'han incorporat als currículums les recomanacions del Consell d'Europa tal com es concreten en el Marc europeu comú de referència per a les llengües i en el volum complementari, tant pel que fa a l'estructura com als continguts.

L'enfocament adoptat està orientat a l'acció i es basa en el desenvolupament de les competències generals de la persona aprenent, que inclouen els coneixements declaratius (saber), habilitats (saber fer), actituds, motivacions, valors, creences, estils cognitius i trets de personalitat (saber ser) i la capacitat d'incorporar coneixements nous (saber aprendre).

1. Estructura

L'estructura del currículum parteix de la consideració de la llengua com a instrument de comunicació entre cultures i comunitats. En la societat catalana, que compta amb una llengua pròpia, la catalana, a més de la llengua castellana, sempre ha tingut una rellevància especial afavorir les actituds positives de la ciutadania envers l'aprenentatge de llengües, la qual cosa es fa palesa en l'estructuració mateixa dels continguts curriculars.

Aquests currículums tenen com a premissa fonamental el context descrit i les característiques particulars de les persones destinatàries. L'enfocament en l'ensenyament de les llengües que se'n desprèn ha de conduir progressivament l'alumnat, les persones adultes amb necessitats diverses, a la conscienciació i l'autonomia en els aprenentatges de llengües per poder continuar-los al llarg de la seva vida, amb el suport de les noves tecnologies de la informació i la comunicació. Per tot això es dona una rellevància especial a la definició del nivell i als objectius en clau competencial, generals i per activitat de llengua, i es prioritzen els continguts actitudinals que han d'afavorir els aprenentatges.

Els apartats referits als objectius generals i als objectius per activitat de llengua, i els de les competències generals (actituds, competència sociocultural, i estratègies i habilitats lingüístiques) són iguals per als tres nivells i per a tots els idiomes, amb el benentès que, en un desenvolupament posterior, caldrà concretar-los, per a cada nivell, curs i idioma, en el projecte curricular de les escoles oficials d'idiomes.

1.1 Objectius

El currículum de cada nivell inclou els objectius generals i els objectius per activitat de llengua que li són propis. Els objectius generals descriuen les característiques d'un usuari o usuària competent de la llengua per a cada nivell. Els objectius per activitat de llengua descriuen en termes competencials les habilitats i capacitats que cal assolir per completar amb èxit la finalitat de cada nivell.

La gradació dels objectius en els tres nivells, Bàsic, Intermedi i Avançat, obeeix a una concepció acumulativa i, alhora, cíclica del procés d'ensenyament i aprenentatge, que es concreta, en el nivell Bàsic, en el desenvolupament i ús d'estratègies d'aprenentatge, i de les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per afavorir el procés d'aprenentatge en els nivells Intermedi i Avançat.

1.2 Continguts

Els continguts s'han descrit d'acord amb la finalitat dels ensenyaments d'idiomes i els objectius generals i per activitats de llengua establerts per a cada nivell. Aquests continguts s'agrupen en dues grans categories: els corresponents a les competències generals i els de la competència lingüística comunicativa de cada idioma.

CVE-DOGC-A-22074085-2022

Els diferents apartats que configuren la competència lingüística comunicativa —competència pragmàtica, competència discursiva i competència lingüística— consten de llistes d'ítems que es presenten de forma aïllada, encara que no s'ha d'interpretar que s'hagin d'ensenyar i aprendre d'aquesta manera, sinó que s'han de relacionar entre si per organitzar seqüències didàctiques. Aquesta tasca correspon a la concreció curricular que n'han de fer les escoles oficials d'idiomes.

Aquests currículums s'han d'entendre, en definitiva, com la referència i la guia per a l'ensenyament, l'aprenentatge i l'avaluació dels diferents idiomes i nivells, i cal destacar que els objectius que s'hi estableixen per a cadascun constitueixen la referència a partir de la qual s'organitzarà l'avaluació.

1.2.1 Competències generals

Les competències generals són comunes a totes les llengües i s'han agrupat en tres grans apartats.

El primer apartat, d'importància cabdal per a l'aprenentatge d'idiomes en l'edat adulta, és el de les actituds i inclou la descripció d'aquelles que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge en general, d'aquelles que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua i d'aquelles que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

El segon apartat fa referència a les estratègies d'aprenentatge de la llengua i inclou les estratègies cognitives pel que fa a la comunicació i la llengua, les metacognitives pel que fa al procés d'aprenentatge i les socioafectives per col·laborar amb els altres per construir coneixement.

El tercer apartat fa referència a la competència digital i a la disposició a experimentar amb les tecnologies digitals, pel que fa a la interacció i la col·laboració a través dels mitjans digitals i a l'ús d'informació multimodal.

1.2.2 Competència lingüística comunicativa

Els continguts relatius a la competència lingüística comunicativa són específics per a les diferents llengües i s'articulen en cinc grans apartats: competència i continguts nociònals i funcionals, discursius, socioculturals i sociolingüístics, per activitat de llengua i lingüístics.

a) Competència nociònals i funcional: inclou els continguts relatius a les funcions i propòsits de la comunicació.

b) Competència discursiva: tracta l'organització del discurs, les diferents tipologies textuais i els àmbits d'ús tenint en compte els continguts relatius al text, entès com a unitat mínima de comunicació.

c) Competència sociocultural i sociolingüística: fomenta el coneixement intercultural que permeti a l'aprenent interpretar les situacions de comunicació i convencions socials en la llengua objecte d'estudi.

d) Competència per activitat de llengua: tracta les activitats, les estratègies i la tipologia textual relatives a la comprensió oral i escrita, l'expressió oral i escrita, i la mediació.

e) Competència lingüística: se centra en els elements formals de la llengua, que inclouen el lèxic i els aspectes semàntics, la morfosintaxi, la fonètica i la fonologia, i l'ortografia i els aspectes gràfics.

La interrelació de tots els elements implicats en la competència lingüística comunicativa ha de vertebrar les unitats didàctiques objecte d'ensenyament, aprenentatge i avaluació.

2. Durada

Els currículums corresponen als idiomes següents: alemany, anglès, àrab, català, coreà, espanyol per a persones estrangeres, èuscar, francès, grec, italià, japonès, neerlandès, portuguès, rus i xinès.

Els ensenyaments corresponents al nivell Bàsic s'impartiran en dos cursos d'una durada mínima de 130 hores cadascun per a tots els idiomes.

Els ensenyaments corresponents al nivell Intermedi s'impartiran en tres cursos d'una durada mínima de 130 hores cadascun per a tots els idiomes, excepte per a àrab, coreà, japonès, rus i xinès, que s'impartiran en quatre cursos, i per a català, que s'impartirà en dos cursos.

Els ensenyaments corresponents al nivell Avançat s'impartiran en tres cursos d'una durada mínima de 130 hores cadascun per a tots els idiomes, excepte per a català, que s'impartirà en dos cursos.

La varietat de la llengua objecte d'aprenentatge és la varietat estàndard. No s'exclou, però, el coneixement de l'existència d'altres varietats, i, en el nivell Avançat, el reconeixement i la comprensió de les més importants.

Annex II

Nivell Intermedi B1

(Vegeu la imatge al final del document)

[788235_50didiomesannexIIB1cat.pdf](#)

Annex III

Nivell Intermedi B2

(Vegeu la imatge al final del document)

[788236_50didiomesannexIIIB2cat.pdf](#)

(22.074.085)

Annex II

Nivell Intermedi B1

Alemanys

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulats que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.

- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre

formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions; sinònims (*fantastisch/wunderbar*) i antònims (*arbeitslos/berufstätig*); hipònims (*Wohnung: Einfamilienhaus, Villa, Apartment, etc.*) i hiperònims (*Bus, U-Bahn, Auto, etc.: Verkehrsmittel*); metàfores (*jemandem das Herz brechen*) i metonímies (*Lasst uns ein Glas trinken gehen*); proformes lèxiques (*Frau Meyer, Ihnen möchte ich mal etwas sagen*); referències semàntiques basades en el coneixement del món.
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Aufgestanden ist sie heute um 6 Uhr*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Sie schreibt erfolgreiche Romane, die in mehrere Sprachen übersetzt werden; Wir sprechen von Juli Zeh*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Ich will nach Berlin (fahren)*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*am Anfang, zuerst, als Erstes*); per ordenar (*zuerst, dann, danach, später; erstens, zweitens, drittens*); per concloure (*als Schlussfolgerung*) o resumir (*zusammenfassend*); per acabar (*zum Schluss, abschließend*).
- Posicionament de l'emissor (*Damit bin ich nicht einverstanden; Das finde ich auch*).
- Tractament de la informació: reformulació (*Was ich meine, ist...; Anders gesagt; Das heißt*); exemplificació (*Wie zum Beispiel; Wie*); introducció de temes (*und außerdem*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*auch, dazu*); contrastius (*im Gegensatz zu; trotzdem*); causatius (*weil, denn, nämlich*); consecutius (*deshalb, deswegen, darum*); condicionals (*wenn, nur wenn*); finals (*um...zu, damit, zum+ infinitiu*); temporals (*als, wenn, während, nachdem, bevor*).

- Marcadors propis del discurs oral: presa de contacte (*Entschuldigung, kann ich kurz mit Ihnen sprechen?*); introducció del tema (*also, nun, nun ja; Es geht um die Frage, ob; Das Thema ist*); tematització (*übrigens; Was ich sagen wollte*); demanda de confirmació (*Alles klar?; Ist das in Ordnung?; Bist du ganz sicher?*); advertència (*Pass auf; Achtung!*); acord (*Ich bin einverstanden*); desacord (*Ich bin nicht einverstanden*); tancament (*Das war's; Und das ist alles*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonal

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.

- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.

- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).

- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.

- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims i mots polisèmics, etc.) (*Job, Arbeit, Arbeitsstelle, Angestellter, Arbeitsloser, Arbeitszeit, etc.*).

3.5.1.3 Formació de paraules. Principals mecanismes de derivació i composició.

Paraules derivades (*Wortbildung*):

- Prefixos (*Vorsilben*): adjectiu (*unmöglich*); substantiu (*Eingang, Ausgang*); verb (*aufstehen, aufbauen*).

- Sufixos (*Nachsilben*): (-voll, -los; -ig, -lich, -isch, -keit, -heit, -schaft, -ung);

Compostos derivats amb -freundlich/-feindlich.

Mots compostos (*Zusammensetzung*):

- Adjectius (*dunkelrot, schwarzhaarig*).

- Substantius: substantiu + substantiu (*Regenschirm*); verb + substantiu (*Schreibtisch*); adjectiu + substantiu (*Großmutter*); adverb + substantiu (*Frühaufsteher*).

- Adverbis indefinits *irgend-* (*irgendjemand, irgendwo*); *nirgend-* (*nirgendwo*).

3.5.1.4 Abreviacions: sigles i acrònims (*WG, FKK, GmbH*); símbols i abreviatures més freqüents (*usw., Lok, Uni, z.B., bzw., etc.*).

3.5.1.5 Onomatopeies (*Aua!, Pfui!, wauwau, kikiriki, etc.*).

3.5.1.6 Mots transparentes o pròxims (*Religion, Architekt, Biologin, intelligent, modern*). Falsos amics (*Infusion, Ich habe kalt, Ich bin gut*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*Ski, Orange, Nuance, Computer*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys d'ús molt freqüent (*Morgenstund hat Gold im Mund; Liebe macht Blind; Ohne Fleiß, kein Preis*).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu

Tipus de substantius:

- Comptables/incomptables (*Mensch(en)/Leute*).

- Concrets/abstractes (*Lottoverkäufer/Wunsch, Hoffnung*).

Morfologia del substantiu (gènere i nombre)

- Regularitats en els gèneres i en la formació de plural.
- N-Declinació.
- El genitiu.
- Composició (*Fugen -s*).
- Adjectius substantivats.

El sintagma nominal (*Nomengruppe*) i els complements de la *Nomengruppe*

- L'adjectiu. Aprofundiment (*die gemütliche Dachterrasse*).
- El complement preposicional. Aprofundiment (*auf der gemütlichen Dachterrasse*).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició)

Articles: *Nullartikel* (*Anna möchte Grafikdesignerin werden*).

Indefinits (*etwas, jede, manche, einige, irgendein*, etc.) i formes comparatives (*sehr / viel; mehr / mehrere; beide; die meisten / die wenigsten*, etc.).

Determinants que substantivitzen (*etwas, nichts, alles*, etc.).

3.5.2.3 Els pronoms (morfologia i posició)

Els pronoms reflexius (*sich gewöhnen an*) i recíprocs en acusatiu (*ich unterhalte mich*) i datiu (*ich stelle mir vor*).

Els pronoms relatius definits i indefinits *wer, was, wo* en acusatiu, datiu (aprofundiment) i en genitiu.

Aprofundiment en els pronoms interrogatius (*womit, mit wem*).

Els determinants com a pronoms (possessius, demostratius, quantitatius, indefinits). Sistematització i aprofundiment (*meiner, deins, dieser, jener, viel, wenig, einige, manche, jeder, alle, jemand, niemand*, etc.).

La declinació del pronom impersonal *man*, acusatiu (*einen*) i datiu (*einem*).

3.5.2.4 L'adjectiu

Morfologia de l'adjectiu (declinació i gradació)

- Els adjectius amb funció atributiva. Aprofundiment (*ein großer Wunsch*).
- Aprofundiment de la declinació (nominatiu, acusatiu i datiu).
- Declinació en genitiu.
- Aprofundiment en el grau (comparatiu i superlatiu).
- Comparatius i superlatius declinats (*eine bessere Arbeitsstelle; die schönste Zeit meines Lebens*).
- Els adjectius numerals ordinals, cardinals i partitius (*halb-, ein Drittel*, etc.).

Ordre dels adjectius dins el sintagma nominal (*Nomengruppe*) (*Ein neues, modernes Hochhaus*).

Els complements dels adjectius:

- Adjectius amb preposició (*erstaunt über, einverstanden mit, böse auf*, etc.).

- Adverbis que complementen adjectius (*viel zu einfach; ziemlich groß für ihr Atler*, etc.).

3.5.2.5 El verb

Tipus de verbs

- Verbs modals (aprofundiment) (*sollen/wollen*).
- Verbs *lassen* i *brauchen*.
- Verbs amb complements preposicionals (*sich kümmern um*).
- Verbs separables i no separables. Prefixos d'ús freqüent.
- Verbs d'estat i factitius (*Perfet* i *Präteritum*) (*liegen/legen, stehen/stellen, sitzen/setzen*).
- Verbs que regeixen infinitiu sense la partícula *zu*. (*Ich gehe schwimmen; Ich höre dich kommen*).

Formes personals i no personals (participi I i participi II) de verbs regulars i irregulars.

Temps i aspecte (formes simples i perfectives).

Formes de present i passat (*Präteritum, Plusquamperfekt*).

Formes de futur (*Futur I*).

Modalitat

- Mode *Konjunktiv II*: forma simple dels verbs més freqüents (*hätte, wäre, müsste*) i perifràstica (*würde essen*), en passat *Präteritum* (*hätte gemacht*) i amb verbs modals (*könnte passieren*).
- Partícules modals d'ús freqüent (*doch, halt, denn, mal*).

Veu activa i passiva

- Formes de la veu passiva. *Perfekt* i *Präteritum*, i amb verbs modals (*Mein Auto ist gestern repariert worden*).
- *Vorgangspassiv* i *Zustandspassiv* (*wurde geöffnet / ist geöffnet*).

3.5.2.6 Les preposicions

Funcions.

- Preposicions de temps, de lloc i de direcció amb acusatiu, datiu i genitiu (*außerhalb, innerhalb*).
- Locucions preposicionals (*an etwas vorbei, um etwas herum, gegenüber von, bis zu*).

Estructura del sintagma preposicional:

- Col·locacions: anteposició (*auf dem Bahnsteig*) o posposició (*am Fluss entlang; uns gegenüber*).

3.5.2.7 Els adverbis

Tipus d'adverbis.

- Adverbis de freqüència (*jedesmal, ab und zu, niemals, etc.*).
- Adverbis de lloc (*unten, vorne, hinten, links, etc.*).
- Adverbis de temps. Present (*sofort, nun*); passat (*neulich, vorher*), i futur (*nachher*).
- Adverbis de manera: (*so, fast, besonders, gar nicht, überhaupt nicht, etc.*).
- Adverbis de direcció i procedència en combinació amb les partícules *hin-, her- / -hin, -her* (*hinauf/rauf; daher/hierher; dahin, dorthin, daher, etc.*).
- Adverbis pronominals (*Pronominalsadverbien*): *da* + preposició, *wo* + preposició.
- Adverbis conjuncionals (*Konjunktionaladverbien*) (*deswegen, daher, deshalb, ebenfalls, außerdem, sonst*).

Posició de més d'un adverbi en la frase

3.5.2.8 La paraula es (aprofundiment).

- Expressions impersonals (*Es gefällt mir; Es lohnt sich, etc.*).
- Frases fetes (*Ich habe es eilig; Es geht um, etc.*).

3.5.2.9 L'oració simple

L'ordre dels elements en el sintagma: posició del verb, dels complements obligatoris (*Ergänzungen*) i dels complements facultatius (*Angaben*).

Estructura de l'oració

- Interrogativa: Indirekte Frage (*Könntest du mir vielleicht sagen, was du hier siehst?*).
- *Kurze Antworten* (sistematització i aprofundiment) (*Ich auch; Ich auch nicht; Ich schon; Doch, etc.*).

3.5.2.10 L'oració composta

La coordinació

- Oracions juxtaposades (*Es waren so viele Leute dort, ich konnte ihn einfach nicht finden*).
- Oracions conjuntives (*Ich fahre diesen Sommer nicht nur nach Deutschland, sondern auch nach Österreich*).
- Oracions disjuntives (*Er ist weder zum Fest gekommen, noch hat er angerufen*).
- Oracions adversatives (*Sie ist müde, aber statt mal eine Pause zu machen, arbeitet sie immer noch*).

La subordinació

- Oracions subordinades substantives (*Was sie sagte, war richtig*).

- Oracions subordinades de relatiu en genitiu (*Die Frau, deren Sohn im Ausland lebt, wohnt nebenan*).

- Oracions subordinades de relatiu amb preposicions (*Der Bus, mit dem ich gefahren bin, war sehr voll und ich konnte mich nicht setzen*).

- Oracions subordinades adverbials:

Temporals (*Nachdem ich zwei Wochen nichts von ihm gehört hatte, machte ich mir große Sorgen*).

Condicionals (*Wenn ich Glück habe, komme ich noch rechtzeitig nach Hause*).

Condicionals irrealis (*Wenn du da gewesen wärest, hätte ich es dir zeigen können*).

Causals (*Da die Leitung kaputt war, musste das Wasser abgedreht werden*).

Finals (*Viele Eltern machen wirklich alles, damit ihre Kinder glücklich sind*).

Preguntes indirectes (*Ich frage mich, ob du alles verstanden hast*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics

Sistematització de la pronunciació de vocals (longitud vocàlica).

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics

Aprofundiment en fonemes alemanys i les seves combinacions: *ch, sch, b, w, f, v, r, z, st, sp, s, ss, ß*.

3.5.3.3 Processos fonològics: aprofundiment en *Knacklaut (Vokalneueinsatz)*, sonorització, assimilació, elisions, palatalització, nasalització, alternança vocàlica, emmudiments, etc.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació

Patrons tonals d'elements lèxics aïllats. (*Wortakzent*).

- Accentuació de paraules estrangeres, derivades, compostes.

- Accentuació de verbs amb prefixos separables i no separables.

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració. (*Satzakzent*):

- Consciència de l'alemany com a *akzentzählende Sprache* vs. les *silbenzählende Sprachen* (català, castellà). Estratègia contrastiva.

- Aspectes del ritme i l'entonació: diferència entre paraules funcionals (àtones) i paraules amb contingut semàntic (tòniques).

- Models d'entonació: descendent/ascendent (*fallende und steigende Endmelodie*).

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 L'ús de majúscules en els adjectius substantivats (*etwas / nichts Schönes; das Gute an dem Projekt ist, ein Obdachloser*).

3.5.4.2 Ús dels signes de puntuació en diàlegs, cites, etc. (cometes, dos punts).

3.5.4.3 Convencions de puntuació en oracions d'infinitiu i aposicions.

3.5.4.4 Convencions de puntuació en textos de caràcter informal, semiformal i formal (correus electrònics, cartes, piulades, *whatsapps*, etc.).

3.5.4.5 Ortografia de les abreviatures i sigles d'ús freqüent (*am 1. Dezember 2007, etc.*).

Guionet en paraules compostes (*Sommer- und Winterschlussverkauf*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, cinètica, proxèmica, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Anglès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

- 3.2.1 Adequació al context
- 3.2.2 Coherència i cohesió textual
 - 3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció
 - 3.2.2.2 Organització interna del text
 - 3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent
 - 3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

- 3.4.1 Comprensió oral i escrita
 - 3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.1.2 Estratègies de recepció
- 3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita
 - 3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.2.2 Estratègies de producció
 - 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
- 3.4.3 Mediació
 - 3.4.3.1 Activitats de mediació
 - 3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

- 3.5.1 Lexicosemàntics
- 3.5.2 Morfosintàctics
- 3.5.3 Foneticofonològics
- 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

- 1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.

2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i

confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.

- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat

(capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*My parents were there, and my cousins, and a number of other relatives*); sinònims i antònims (*college, university, degree, studies; teenager, adolescent*); hipònims i hiperònims (campos semàntics: *colour* [hiperònim]; *red, purple, blue, green* [hipònims]); metàfores (*feel blue; time is money; she's a dragon*) i metonímies (*give me a hand; lend me your ears*); proformes lèxiques (*the blue one; I think so; so do I*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*the UN; the EU; global warming*).
- Procediments sintàctics. Correferència: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *As you said; The box that you brought*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *I will tell you about this later; You can read this below*); el·lipsi i formes substitutives (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *He applied and got the job and so did his wife*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*first, first of all, in the first place, to start with*); per ordenar (*firstly, secondly, lastly*); per concloure o resumir, per acabar (*finally, in conclusion, to sum up*).
- Posicionament de l'emissor (*in my opinion, from my point of view, personally*).
- Tractament de la informació: reformulació (*in other words, that is to say*); exemplificació (*for instance, such as, like*); introducció de temes, tematització amb marcadors de discurs (*about, as regards, referring to, as for, now, also*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*besides, in addition, moreover*); contrastius (*however, in spite of, although*); causatius (*because, because of, due to*); consecutius (*so, consequently*); condicionals (*if, unless, as long as*); finals (*to, in order to*); temporals (*when, as soon as, while, then, next, afterwards*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord, advertència, acord, desacord, tancament, etc. (*question tags; right?; I agree; I disagree; you're wrong; no way; well; all right; you know; in the end; eventually*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.

- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns

principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.

- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Ampliació del cabal lèxic referit a camps semàntics d'ús general i a les àrees temàtiques del nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics, etc.) adequats al nivell (*job, post, position, work; old, elderly, ageing; house, home; room, space; spend, waste; dark/light (colours); come/go; bring/take; arm (limb) / arm (weapon); light (sunlight or electric light) / light (not heavy)*).

3.5.1.3 Formació de paraules. Paraules derivades.

- Prefixos *a-, un-, de-, dis-, in-/im-/il-/ir-, mis-, re-, self-, etc.* (*amoral, undecided, deform, disloyal, impolite, inexpensive, illiterate, irresponsible, misunderstanding, rewriting, self-conscious*).
- Sufixos que preserven la classe de paraules: nom/nom (*child/childhood, friend/friendship, actor/actress*).
- Sufixos que canvien la classe de paraules: verb/nom (*act/action, excite/excitement, decide/decision*); adjectiu/nom (*sincere/sincerity, happy/happiness*).
- Sufixos *-tion, -ity, -ness, -ment, etc.* (*sophistication, density, politeness, recruitment*).
- Mots compostos.
- Noms o substantius (*waste disposal, job opportunity, car rental, fishing boat, haircut, rainfall*).
- Adjectius (*a badly-paid job, a second-hand car, a seven-year-old kid, a two-hour drive, a well-known artist, a hard-working woman, an old-fashioned style*).
- Paraules que poden tenir diferents funcions (*to ring [vb], give me a ring [n]; to book a ticket [vb], the book was well-written [n]; the rich [n], a rich person; a fast boat [adj], to run fast [adv]*).

3.5.1.4 Abreviacions, sigles, símbols freqüents; acrònims, *clippings* (*NASA, radar, high-tech, e-mail, WI-FI, mike, burger, showbiz; e.g., FYI; the UN, the EU*).

3.5.1.5 Onomatopeies (*Ouch!, Oops!, Wow*). Paraules d'origen onomatopeic (*sneeze, zip, crash*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims, *cognates* (*actor, chocolate, conclusion, hospital, aspect, calm, decide*). Falsos amics (*actual, advise, career, realise, actually, carpet, disgusted, etc.*).

3.5.1.7 Frases fetes, dites, refranys (*make up your mind, go ahead, take turns, make room, go ahead, sooner or later, give someone a hand, time flies, when in Rome (...do as the Romans do)*).

3.5.1.8 Mots polisèmics: *dish* (*a satellite dish / a piece of cutlery*); *race* (*ethnic group / competition*); *course* (*academic / food item on a menu*).

3.5.1.9 La *collocation* lèxica

- Adjectius: *gradable* o *non-gradable* (absoluts) (*very handsome / absolutely gorgeous*).
- Altres combinacions: amb verbs (*do a favour; make the bed; take a plane / get on a bus / get in the car; play music; do work*); amb preposicions (*in May* vs. *on the 2nd of May*; *at hospital* vs. *in hospital*; *on Friday* vs. *by Friday*, etc.).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus i morfologia (gènere i nombre) dels substantius

- Substantius comptables (amb formes de singular i plural: *chocolate/chocolates, coffee/two coffees*) i incomptables (invariables amb concordança singular del verb: *advice, news, homework, knowledge, music, mathematics*); (invariables amb concordança plural del verb: *arms [weapons], clothes, thanks, scissors, pyjamas, trousers, people, Police*).
- Concrets i abstractes (*hope/hopes; life / a life*).
- Formes diferents per a diferent gènere (*horse/mare, bull/cow*).
- Plurals irregulars (*mouse/mice, child/children*); formes invariables (*news, scissors*); *people* (singular) / *peoples* (plural) / *people* (plural de *person*).
- Acord verbal d'alguns noms col·lectius (*company, crew, audience, committee, jury, police* [singular i plural]).

3.5.2.1.2 El sintagma nominal i la complementació del nom substantiu (*a long-sleeved T-shirt*).

- El substantiu com a complement del nom: en posició atributiva (*a red-brick holiday home, a short-term contract*). Altres (*the shop round the corner, a trip around the world, the girl in the blue dress*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles definits i indefinits. Ús i omissió de l'article (*I love cats; I love the theatre; Parents should love their children; The parents who came to the meeting suggested...; See you next Friday; Love is more important than money; The Internet has changed our lives*).

3.5.2.2.2 Quantitativus (partitius, quantitativus, indefinits, etc.) i formes comparatives (*one, two, etc.; several, enough, both, many, a few, almost, a lot, lots of, no, neither, etc.; (a) few, fewer, fewest; (a) little, less, (the) least; much, many; more, (the) most, etc.*).

3.5.2.2.3 Ús dels determinants amb substantius singulars o plurals. Determinants que requereixen un substantiu singular: *this, that, a, another, either, neither, each, much, less, every*; determinants que requereixen un substantiu plural: *both, these, those, a few, many, several, few, other, two, three, etc.; each of, neither of i either of* regeixen un substantiu plural amb un verb singular: *neither of the answers is correct*.

3.5.2.2.4 Expressions partitives (*a loaf of bread, a slice of cheese, three cartons of mil, two bags of crisps*).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms relatius (*that, who, which, whom, whose, where*).

3.5.2.3.2 Els pronoms possessius: casos especials (*a friend of mine; it's one of Susan's; He stayed at Margaret's [place]*).

3.5.2.3.3 Els pronoms quantitativus i formes comparatives (*much, many, more, [the] most, a few, fewer, the fewest*).

3.5.2.3.4 Els pronoms distributius (*each, either, neither, etc.*).

3.5.2.3.5 Els determinants com a pronoms: demostratius, quantitativus, indefinits (*all, some, none each, both; either, neither; There is one for each; Both were welcome; I like neither*).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Adjectius substantivats (*the rich, the poor, the elderly*).

3.5.2.4.2 *Gradable* i *absolute* (*very handsome; absolutely wonderful*).

3.5.2.4.3 *So* i *such* (*such a nice dress, such annoying neighbours, so beautiful*).

3.5.2.4.4 *Collocations* freqüents: adverbi + adjectiu (*fast asleep, completely sure, badly hurt, pretty good*).

3.5.2.4.5 Ordre dels adjectius dins el sintagma: opinió, talla, forma, edat, color, origen i material (*A long narrow plastic brush; An incredible old Chinese painting*).

3.5.2.4.6 Ús de la preposició *in* amb els adjectius superlatius (*It's the longest bridge in the world*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 La complementació del verb. Verbs transitius i intransitius. Transitius dobles (*I was given a book*).

3.5.2.5.2 Formes no personals: construccions amb infinitiu (amb *to* i sense), -*ing* participle i -*ed* participle.

- Regits pel verb que precedeix (*I decided to go / I considered going*).

3.5.2.5.3 Verbs copulatius

- Verbs predicatius: estàtics i de canvi (*It's hot in here; It's getting hot*).

- Estat: *be; look, seem, appear*. (*You look happy; It appears to be easy*).

- Canvi d'estat, resultat: *become, turn, turn out*. (*We became best friends; His face turned red; The party turned out to be a success*).

- Verbs amb complements adjectius (*fall asleep, lay flat, stand still, taste good, grow tired*).

- Altres construccions copulatives: V + SN + adj. *find, consider* (*I found the test difficult; They considered him [to be] the best for the job*).

3.5.2.5.4 Verbs amb partícules: *multi-word verbs –phrasal and prepositional–*, amb dues o tres partícules, separables o inseparables (*I've always looked up to my older brother; I can't put up with this kind of behaviour*).

3.5.2.5.5 *Verb patterns* (verbs seguits de preposició, infinitiu, -*ing* o *that-clause*).

- *Make, let* seguits de complement i d'infinitiu. Present i passat (*They made me work in the sun all day; She let her child go out alone*).

3.5.2.5.6 Modalitat

- Verbs modals: els seus significats bàsics, seguits de l'infinitiu present o passat (*must, have to, can [be able to], should, used to, will, would, ought to, may, might, mustn't, shouldn't, could [was able to]*).

- Algunes construccions alternatives als modals (*You don't have to pay now; She was supposed to break the news to them; You'd better finish it now; I'd rather you came early tomorrow; I wish I could speak to her before the meeting*).

3.5.2.5.7 Veu passiva

- Formes complexes. Temps passats, perfectes i progressius. (*I was given a key; I have been informed; I was being ignored*).

- Construccions amb *have* i *get* (*have / get sth done: I had my hair dyed; I got my car serviced*).

- La passiva amb els transitius dobles (*She was given an award; He has been shown how to do it*).

3.5.2.5.8 Temps i aspecte (formes simples, perfectes i progressives)

- El *present simple*, el *present progressive* i el *present perfect* (*I run two miles a day to keep fit; I'm running as fast as I can; I've run ten miles this week; I have been running for an hour*).

- El *simple past*, el *past progressive* i el *past perfect* (*simple* i *progressive*): usos i contrastos (*I waited for an hour; I was waiting outside; I had been waiting for an hour when you arrived*).
- Altres formes d'expressió del temps passat, present i futur amb matisos de significat: *used to*, *would* per al passat; *tend to* per al present; *be about to* per al futur, etc.
- Verbs de pensament, percepció, i ús de les formes progressives (*I think / I am thinking; I don't know; [not: *I am not knowing]*).

3.5.2.6 Les preposicions i les locucions preposicionals

- Lloc (*in/inside, at the end of, next to, above, below, etc.*) (*at the bank / in the bank; on our planet / it's inside the box / at the end of the street / on the corner / in the corner / next to the station / the rock was in the middle of the road, etc.*).
- Temps (*in, on, at, since, until; during, for, since, ago, etc.*).
- Moviment (*across, down, into, out of, through, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis i les locucions adverbials

- Freqüència (*normally, often, occasionally, hardly ever, seldom, once in a while*).
- Manera (*carefully, dangerously, in a silly way, in a friendly way; fast, hard, late*).
- Temps (*afterwards, at last, eventually, nowadays, once, in the end, soon, lately, recently*).
- Lloc (ubicació, direcció i moviment, acompanyant diversos verbs) (*nearby, over there, in here, inside/outside, behind, somewhere, everywhere, nowhere, anywhere, up, down, north, south, towards, abroad*).

3.5.2.7.1 Funció: *adjuncts* (*Unfortunately, she is busy; He went jogging in Central Park; I enjoyed it very much*); Complements circumstancials (*He treated us badly*).

3.5.2.7.2 Posició dels adverbis i *adjuncts* en l'oració: posició inicial (*Perhaps they'll arrive this evening*); medial (*She hardly knew him*), i final (*I left the bedroom and ran downstairs*); l'ordre dels adverbis en l'oració: manera, lloc, temps/freqüència i finalitat (*She sings softly every night to comfort her child*). Diverses posicions dels *adjuncts*, depenent de la importància dels elements segons els parlants (*On weekdays I normally eat quickly in the kitchen over there with my family / I normally eat quickly on weekdays when I am over there with my family*).

L'oració

3.5.2.8 L'oració simple

3.5.2.8.1 Modificacions de l'estructura bàsica de l'oració (*It surprises me to see so many people outside in this weather*).

3.5.2.8.2 *Reply questions. Short answers. Tag questions*. Casos especials més freqüents de les *tag questions* (*Let's go to the cinema, shall we?; Open the window, will you?*).

3.5.2.8.3 L'oració exclamativa (*What a bore!; He's so brave!; He's such a gentleman!*).

3.5.2.9 L'oració composta

3.5.2.9.1 La coordinació

- Oracions conjuntives (*It rained, and snowed later on, and it was too cold to play outside*).
- Oracions juxtaposades (*It was so crowded there, I just didn't know what to do*).
- Oracions disjuntives (*He neither came nor phoned*).
- Oracions adversatives (*I think he is right, although I didn't say it at the time*).

3.5.2.9.2 La subordinació

- Oracions subordinades substantives (*What she said was true*). Amb formes no personals del verb (*Laughing at people's defects is a very rude thing to do*).
- Oracions subordinades adjectives o de relatiu (*defining i non-defining*).
- Oracions de relatiu amb preposició (*The school I went to; The man she danced with*).
- Oracions de relatiu reduïdes (*The girl dressed in red; The children playing ball*).
- Oracions subordinades adverbials
 - Temporals (*We'll laugh while we can; Do it as soon as he finishes*).
 - Concessives (*Although I haven't worked much, I feel tired*).
 - Causals (*They had to stop playing because the lights went out*).
 - Consecutives (*The weather was pretty bad, so we could not go out*).

3.5.2.9.3 Els verbs específics en l'estil indirecte: *complain, deny, insist, suggest* (*He complained about the air conditioning; She denied stealing the phone; They insisted on paying upfront; She suggested that we should wait an hour*).

3.5.2.9.4 Oracions condicionals. Els quatre tipus bàsics: condicionals 0 i primer (reals); condicionals segon i tercer (hipotètics) (*If I had known it was your birthday, I would have bought you a cake; You should have told your mum the truth*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Combinacions de sons

3.5.3.1.1 Combinacions vocàliques (diftongs): *bear vs. beer; hear vs. head; now vs. own; loud vs. although*.

3.5.3.1.2 Combinacions consonàntiques (*consonant clusters*): inicials (*stress, special, through*); finals (*bunch, nest, texts, things*).

3.5.3.2 Processos fonològics (encadenació, elisió, etc.) (*int(e)rest, diff(e)rent, the firs(t) three, you shouldn' (h)ave, tell (h)im*).

3.5.3.3 Accent, ritme i entonació

- Patrons d'accentuació d'elements lèxic aïllats (*a black bird* vs. *a blackbird*; *a green house* vs. *a greenhouse*).
- El ritme: síl·labes i accents (*Paul played games* vs. *Peter painted pictures*).

3.5.3.4 Homòfons: paraules d'ús freqüent amb diferent ortografia i significat, però la mateixa pronunciació (*write/right* [raɪt]; *flew/flu* [flu:]).

3.5.3.5 Contrast accentuació de paraula segons la seva funció: nom vs verb o adjectiu vs verb (*'record / to re'cord*; *'import / to im'port*).

- Canvi de la síl·laba tònica en la derivació (*'photograph/pho'tographer*).
- Canvi d'accent segons la funció de la paraula (*'produce (n) / to pro'duce (v)*).

3.5.3.6 Mots d'ús freqüent amb pronunciació similar i que es poden confondre (parònims) (*quiet/quite*; *desert/dessert*).

3.5.3.7 *Weak forms* dels elements gramaticals (articles, preposicions, pronoms, auxiliars, etc.): *This one's for me*; *I talked to him about it*.

3.5.3.8 Grafemes muts (*foreign, column, debt, doubt, knot, know, half, island, scene*).

3.5.3.9 Diftongació vs. vocal (curta) + doble consonant o oclusiva al final de síl·laba (*writing/written*; *a plane / plan, planned*).

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Representació gràfica de fonemes i sons

3.5.4.1.1 Regularitats més freqüents entre grafies i sons. Diferents grafies per a un mateix so (*London, must, blood; catch, chocolate, culture, future, etc.*). Diferents sons per a una mateixa grafia (grafia "a" a *marmalade* [tres sons diferents], "o" a *London*).

3.5.4.1.2 Pronunciació del sufix *-ed* per al passat i participi passat de verbs regulars (*worked, moved, wanted*).

3.5.4.1.3 Homògrafs: paraules d'ús freqüent amb la mateixa ortografia però amb pronunciació diferent segons el significat (i a vegades la funció) (*lead, live, bow*).

3.5.4.2 Ús dels signes de puntuació en diàlegs, citacions i casos especials (cometes, guió, dos punts): (*'I'll leave now', he said; There are loads of things to do – for example, you could play golf*).

3.5.4.3 Ús del guionet en paraules compostes (*a three-week stay; a fifteen-year-old*).

3.5.4.4 Ús de l'apòstrof: consolidació (contraccions, *'s genitive* amb plurals i noms acabats en *s, x, etc.*) (*an hour's drive; James's son; the boss's new car, students' complaints*).

3.5.4.5 Ortografia de les contraccions: verbs auxiliars i modals, les formes negatives (*would / 'd; must not / mustn't; oughtn't, won't, etc.*).

3.5.4.6 Abreviatures i sigles (institucions, etc.) (*VAT, MP, PM*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les

idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, cinètica, proxèmica, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Àrab

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.

2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.

3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.

- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.

- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a

algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (تكرّر وقال); sinònims i antònims (انصرف); hipònims i hiperònims (كرسي - طاولة - أثاث); metàfores i metonímies (الربيع الربيع); proformes lèxiques (أدرسها); referències semàntiques basades en el coneixement del món (الكوكب الأزرق).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context) (عليك أن تتكلم مع صديقك ليساعده); catàfora (referència anticipada a un element o a una part del discurs) (هو عمره); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context) (أفضل الشاي ولا القهوة).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (في البداية، عن هذا الموضوع), per ordenar (أولاً، ثانياً), per concloure o resumir, per acabar (إجمالاً، أخيراً).
- Posicionament de l'emissor (أنا .. فـ، بالنسبة لي، في رأيي).
- Tractament de la informació: reformulació (بكلية أخرى)، exemplificació (أي، يعني)، introducció de temes (بـ، بالنسبة لـ). (مثلاً، على سبيل المثال).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (بالإضافة إلى ذلك، إلى جانب), contrastius (على الرغم من، مع أن، إلى أن), causatius (بـ، لهذا السبب، من أجل), consecutius (نتيجة لذلك، وعلى هذا), condicionals (حيثما، أينما، مهما), finals (من أجل بهدف), temporals (في نفس الوقت، لقد، حينما)...
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (واضح؟، مستحيل، غير ممكن، غير (أكيد، طبعا، مفهوم), desacord (حذار), advertència (غير (أكيد، طبعا، مفهوم), etc.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonal

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.

- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.

- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes,

cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).

- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.

- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, homònims, mots polisèmics).

3.5.1.3 Derivació: esquemes d'instrument, intensitat, temps, etc.

3.5.1.4 Abreviacions (ق. م، د، ش..)

3.5.1.5 Préstecs i mots d'origen estranger (إيميل، مول، كتالوج)

3.5.1.6 Frases fetes, dites i refranys (العجلة من الشيطان، أخيرا ولا آخرا، الجار قبل الدار (والرفيق قبل الطريق)

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Morfologia del substantiu: el plural fracte.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: els noms "منقوصة", "ممدودة" "مقصورة".

3.5.2.1.3 Els cinc noms (الأسماء الخمسة)

3.5.2.1.4 Els noms diptotes (الأسماء الممنوعة من الصرف)

3.5.2.1.5 El diminutiu (الاسم المصغر)

3.5.2.1.6 Els participis (اسم الفاعل واسم المفعول) de les formes derivades.

3.5.2.1.7 El masdar de l forma i de les formes derivades.

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Els quantificadors

3.5.2.2.2 Els numerals cardinals: relació entre número i numerat (العدد والمعدود)

3.5.2.2.3 Altres quantificadors: جميعة، كافة، عدة

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.1.4 Els relatius

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Concordança de l'adjectiu amb el nom

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 El verb derivat del verb regular sano (الأفعال المزيّدة للأفعال الصحيحة): formes i significat.

3.5.2.5.2 El verb hamzat de I forma (الفعل المجزّد المهموز)

3.5.2.5.3 El verb sord de I forma (الفعل المجزّد المضعاف)

3.5.2.5.4 El verb irregular de I forma: assimilat, còncau i defectiu (الأفعال المجردة (المثال والأجوف والناقص)

3.5.2.5.5 El verb quadrilíter de I forma (الفعل المجزّد الرباعي)

3.5.2.5.6 Els temps verbals compostos: كان يسكن، كان قد خرج

3.5.2.5.7 El verb en veu passiva (الفعل المبني للمجهول)

3.5.2.5.8 Els verbs d'espera (أفعال الرجاء)

3.5.2.5.9 Els verbs d'imminència (أفعال المقاربة)

3.5.2.5.10 Els verbs de començament (أفعال الشروع)

3.5.2.5.11 Els verbs amb dos complements directes

3.5.2.6 Les preposicions

3.5.2.6.1 La partícula

3.5.2.6.1.1 Els interrogatius (morfologia, posició): combinació i contracció (عمّ، ..لم، ممّ)

3.5.2.6.1.2 Altres partícules: أيّا

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.8 L'oració simple

3.5.2.8.1 Els modificadors a l'oració nominal

3.5.2.8.1.1 Expressió de la comparació (inferioritat / superioritat / igualtat/ desigualtat) amb l'ús del التمييز .

3.5.2.8.2 Els modificadors a l'oració verbal

3.5.2.8.2.1 Els complements de l'oració verbal (المفاعيل أو المنصوبات)

3.5.2.8.2.2 El complement absolut (المفعول المطلق)

3.5.2.8.2.3 El complement de causa o finalitat (المفعول لأجله)

3.5.2.8.2.4 El complement de companyia (لمفعول معه)

3.5.2.8.2.5 El complement adverbial (الحال)

3.5.2.8.3 L'oració adverbial (الجملة الحالّية)

3.5.2.8.4 L'oració exclamativa-admirativa

3.5.2.8.5 L'oració passiva (الجملة المبنيّة للمجهول): elements i estructura

3.5.2.9 L'oració composta

3.5.2.9.1 Les oracions subordinades nominals i verbals: يبدو أنّ الأستاذ مريض – أريد أن أسافر إلى اليمن

3.5.2.9.2 L'oració relativa (الجملة الموصولة)

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Els canvis fonètics de la forma VIII: duplicació, sonorització, assimilació, emfatització

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 L'escriptura de la hamza

3.5.4.2 Els canvis gràfics de la forma VIII

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, cinèsica, proxèmica, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos

respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Català

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

- 3.5.1 Lexicosemàntics
- 3.5.2 Morfosintàctics
- 3.5.3 Foneticofonològics
- 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en

l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.

- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*L'Anna té un problema, però no sabem quin problema té*); sinònims i antònims (*Van comprar una casa preciosa. L'habitatge era lluminós i molt ampli; El Joan és molt gandul, però sembla molt treballador*); hipònims i hiperònims (*M'han agradat molt els teus amics, són unes persones molt agradables; En aquesta botiga tenen seients de tota mena i molt macos: tamborets, butaques, cadires*); metàfores i metonímies (*Feia tanta calor que érem a l'infern; Es van beure l'ampolla sencera*); proformes lèxiques (*El gerent de l'empresa va presidir la reunió. En el seu discurs, el cap va explicar quines intencions tenia; Cal lluitar contra la corrupció i la manera de fer-ho és senzilla*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Aquest any per l'1 de maig i per Sant Joan farem pont*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Vull comprar-me un pis. El pis ha de ser més gran que el que tinc; No queda pa, compra'n; El text està dividit en tres paràgrafs: en el primer...; Volia trucar-li, però al final no vaig fer-ho*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Que no ho sabies, que l'Andreu ja no viu aquí?*); noms genèrics amb funció anafòrica (*home, dona, noi, noia, nen, nena, persones, gent, coses, tio [col·loquial], paio [col·loquial]*) (*En Martí està molt trist; el pobre noi s'ha enfadat amb la seva xicota*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *—Qui és aquella noia? —Quina, la de les cues / la que porta cues?*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors

- Organització global del text: marcadors per iniciar cartes i correus electrònics (*estimada / benvolguda Maria*); contacte telefònic (*que puc / podria parlar amb el senyor Vidal?*); interpel·lacions (*disculpi/disculpa/disculpeu; voldria / m'agradaria dir que; pel que sembla; l'altre dia; es veu que; saps que?; vols que t'expliqui una cosa?; una pregunta;* avui parlaré de/sobre; ara veurem); per ordenar (*en primer lloc; d'entrada; finalment; en últim lloc, a més; d'una banda; d'altra banda; sobretot*); per concloure o resumir, per acabar (*finalment; en últim lloc; així doncs; total que; així que; per tant, doncs; llavors, doncs; aleshores [doncs]; finalment [doncs]*).

- Posicionament de l'emissor (*segons la meua opinió; personalment; per mi*).

- Tractament de la informació: reformulació (*vull dir; és a dir; de fet*); exemplificació (*per exemple*); introducció de temes (*pel que fa a; a més; d'altra banda; per cert*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*a més a més; doncs (bé); fins i tot*); contrastius (*mentre que; tot i això; en canvi; això sí; si no*); causatius (*ja que; perquè; per culpa de; mentre que; malgrat això; de tota manera*); consecutius (*per tant; és per això que; així doncs; llavors; aleshores*); condicionals (*en cas que; només que;*) finals (*perquè*); temporals (*llavors; aleshores; de seguida; mentre; de sobte*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*entesos?; d'acord?; m'has entès?; saps?; no sé si m'has entès; entens el que vull dir; queda clar?; ha quedat clar?; què en penses?; què et sembla?; ho veus?*); advertència (*mira; fixa't; escolta*); acord (*perfecte; molt bona idea; que interessant; (ah,) entesos; (ah,) d'acord*); desacord (*apa!; i ara!*); tancament (*en fi*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.

- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.

- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.

- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.

- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.

- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims i mots polisèmics).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades. Formació de noms per derivació. Sufixos més freqüents relacionats amb activitats i oficis (*escombriaire, dentista, etc.*); llocs (*fusteria, etc.*); gentilicis (*anglès, canadenc, etc.*); acció (*aplaudiment, assegurança, etc.*); estats o qualitats (*tristor, etc.*); dimensions (*homenet, etc.*); doctrines o ideologies (*islamisme, etc.*); plantes i arbres fruiters (*roser, etc.*); Formació d'adjectius avaluatius o valoratius per prefixació (*agradable/desagradable*).

3.5.1.4 Abreviacions, símbols i sigles.

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies.

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics.

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger.

3.5.1.8 Frases fetes, dites i refranys.

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: comptables/incomptables, individuals/col·lectius, comuns/propis.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu

- Gènere. Casos especials: noms que canvien de significat segons el gènere (*son, llum, terra, clau, fi, etc.*).
- Nombre. Noms invariables: noms que només tenen la forma del plural o del singular (*el nord, la gana, les ganes, les pessigolles, les setrillers, els afores, etc.*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles

- Article definit: usos de l'article definit per determinar un nom que implica la noció d'unicitat o d'un valor genèric (*el sol, l'univers, el vi, els habitants de Girona, les aranyes*); d'abstracció (*l'amor, l'amistat*); de dixi (*Dona'm la samarreta*); d'anàfora (*Dona'm la blava*) i de substantivació (*el perquè de tot plegat*); ús amb els dies de la setmana i les dates. Restriccions sintàctiques de l'article definit.
- Article indefinit: conceptes comptables, mesures o porcions de substàncies incomptables (*Vols un cafè? = una tassa de cafè*); valor intensificador (*Tinc una gana!*). Restriccions sintàctiques de l'article indefinit.
- Absència d'article: davant de conceptes incomptables indeterminats sense referència prèvia (*He comprat vi*); de sensacions, sentiments o nocions abstractes que actuen com a complement verbal (*Tenim gana*); de substantius que formen part d'un sintagma preposicional (*cadira de rodes*).
- Article personal. Restriccions d'ús per registre.

3.5.2.2.2 Quantificadors: *cap, prou, gaire* en frases interrogatives. Formes, posició i combinatòria amb altres determinants. Indefinits (*cada un/una, cadascun/a*).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals

- Formes àtones en posició enclítica en funció de CD (*-me, -te ('t), -se ('s), -nos ('ns), -vos (-us), -lo ('l), -la, -los ('ls), -les, -ne ('n), -ho*).
- Formes àtones en posició enclítica en funció de CI (*-me, -te ('t), -li, -nos ('ns), -vos (-us), -los*).
- Combinacions senzilles dels pronoms febles davant i darrere del verb: ordre, posició, morfologia i convencions ortogràfiques.
- Els pronoms de primera i segona persona, els pronoms de tercera persona (*el, la, els, les, li (hi)*), el pronom reflexiu *es*, el pronom neutre *ho*, els pronoms adverbials *en* i *hi*. Formes col·loquials d'algunes combinacions de pronoms febles (*l'hi (li ho), els hi (els ho)*).
- *En* i *hi* en funció de règim preposicional (*No t'hi capfiquis; Pensa-hi; Recorda-te'n, etc.*).
- *En/hi* locatius (*El Lluís va cada dilluns a Girona. Hi va al matí i en torna al vespre*).
- Usos emfàtics dels pronoms personals (*No us espavilareu mai, vosaltres*).

3.5.2.3.2 Els relatius de subordinades substantives: *aquell/a/s/es + que; el/la/els/les + que/qui* (*Aquells que vulguin anar al teatre, hauran d'arribar d'hora; Qui menja sopes, se les pensa totes*).

3.5.2.3.3 Els determinants com a pronoms. Quantitatius (*tot/a/s/es, tots/es + dos/dues* o altres numerals) (*L'Anna i La Gemma s'han presentat a les proves i totes dues han aprovat*); *cap dels dos/dues + altres numerals* (*Cap dels dos són alumnes de rus*); *cap* en frases negatives i interrogatives (*Els empresaris no tenen cap interès en aquesta inversió. El banc tampoc en té cap; En teniu cap més?*); indefinits (*qualsevol, l'un/a, l'altre/a, cadascú/cadascuna, cada u/una*).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu

- Grau. Comparatiu (*més/menys/(no) tan + adjectiu + que*) i superlatiu (*el més + adjectiu / menys + adjectiu / millor/pitjor/ superior/inferior/ màxim/mínim*).
- Posició. Anteposició de l'adjectiu amb valor emfàtic (*És un gran home*) i amb canvi de significat (*És un home pobre / És un pobre home*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verb

Verbs que es conjuguen amb pronom (*veure-hi, sentir-hi, tornar-hi, anar-se'n, etc.*).

3.5.2.5.2 Formes no personals

- Infinitiu simple: confusions de conjugació (*admetre, emetre, etc.*); la tercera conjugació: verbs amb increment i sense increment *-eix*.
- Infinitiu compost.
- Gerundi simple en les tres conjugacions. Funcions sintàctiques dins de l'oració (*pujant a mà dreta*).
- Participis regulars i irregulars en les tres conjugacions. Formes irregulars: terminacions irregulars diverses en el participi (*entès, resolt, establert, etc.*). Concordança del participi del perfet d'indicatiu amb el pronom de CD (*Aquesta faldilla, te l'han regalada?; L'has llegida, aquesta novel·la?*).

3.5.2.5.3 Temps i aspecte

Temps verbals d'indicatiu

- Present. Fenomen de velarització en el present d'indicatiu (*conèixer, seure, dir-se, dur, estar, poder, prendre, ser, tenir, venir, voler, viure*). Alternança *e/a, u/o* en la conjugació d'alguns verbs (*trec/traïem, surto/sortim*). Canvis d'*u* per *v* (*beu/bevem*). Canvis de *u* per *i* (*cau/caiem*). Terminacions amb so oclusiu (*sap, rep*).
- Reforços vocàlics de la 2a i 3a persona del singular (*creïxes, obre*).
- Contrast de passats entre perfet, passat perifràstic i imperfet.
- Plusquamperfet.
- Imperfet. Radical rizotònic dels verbs més usuals de la 2a conjugació: *dir (deia), fer (feia), seure (seia), riure (reia), treure (treia), caure (queia), dur (duia)*; elisió de la *d* del radical en els verbs acabats en *-ndre (aprendre-aprenia)*; canvi de la *-u-* per *-v-* en els verbs *deure, escriure, viure, ploure, etc.* (*devia, escrivia, vivia, plovia, etc.*); verb *ser (era, eres, etc.)*.
- Condicional simple (*Em van dir que vindrien; M'agradaria estudiar xinès*); construcció d'infinitiu + *-ia, -ies, -ia, -íem, -íeu, -ien*. Elisió de terminació vocàlica d'infinitiu dels verbs acabats en *-re (perdria, escriuria, etc.)*.

Temps verbals de subjuntiu

- Present. Formes regulars. Formes irregulars. Verbs més usuals amb velarització del radical (*conèixer, aparèixer, prendre, valdre, entendre, beure, deure, ploure, moure, escriure, creure, riure, etc.*).
- Imperfet. Formes regulars. Formes irregulars. Verbs més usuals amb velarització del radical (*conèixer, aparèixer, prendre, valdre, entendre, beure, deure, ploure, moure, escriure, creure, riure, etc.*). Alternances u/o entre present i imperfet (*vulgui/volgués; pugui/pogués, etc.*).
- Perfet.
- Imperatiu. Formació de l'imperatiu regular i excepcions (*digues, sàpigues, vés, fes, vine, etc.*).

Aspecte

- Terminatiu: plusquamperfet d'indicatiu (*Quan vaig arribar ja se n'havia anat*); i perfet de subjuntiu (*Quan hakis acabat, avisarem els teus pares*).
- Imminència: *estar a punt de* + infinitiu (*Estava a punt de ploure quan hem sortit de casa*).

3.5.2.5.4 Modalitat

- Asseveració: *et dic que / t'asseguro que / de veritat que / de debò que* + oració (*De debò que no cal que demà vinguis d'hora*).
- Referència: *dir / assegurar / explicar que* + oració (*El Joan assegura que tot el document és correcte*).
- Coneixement: *saber* + oració / *conèixer* + SN (*Coneix el seu país pam a pam*).
- Evocació: *pensar en / recordar(-se de)* + oració (*Recorda't de portar els llibres a l'aula*).
- Certesa: (*no*) *ser cert / veritat / fals / mentida* + *que* + oració (*No és cert que sigui milionari; És cert que fa més calor avui que ahir*).
- Convicció: (*no*) *creure / estar segur / estranyar que* + oració (*No crec que aquest document sigui útil; És estrany que no hagi dit res*).
- Necessitat: (*no*) *caldre* + *que* + present / imperfet de subjuntiu; *ser necessari, ser imprescindible, fer falta* + infinitiu / *que* + present / imperfet de subjuntiu (*No cal que arribis tan d'hora; No calia que arribessis tan d'hora*).
- Obligació: *haver de* + infinitiu (passat i futur); imperatiu.
- Capacitat: *poder* + infinitiu; *saber* + infinitiu.
- Permís: *fer res* (present) + *que* + present de subjuntiu.
- Conjectura: *deure* + infinitiu compost; *pot ser que* + present de subjuntiu (present de subjuntiu dels verbs regulars i d'alguns verbs irregulars: *tenir, ser, fer, haver-hi, saber, etc.*); *potser* + indicatiu; *suposar/imaginar/sospitar* + *que* + oració.
- Esperança: *esperar que / tant de bo que* + oració.
- Dubte: *no saber / no estar segur de* + oració; *qui sap si / vés a saber si* + oració.
- Possibilitat: (*no*) *ser possible que* + oració; (*no*) *ser impossible que* + oració.
- Desig: *voler que / agradar que* + oració.
- Probabilitat: *és probable que* + oració; *deure* + infinitiu compost.

3.5.2.5.5 Veu

Passiva reflexiva (*Es lloga pis*)

3.5.2.6 Les preposicions

- Preposicions. Ús preceptiu d'*a* i ús preferent d'*a* o *en* (*Ha de ser en algun carrer; En quina situació ens hem de veure*); d'origen o procedència: *a partir de*; de temps: *per*; de mode o característica: *amb, sense, de, per, a, segons*; d'instrument: *a, amb, en, per*; de pertinença: *de*; de companyia: *amb*; d'agent: *per, de*; de causa o motiu: *a, per, de*; de finalitat: *per (a)*; d'inclusió o exclusió: *amb, de, sense*; de tema: *sobre*. Introdueix el complement verbal: *per* introduir el CD que ha estat substituït pel pronom partitiu *en*: *de* (*No en tinc, de cotxe*); *per* introduir l'adjectiu que determina el CD que ha estat substituït pel pronom partitiu *en*: *de* (*No en tinc, de vermells*); presència i absència de la preposició *a* davant de CD (*Al Joan, l'he vist a classe; He vist el Joan a classe; He trobat a tothom molt content; He trobat el nen a la porta*); *per* introduir el CI: *a, per a*; *per* introduir el complement de règim preposicional: *en, de, a, etc.*

- Locucions preposicionals. De posició relativa: *al voltant de, als afores de, a la vora de, al capdamunt de, al capdavant de, a* + indicació de longitud o de temps + *de* (*a dos quilòmetres d'aquí; a deu minuts de casa*); de causa o motiu: *gràcies a, a causa de, per culpa de*; d'oposició: (*en*) *contra (de)*; de substitució: *en comptes de, en lloc de*; de finalitat: *a favor de*.

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis i locucions adverbials

- De temps. Referència temporal de passat (*abans d'ahir*); adjectius femenins amb sufix *-ment* (*últimament*); referència temporal de futur (*demà, d'aquí a, demà passat, d'ara endavant*); anterioritat (*una estona abans*, quantificadors + *hora / dia / setmana / mes / any abans*); posterioritat (*l'endemà; al cap d'una estona; al cap de* + quantificador + *hora / dia / setmana / mes / any; l'any / el mes / la setmana que ve / vinent; l'any / el mes següent; una estona després / més tard*; quantificador + *hora / dia / setmana / mes / any després / més tard*); imminència (*de seguida, com més aviat millor*); de simultaneïtat (*mentre*); de seqüència (*llavors, en aquell moment, des d'aquell dia, des d'aleshores, des de* + període temporal; *fins a* + període temporal).
- De lloc. Situació (*pertot arreu, a tot arreu, enlloc, al voltant, al racó, a l'altra banda, a l'altre costat, als afores, enmig*); direcció (*amunt, avall, al capdamunt, al capdavant*).
- De mode (*de debò, de veritat, a peu, de franc, al comptat, per sort, per casualitat, de cop, de sobte, sobretot, etc.*).
- De grau quantitatiu (*si fa no fa, fins i tot*).
- D'interrogació (*com, quan, on, quant; per què, per a què, etc.*).
- D'afirmació (*de debò*).
- De negació (*de cap manera*).

L'oració

3.5.2.8 L'oració simple

3.5.2.8.1 Ordre dels constituents

Canvis de l'estructura canònica: posposició del subjecte (*Aquest matí ha arribat una carta; Es venen pisos; Mai no arriben a l'hora*); tematitzacions: construccions emfàtiques amb pronoms (*De patates, n'hi ha?; A Barcelona hi plou; La Rosa, no l'he vist avui*); posició i organització interna de les combinacions de pronoms.

3.5.2.8.2 Tipus d'oració simple

- Oració dubitativa (*A la millor vindrà; Potser no ho sap*).
- Oració desiderativa (*Tant de bo arribi d'hora*).

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 La coordinació

- Oracions disjuntives (*o bé, o, si no*).
- Oracions adversatives (*tot i així, tot i que, encara que*) (*Entenc el català, encara que no el parlo*).
- Oracions distributives (*l'un... l'altre*).

3.5.2.9.2 La subordinació

- Oracions subordinades substantives:

- D'infinitiu: en funció de subjecte (*Llegir t'ajuda a millorar el vocabulari; Menjar en excés no és saludable*); en funció de CD (*El metge m'ha prohibit fumar*).

- Flexionades amb la conjunció *que* + oració subordinada en indicatiu o subjuntiu: en funció de subjecte (*No m'agradaria que ho sabés tothom*); en funció de CD (*Saps que no és veritat*); en funció de CRV: (*No estic gaire segur que vingui*).

- Oracions subordinades adverbials:

- Temporals: *mentre* (*Mentre vivia a Mallorca estudiava turisme*), *ara que*, *sempre que*, *abans que*, *després que*, *des que*, *fins que*.

- Modals: (*tal*) *com* (*Ho he fet com em vas dir*).

- Condicionals: *si* + imperfet de subjuntiu + condicional simple (*Si acabés la carrera aquest any, me n'aniria a l'estranger*); *si* + present d'indicatiu + present d'indicatiu (*Si acabo la carrera aquest any, me'n vaig a l'estranger*).

- Causals: *per* + infinitiu (*L'han deixat fora per presentar-lo fora de termini*); *ja que* (*No l'han acceptat, ja que va presentar el currículum fora de termini*).

- Finals: *perquè* (*Obro la finestra perquè es ventili*).

- Consecutives: *que*, *o sigui que*, *així que* (*És tan car, que no és vendrà mai; Vas molt malament de temps, així que espavila't*).

- Concessives: *que* (*Que diguin el que vulguin: jo faré la meva*).

- Comparatives: *igual de*, *més de*, *menys de*.

3.5.3 Foneticofonològics

Consolidació i ampliació del continguts introduïts al nivell Bàsic en el corpus lingüístic propi del nivell.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: combinacions. Diftongs decreixents i creixents. Hiatus.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: agrupacions.

3.5.3.3 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, alternança vocàlica, emmudiments, etc.). Processos fonològics d'algunes paraules estrangeres i de paraules que en llengües properes es pronuncien de manera diferent.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació de les oracions en relació amb la puntuació; patrons tonals de l'oració.

3.5.4 Ortotipogràfics

Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell Bàsic en el corpus lingüístic propi del nivell.

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, cinètica, proxèmica, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Coreà

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals,

d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a

la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.

- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i

respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).

- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics

Repeticions; sinònims i antònims: 자리-좌석, 신난다-흥겹다, 아름다운이야기-미담, 대단하다-훌륭하다/ 실패하다-성공하다, 한산하다-붐비다, 반대하다-찬성하다

Hipònims i hiperònims: 동물: 돼지, 말, 토끼

음식: 한식, 양식, 중식, 일식

Metàfores i metonímies; metàfores: 내마음은꽃이다, **metonímies:**

세르반테스를 읽다- 세르반테스의 작품을 읽다

Proformes lèxiques: 그것, 그시간, 그때

Referències semàntiques: 내동생에의하면, 김소월의 소설에는

Procediments sintàctics

Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context):

철수와영희는 친구이다. 그는 착하고 그녀는 아름답다.

Catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs):

내가 약속할 수 있는 것은 1 달 안에 10Kg 을 뺀다는 것이다.

El·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context):

오늘은 밥 먹으러 갈 것이고, 내일은 영화를 원한다.

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors

- Organització global del text

Marcadors per iniciar: 처음으로, 처음은

Per ordenar: 첫째, 둘째, 세번째로

Per concloure o resumir: 결론은, 요약하면

Per acabar: 마지막으로, 결론적으로, 끝으로

- **Posicionament de l'emissor:** 제생각에는, 내생각에, 개인적으로

- **Tractament de la informació**

Reformulació: 제가 말하려고 한 것은, 다시 말하면

Exemplificació: 예를 들어서, 예를 들면, 예를 들자면

Introducció de temes: 그런데요, 어제 있었던 일인데요, 제가 봤을 때는

- **Connectors per relacionar parts del text**

Sumatius: 결론적으로, 확실히 하면

Contrastius: 반대로, 그럼에도 불구하고, 그렇지만

Causatius: (으)니까, 아서/어서/해서, 그러니까

Consecutius: -기때문에, , 그렇기때문에

Condicionals: 만약에 -(으)면, 았으면/었으면/했으면

Finals: -위해서, 마지막은, 마무리는

Temporals: 이후에, 후에, 나중에

- **Marcadors propis del discurs oral**

Demanda de confirmació o acord: 그렇지?, 그렇지요?

Advertència: 다시생각해보세요

Acord: 알았어, 알았어요, 좋아, 좋아요

Desacord: 아니, 그것은아니야

Tancament: 마지막으로, 끝으로, 결론은

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.

- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.

- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes,

cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).

- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.

- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

- Antònims: 어렵다/쉽다, 춥다/덥다, 넓다/좁다, 친절하다/불친절하다
- Sinònims: 예쁘다/아름답다, 착하다/선량하다
- Formació de paraules a partir de la pronunciació estrangera: 아이스크림, 컴퓨터
- Principals mecanismes de composició i derivació: 불친절하다, 불필요하다
- Frases fetes:
입구, 입학, 입장
운동복, 교복, 수영복, 하복, 동복

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu

Numerals:

- Fraccions: 이분의일, 삼분의이
- Número enter + decimal: 삼점이, 십점육
- Quantificadors numerals: 첫아들, 첫째

Noms formals: 어머니, 아버지, 부모님

Substantius que expressen temps: 어제, 오늘, 내일

Nominalització de les oracions

- Verbs i adjectius que regeixen no: 안가요, 가지않아요, 안예뻐요

Nominalització de les oracions

- Verbs i adjectius: 가다, 오다, 기다리다, 가르치다, 예쁘다, 아름답다
- Estructura verb present informal: 가요, 와요, 기다려요, 가르쳐요
- Estructura verb passat afirmatiu informal: 갔어요, 왔어요, 기다렸어요

Estructura de causalitat amb noms: N 때문에

3.5.2.2 Els pronoms

- Els pronoms personals 나/저, 우리/저희, 너/당신, 너희/당신들, 그/그녀

- Superlatiu: -가장(제일)

3.5.2.3 Els adjectius (verbs descriptius)

- Estructura de causalitat amb adjectius: A-아지다/어지다
- Convertir els verbs en adjectius: V-(으)ㄴ N

3.5.2.4 Els verbs

- Futur immediat: ㄹ(을) 것이다
- Forma verbal d'intenció: 려고하다
- Estructura verbal d'imperatiu negatiu: V-지말다
- Verb/ser: N 이/가아니고 N 이다
- Estructura verbal d'obligatorietat: A/V-아야/어야되다
- Estructura de confirmació: V-아도/어도
- Partícula de futur: A/V-겠-
- Terminació verbal per fer èmfasi (passat): A/V-았군요/ 었군요

3.5.2.5 Les partícules

- Partícula d'assistència: N 부터
- Partícula de causalitat: N(이)라서
- Partícula: N 만

3.5.2.6 Els adverbis

- Convertir els adjectius en adverbis: A-게
- Preposició de temps: V-기전에
- Partícula: A/V-(으)ㄹ 때

3.5.2.7 L'oració simple

- Estructura de final predicatiu: A-(으)ㄴ 데요, V-는데요
- Comparatiu, estructura: N 인것같다
- Complement indirecte: N 은/는 N 에게/에 좋다
- Estructures dels comparatius: A-(으)ㄴ 것같다, V-는것같다, A/V-(으)ㄹ 것같다
- Estructura: S-기시작하다
- Estructura causal de futur: A/V-(으)ㄹ 테니까

3.5.2.8 L'oració composta

- Estructura causal: V-기때문에
- Estructura: V-아/어오다

3.5.3 Foneticofonològics

- La corba melòdica de les diferents modalitats oracionals.
- Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell Bàsic.
- Identificació i producció de fonemes vocàlics i consonàntics.
- Enllaç dels sons en el grup fònic.

3.5.4 Ortotipogràfics

És el conjunt de regles existents i normes creades per les quals s'estableix la manera en què s'han d'utilitzar els signes, símbols i elements tipogràfics en un text, unint ortografia i tipografia.

철수는아놀드과함께있었다. 조금뒤“이렇게말했다. 날씨가좋은데우리같이갈까?
철수는아놀드와함께있었다. 조금뒤이렇게말했다. “날씨가좋은데우리같이갈까?”

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat

comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Espanyol per a estrangers

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori

de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.

- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.

- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.

- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics

- Repeticions (*Coge el autobús, es el transporte más cómodo*).

- Sinònims i antònims (*estudiante/alumno; cerca/lejos*).
- Hipònims i hiperònims (*utensilio de cocina: olla, tenedor, batidora, etc.*).
- Metàfores i metonímies (*El examen fue un regalo; pedir un agua, comprar unos Levis*).
- Proformes lèxiques (*situación, cosa, objeto*).
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món (*El restaurante está a dos manzanas de mi casa; ¿Quedamos a la hora del vermut?*).

Procediments sintàctics

- Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Ayer vi unos bombones y los compré para la fiesta*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *No me lo digas: has vuelto a perder las llaves*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *¿El de la camisa a cuadros?; aquella del fondo; las vuestras*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors

Organització global del text:

- Marcadors per iniciar (*para empezar, quería decir, en primer lugar*).
- Per ordenar (*primero, luego, después, además*).
- Per concloure o resumir (*total que, así que, en resumen, bueno, o sea*).
- Per acabar (*finalmente, al final, por fin, bueno, pues*).

Posicionament de l'emissor (*para mí, en mi opinión*).

Tractament de la informació:

- Reformulació (*Lo que quería decir, o sea, mejor*).
- Exemplificació (*por ejemplo*).

Introducció de temes:

- Introducció del tema (*¿Sabes una cosa?; Me han dicho que; Tengo que contarte una cosa; Resulta que...*); i subtemes (*además, por un lado..., por otro lado...*).

Connectors per relacionar parts del text:

- Sumatiu (*además, sobre todo*).
- Contrastiu (*en cambio, en lugar de, en vez de*).
- Causatiu (*como, porque*).
- Consecutiu (*y entonces...; y; por eso...; o sea que...; total que...*).
- Condicionals (*si, depende de*).
- Finals (*para, con la idea de, con el fin de*).
- Temporals (*en primer lugar, en segundo lugar, por último*).

Marcadors propis del discurs oral:

- Demanda de confirmació o acord (*¿A ti qué te parece?; ¿No crees?*).
- Advertència (*ojo con...; ten cuidado con...*).
- Acord (*sí, sin duda, claro*).
- Desacord (*no; qué va; en absoluto; o lo veo así*).
- Tancament (*total que, entonces*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonal

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.

- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.

- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).

- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.

- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (*mar, marítim, mariner*).

- Sinònims (*analizar, observar*).
- Antònims (*pequeño/grande; cerrar/abrir; encender/apagar*).
- Mots polisèmics (*cuarto, banco, cabeza*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades. Formació de noms per derivació.

Sufixos més freqüents relacionats amb:

- Activitats i oficis (*carpintero, frutero, panadero*).
- Llocs (*panadería, carnicería*).
- Gentilicis (*barcelonés, colombiano, bengalí, gallego*).
- Dimensions (*casita, cochecito*).
- Estats o qualitats (*frialidad, amabilidad*).
- Doctrines o ideologies (*cristiano, musulmán, budista, progresista, conservador*).
- Plantes i arbres fruiters (*pera/peral; higo/higuera*).

3.5.1.4 Abreviacions, símbols i sigles.

- Abreviacions (*pág.-página, s-siglo, Sr.-Señor*).
- Símbols i sigles (*RENFE, EEUU, RAE*).

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies d'ús més freqüent (*ladrar, piar, maullar*).

3.5.1.6 Col·locacions o combinacions més freqüents (*tomar un café, dar una vuelta, tener una duda, poner la mesa*).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius

- Noms propis i comuns (*Barcelona, Ebro / ciudad, río*).
- Comptables i incomptables (*botellas/agua*).
- Individuals i col·lectius (*persona/gente*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu

- Gènere i nombre. Sistematització de les regles generals.
- Casos especials en paraules d'ús freqüent (*lápiz, árbol, sofá, mano*).

3.5.2.2 L'adjectiu

Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.2.1 Morfologia de l'adjectiu. Consolidació i ampliació.

3.5.2.2.2 Anteposició i posposició de l'adjectiu amb apòcope (*primer coche / primera casa; un gran cuadro / un cuadro grande*).

3.5.2.2.3 Concordança. Ampliació (*Mira esa casa y ese jardín; son preciosos*).

3.5.2.2.4 Graus de l'adjectiu: comparatiu i superlatiu (*igual de grande / grandísimo*).

3.5.2.2.5 Introducció a la prefixació (*supergrande*).

3.5.2.2.6 Substantivació de l'adjectiu (*el azul, el pequeño*).

3.5.2.3 Els determinants

3.5.2.3.1 Articles

Consolidació i ampliació dels continguts introduïts en el nivell Bàsic respecte als usos dels articles definits i indefinits i les regles de presència/absència.

- Referir-se a un substantiu ja mencionat (*Necesitas harina,...- La harina tiene que ser de trigo*).
- Els genèrics (*Los perros son cariñosos*).

3.5.2.3.2 Demostratius (adjectius i pronoms).

- Consolidació i ampliació dels continguts introduïts en el nivell Bàsic.
- Neutres per referir-se a atributs i frases (*esto, eso, etc.*) (*Escucha esto*).
- Referir-se a un substantiu ja mencionat (*Llamó por la noche a su amigo. Éste se enfadó mucho*).

3.5.2.3.3 Possessius (adjectius i pronoms).

- Consolidació i ampliació dels continguts introduïts en el nivell Bàsic.
- Referir-se a un substantiu ja mencionat (*Me han gustado mucho, pero el tuyo más*).

3.5.2.3.4 Els quantificadors. Consolidació i ampliació dels continguts introduïts en el nivell Bàsic.

3.5.2.3.4.1 Numerals: cardinals i ordinals (*uno, dos, etc.; primero, segundo, etc.*).

- Formació i concordança. Consolidació i ampliació dels continguts introduïts en el nivell Bàsic.
- Expressar percentatges i fer operacions matemàtiques bàsiques (*la mitad de la clase*).
- Reconeixement dels números romans per parlar dels segles (*Un pintor del siglo XX*).

3.5.2.3.4.2 Universals i no universals:

- Universals (*cada*).
- No universals (*varios, algo*).
- Negatius (*nada, nadie, ninguno*).
- Excloents (*solo*).
- Partitius (*la mayoría, un montón, etc.*).

3.5.2.4 Els pronoms

3.5.2.4.1 Pronoms personals subjecte

- Consolidació i ampliació. Formes, concordança amb el verb i ús.
- Presència / absència i posposició (*Llaman al teléfono -¿Se lo dirás tú?*).

3.5.2.4.2 Pronoms de complement directe

- Consolidació i ampliació. Formes, posició davant o darrera del verb i ús.
- Anteposició del complement directe i repetició amb el pronom (*El sofá, lo ponéis en el salón, por favor*).

3.5.2.4.3 Pronoms de complement indirecte. Formes, posició davant o darrera del verb i ús (*Te lo llevas / Llévatelo*).

3.5.2.4.4 Combinació de dos pronoms (CD/CI) (*Se lo dije ayer; Me lo das pronto*).

3.5.2.4.5 Consolidació i ampliació. Pronoms amb preposició (*para él, con ellos, hasta él, para ti, hasta tú*).

3.5.2.4.6 Consolidació i ampliació. Construccions pronominals reflexives (*Él se afeita*).

3.5.2.4.7 Construccions recíproques (*Ellos se dan la mano*).

3.5.2.4.8 Pronoms interrogatius amb preposició regida pel verb (*¿Por dónde vinieron?*).

3.5.2.4.9 Pronoms exclamatius (*¡Qué interesante!; ¡Cuánta gente!*).

3.5.2.4.10 Pronoms relatius (*que, donde, cuando, el que, esta que*).

3.5.2.4.11 Usos impersonals de se (*Se habla español*).

3.5.2.4.12 Usos impersonals de 2a persona (*tú*) (*Cuando tienes trabajo; Puedes hacer planes*).

3.5.2.4.13 Canvis de significat més freqüents amb la presència de pronom (*quedar/quedarse; encontrar/encontrarse*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Present d'indicatiu. Consolidació i ampliació. Conjugació i usos.

3.5.2.5.2 Pretèrits indefinit, perfet i imperfet d'indicatiu. Consolidació i ampliació. Conjugació i usos.

3.5.2.5.3 Pretèrit plusquamperfet d'indicatiu. Conjugació i usos.

3.5.2.5.4 Pretèrits indefinit, perfet, plusquamperfet i imperfet. Contrast.

3.5.2.5.5 Futur simple i futur perfet d'indicatiu.

- Consolidació i ampliació del futur simple. Conjugació i ús en les suposicions/hipòtesis.
- Contrast present / futur / *ir a* + infinitiu.

3.5.2.5.6 Condicional simple. Conjugació i ús limitat a la expressió de cortesia.

3.5.2.5.7 Imperatiu afirmatiu. Conjugació dels verbs regulars i irregulars. Usos.

3.5.2.5.8 Imperatiu negatiu. Conjugació dels verbs regulars i irregulars. Usos.

3.5.2.5.9 Present de subjuntiu. Conjugació dels verbs regulars i irregulars. Usos.

3.5.2.5.10 Introducció al contrast d'ús dels modes indicatiu/subjuntiu en oracions:

- Relatives (*Una casa que tiene/tenga cinco habitaciones*).
- Temporals introduïdes per *cuando* i *en cuanto* (*Cuando voy nos vemos / Cuando vaya nos veremos; En cuanto llegue salimos de casa*).
- Substantives per a expressar desitjos (*Espero que te vaya bien*) i objectius (*Lo hago para que te diviertas*).

3.5.2.5.11 Formes no personals del verb. Consolidació i ampliació. Col·locació dels pronoms.

- Infinitiu (*Beber agua es saludable; Quiero salir pronto; Debes dárselo pronto*).
- Gerundi (*Llevo buscándolo todo el día*).
- Participi (*Vimos la casa cerrada*).

3.5.2.5.12 Perífrasis verbals

- D'infinitiu (*empezar a, volver a, dejar de, acabar de*).
- De gerundi (*estar, seguir, continuar, llevar*).

3.5.2.5.13 *Ser i estar; estar i haber*. Consolidació i ampliació de la feina iniciada al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.5.14 La impersonalitat. 3a persona plural. 2a persona singular. Usos de *se*.

3.5.2.5.15 Verbs de règim preposicional més freqüents (*ir a, salir de, hablar de, hablar con, pasar por, tratar de, etc.*).

3.5.2.6 Les preposicions i les locucions prepositives.

- Consolidar i ampliar els continguts introduïts al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.
- Expressions temporals (*hace... (que), desde hace, desde que, al cabo de*).

3.5.2.7 Els adverbis i les locucions adverbials

- Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.
- De modalitat (*llegar con tiempo*).
- Focalitzadors (*solo, solamente, sobre todo*).
- Intensificadors i la formació d'adverbis amb el sufix *-mente* (*realmente, verdaderamente*).
- Relatius i interrogatius (*Me fui cuando me lo dijeron; ¿Adónde vas?*).

3.5.2.8 Conjuncions i connectors de coordinació i subordinació d'acord amb els objectius d'aquest nivell. Formes i usos.

- De coordinació: copulatives (*y, e, ni, que*); disjuntives (*o*); adversatives (*sin embargo, aunque*).
- De subordinació (*que, cuál, quien, donde*).

3.5.2.9 Recursos de connexió textual orals i escrits (*en relación con, en cuanto a, en primer lugar, luego, por otra parte, etc.*).

3.5.2.10 L'oració

Consolidació i ampliació de les regles generals de l'ordre dels elements constituents de l'oració i altres combinatòries, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.10.1 L'oració simple

Tipus d'oració simple: concordança, ordre i tipus.

- Oració afirmativa (*La ciudad está vacía*).
- Oració negativa (la doble negació) (*No quiero nada*).
- Oració interrogativa (*¿Cuándo vendréis?*).
- Oració exclamativa (*¡Qué pronto habéis llegado!*).
- Oració desiderativa (*Ojalá puedas venir*).
- Oració impersonal (*Se lavan coches*).

- L'expressió de la hipòtesis (*Serán las dos*).

3.5.2.10.2 L'oració composta

3.5.2.10.2.1 La coordinació

- Oracions copulatives (*En Barcelona llueve y en Santander hace sol*).
- Oracions disjuntives (*O vamos ahora o no entramos*).
- Oracions adversatives (*aunque*) (*Aunque llueve, iremos a pasear*).

3.5.2.10.2.2 La subordinació

3.5.2.10.2.2.1 Oracions subordinades substantives en indicatiu (amb verbs i expressions d'opinió / suposició / hipòtesi en forma afirmativa (*Para mí que; creer que; pensar que; suponer que; parecer que*) i en present de subjuntiu amb verbs i expressions de desig (*esperar que; desear que; tener ganas de que; ojalá que, etc.*).

3.5.2.10.2.2.2 Oracions subordinades substantives

- D'infinitiu: en funció de subjecte o CD (*Leer me ayuda a mejorar; Puedo traer el pan*).
- Flexionades: en funció de subjecte o CD (*Es necesario que llames; Quiero que vengas*).

3.5.2.10.2.2.3 Oracions subordinades de relatiu amb pronom (*que, donde, cuando, etc.*) i antecedent conegut o desconegut; amb determinant i amb preposició.

3.5.2.10.2.2.4 Oracions subordinades adverbials:

- Temporals (*cuando* + indicatiu o subjuntiu).
- De lloc (*Allí es donde vamos*).
- De manera (*Trabaja como puede*).
- Causals (*como, porque, es que, por*).
- Consecutives (*así que, y por eso, o sea que*).
- Condicionals amb indicatiu (*Si viene, le llevaremos a ver el castillo*).
- Concessives (*aunque* + indicatiu; *a pesar de que* + indicatiu).
- Comparatius d'igualtat (*Es tan simpático como su padre*); superioritat (*En verano gasto más que en invierno*); inferioritat (*Aquí estudio menos que en mi casa*); quantitat (*Cuesta más de 50 euros*).

3.5.3 Foneticofonològics

Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.3.1 Identificació i producció de fonemes vocàlics i consonàntics.

- Sí·l·laba i accent: tòniques i àtones i patrons d'accentuació: agudes, planes i esdrúixoles. Canvis de patró fonètic amb plurals (*examen/exámenes*).
- Contrast (*canto/cantó; público/publico/publicó*).

- Síl·labes amb consonants (*subterráneo*).
- Grups consonàntics (*probar, tren*).
- Grups vocàlics (*sentir/siente; dormir/duermen*).
- Reconeixement de sons: oclusives, vocals, laterals i vibrants (simple i múltiple), sordes i sonores, interdental i alveolars. Treball contrastiu a partir de les llengües maternes (*plazo/brazo*).

3.5.3.2 Enllaç dels sons en el grup fònic. La sinalefa (*Se equivocó = se:qui-vo-có*).

3.5.3.3 Identificació i producció dels patrons melòdics:

- Asseveració (*Llega siempre temprano*).
- Enumeració (*Viene los lunes, los martes, los miércoles y los jueves*).
- Interrogació (*¿Qué día es hoy?; ¿Mañana o pasado?*).
- Disjunció (*Seis o siete*).
- Ordre (*Quédate quieto*).
- Exclamacions (*¡Qué interesante!*).

3.5.3.4 Sons consonàntics que varien segons context intervocàlic o amb consonants vibrants (*Barcelona/abandona/abrigo; gato/agua/agradecer*).

3.5.4 Ortotipogràfics

Consolidació i ampliació del continguts introduïts al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

- Regles bàsiques de *b/v- c/qu/k- c/z- g/j-ll/y- s/z-x*
 - Regles bàsiques de majúscules i minúscules.
 - Puntuació: punt, coma, punt i coma, punts suspensius, parèntesi, cometes i guió.
 - Ampliació i consolidació de la separació sil·làbica en textos escrits.
 - Ampliació i consolidació de les normes generals de l'ús de l'accent gràfic.
 - Relació entre l'accent prosòdic i l'accent ortogràfic.
 - Les vocals i les vocals en contacte: hiats i diftong (*Sofía, aeropuerto*).
 - Ortografia de paraules agudes, planes i esdrúixoles.
 - Accentuació de monosíl·labs (*mí/mi; él/el; qué/que*).
- Iniciació a l'ús de les sigles més freqüents (*ONU, ONG. JJOO, EEUU*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més

complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions

interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Èuscar

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

- 3.5.1 Lexicosemàntics
- 3.5.2 Morfosintàctics
- 3.5.3 Foneticofonològics
- 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en

l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.

- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Hizkuntzak ikastea interesgarria da, baita hizkuntza gutxiak ere*); sinònims (*Ume hau oso goiz hasi zen hitz egiten eta orain hizketan pasatzen du eguna*) i antònims (*Filma alaia zela uste nuen baina oso tristea da*); hipònims (*Garraibide mota asko daude baina hirian mugitzeko onena metroa da*); hiperònims (*Umeei izugarri gustatzen zaizkie animaliak, txakurrak eta katuak batez ere*); metàfores (*Aduna lanean baratxuria baino finagoa da*) i metonímies (*Nahiari Sarrionandia irakurtzea gustatzen zaio*); proformes lèxiques (*Lorearekin hitz egin behar dut kontu horri buruz*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Txotx garaia heldu denez, sagardotegira joango gara*).

- Procediments sintàctics: anàfora (Referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Krisi garaian Mirenek eta Josunek elkarri lagundu zioten aurrera ateratzen*); catàfora (Referència anticipada a un element o a una part del discurs: *Hauxe irakurriko dugu, liburu honek zalantza asko argituko baitzikigu*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència de l'element és interpretable pel context: *Ikusi al dituzu nire giltzak? Etxekoak*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar: presa de contacte (*Kaixo, arratsalde on, Bai, esan?*; *Kontua da...*, *zera esan nahi dut, gutun honen bitartez, hasteko, lehenik eta behin, bazen behin, etc.*); per ordenar (*bestetik, bigarrenik, ondoren, jarraian, etc.*); per concloure o resumir (*beraz, laburbilduz*); per acabar (*amaitzeko, azkenik, bukatzeko, eta kitto*).

- Posicionament de l'emissor (*nire iritziz, nik uste dut*).

- Tractament de la informació: reformulació (*hau da, alegia, etc.*); exemplificació (*adibidez, besteak beste, esate baterako, etc.*); introducció de temes (*politikari dagokionez, arteari buruz*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*gainera, ez hori bakarrik, baita ere, etc.*); contrastius (*baina, ordea, berriz, hala ere*); causatius (*izan ere, ze, horregatik*); consecutius (*beraz, orduan, hortaz*); condicionals (*bestela, Baldin ba-*); finals (*-(z)era, -(z)eko asmoa*); temporals (*azkenaldian, orain dela gutxi, duela asko, bi egun barru, laster*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*argi?, ulertu duzu?, bai?, ezta, ados zaudete?*); advertència (*aizu, entzun, begira, adi*); acord (*noski, ados, ongi da, jakina, konforme*); desacord (*ez nago ados, bai zera, baita zera ere, ezta pentsatu ere*); tancament (*eta horixe, besterik ez, eta kitto, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).

- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.

- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).

- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.

- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*polit/eder, azkar/bizkor*); antònims (*luze/labur; gozo/gazi*) i mots polisèmics (*hamaika, argi, azkar: argi ibili, ez baitago argirik!*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades

Derivació: prefixos i sufixos de substantius i adjectius.

Prefixos: *aurre-* (*aurreikusi, aurreiritzi*), *ez-* (*ezezagun, ezberdin*), *des-* (*desejin, desberdin*), *bir-/ber-* (*berrikusi, birpasatu*).

Sufixos: *-txo/-txu* (*katutxu, neskatxo*), *-zale* (*futbolzale, zinemazale*), *-dun/-tun* (*haurdun, txapeldun*), *-gailu/-kailu* (*hozkaile, garbigailu*), *-aro* (*hautzaro*), *-tegi/-degi* (*harategi, arrandegi*), *-zain* (*lorenzain, ertzain*), *-gile/-gin* (*zapatagile, okin*), *-le* (*ikusle, entzule*), *-tzaile* (*sortzaile, erretzaile*), *-ari/-lari -tari/-kari* (*sukaldari, pilotari*), *-ti/-di* (*lotsati, beldurti*), *-garri* (*barregarri / beldurgarri*), *-tasun* (*maitasun, alaitasun*), *-keria* (*tontakeria, alferkeria*).

Composició:

- Substantiu + substantiu (*Seme-alabak, patata-tortilla, amazulo, etc.*).
- Substantiu + adjectiu (*sudurluze, eskuzabal, burugogor, etc.*).
- Verb + substantiu (*jaioterri, gidabaimen, etc.*).
- Verb + adjectiu (*ezkonberri, etc.*).
- Composició copulativa (*joan-etorri, nahaste-borraste, zalantza-dantza*).
- *-aldi* (*matrikulaldi, Jazzaldi*); *-toki* (*jolastoki, jantoki*); *-alde* (*zonalde*); *-leku* (*pilotaleku, dantzaleku*).

3.5.1.4 Regles morfològiques bàsiques (*hiztun, ipurtarin, hizlari, etc.*).

3.5.1.5 Interjeccions (*Kontxo!; Ai ama!; Adi; Aizu; Gaixoa!*) i onomatopeies (*danba, kox-kox, ttipi-ttapa, etc.*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*pasadizo, ditxoso, etc.*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*telefono, proietore, kotxe, zinema, matematika, etc.*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites i refranys (*A ze pareia, karakola eta bareia; Zozoak beleari ipurbeltz; Hauek komeriak!*).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: animats (persones i animals) / inanimats (plantes i objectes), comptables/incomptables (*sagar, lagun* vs. *poz, min*);

individuals/col·lectius (*pertsona, ardi, sagar* vs. *jende, artalde, sagardi*);
comuns/propis (*lore, hodei, lur* vs. *Lore, Hodei, Lur*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: gènere (*semea(k) / alaba(k)* vs. *Seme / alabak*).

3.5.2.1.3 El sintagma nominal: formació, ordre dels elements i elements imprescindibles i facultatius. *Nongo/Noren* + substantiu + adjectiu + article (*Goiko etxe berria*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles:

- *-a, -ak* i l'article de proximitat *-ok* (*Gure etxean amona eta biok bizi gara*).
- Distinció *-a/bat*. (*Loreak ume bat du eta umea oso bihurria da*).
- *Bat/batzuk* (*Goxoki batzuk ditut hemen, nahi al duzu goxo bat?*).

3.5.2.2.2 Demostratius: distinció entre singular, plural i la distància (temps i espai):

- Singular (*hau/hori/hura*).
- Plural (*hauek/horiek/haiek*).

3.5.2.2.3 Quantificadors:

- Numerals: ordinals i cardinals (*bi egun* vs. *bigarren eguna*); mides i quantitats (*botila bat ardo* vs. *ardo botila bat*); i expressions (*gaur zortzi, bospasei urte inguru, hamaika aldiz, mila bider, niri bost axola zait...*).
- Indefinits (*zenbait, hainbeste, makina bat, hamaika, ugari, pila, mordoa, etc.*) (*Garazi bizadaiazale amorratua da eta hamaika lekutan izan da*).
- Distributius (*bana, binaka* [*Jar zaitezte binaka ariketa hau egiteko*]).
- Generals (*guztia, dena, oso* [*Hori guztia errepasatu behar dugu*]).

3.5.2.2.4 Determinats indefinits (*edozer, edozein, edonor* [*Edonor etor daiteke biharko festera*]).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals neutres i intensius (*neu: ni neuk egin dut hori*), reflexius (*noren burua, noren kasa, noren kabuz: gure burua maitatu behar dugu*) i recíprocs (*elkar: Haurrak elkarrekin jolasean ibili dira eta elkarri kontu txikiak kontatu dizkiote*).

3.5.2.3.2 Els indefinits

- Derivats dels interrogatius (*inor, norbait, edonor; ezer, zerbait, edozer: Bulegoan norbait zegoela esandiate; Bertara joan naiz baina ez dut inor ikusi*).
- El pronom *beste* (*ariketa berri bat egingo dugu* vs. *beste ariketa bat egingo dugu*).

3.5.2.4 L'adjectiu

Simples (*lotsati, zakar, ilehori, erraz, ilun, samur, alfer, gazi, etc.*).

3.5.2.4.1 Izenlaguna

- Sufix *-ko*: element del SN+*-ko* (*begi urdineko neska, mendira joateko gogoa*).
- SAdv. *+ko* (*euskarari buruzko liburua, sekulako kolpea*).
- Sufix *-(r)en*: (*Amonaren kroketak*).

3.5.2.4.2 Morfologia de l'adjectiu

- Expressió de grau: graduadors autònoms (*nahiko, ikaragarri, izugarri, hutsa: Joseba alfer hutsa da*) i duplicació (*alfer-alferra: Joseba alfer-alferra da*).
- Expressió de la comparació:
- Desigualtat: *baino... -ago* (*Hernaniko etxea Donostiakoa baino handiagoa da*).
- Excés: *-egi* (*Hernaniko etxea handiegia da*).
- Superioritat: *hain* (*Hernaniko etxea hain handia da!*).
- Igualtat: *bezain/adina* (*Hernaniko etxea Donostiakoa bezain handia da / Hernaniko etxeak Donostiakoak adina leiho ditu*).
- Superlatiu: *-en* (*Hernaniko etxea handiena da*).
- Casos irregulars (*on, hobe, onegi, onen / ondo, hobeto, ondoegi, ondoen; Idazlan hau ondo dago, baina beste hau hobeto*).

3.5.2.4.3 Posició de l'adjectiu dins del sintagma nominal (*Etxe berria, musu gorria, etc.*).

3.5.2.4.4 Ús de l'adjectiu *berri* (*gure amona hil berria da*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verbs

- *Nor* i *nork* (els 4 règims verbals: *nor, nor-nori, nork-nork, nork-nori-nor*).
- Sintètics (*izan, egon, joan, ibili, etorri, ukan, eduki, jakin, eraman, ekarri, esan, iruditu*) i perifràstics.

3.5.2.5.2 Formes no personals

- La nominalització: *-t(z)ea* (adjectiu + *izan*); adverbial + *egon* (*gustatu, kostatu, erabaki, ahaztu, merezi*); *-t(z)en* (*ikasi, jakin, hasi, utzi, lagundu, saiatu*); *-t(z)eari* (*utzi, ekin*), *-t(z)era* i *-t(z)eko*.
- El participi (*nekatuta gaude*).

3.5.2.5.3 Formes personals: temps i aspecte.

L'aspecte:

- tu, -t(z)en, -ko*. (*Goizean kafesnea gosaldut; Egunero kafesnea gosaltzen dut; Bihar kafesnea gosalduko dut*).

- Altres maneres per indicar l'aspecte: imperfectiu o puntual (*kasfesnea gosaltzen ari naiz*) i perfectiu (*egona naiz, ikusita daukat*).
- *Aditz-oina*, usos: amb l'imperatiu (*etor zaitezte*) i potencial (*ikus dezakegu*).

- Verbs sintètics:

- *Nor: joan, etorri, ibili*: Indicatiu, passat.
- *Nor-nork (nor: 3a persona): jakin, eraman, ekarri* (indicatiu passat).
- *Nor-nori (nor: 3a persona): egon* (indicatiu present).
- *Nor-nori-nork: esaiozu, galdeiozu, emaiozu* (imperatiu).

- Verbs perifràstics:

- *Nor*: indicatiu passat i condicional hipotètic. Imperatiu. Potencial, present.
- *Nor-nori (nor: 3a persona)*: indicatiu, passat i condicional hipotètic (*gustatuko litzaideke*).
- *Nor-nork (nor: 1a i 2a persona)*: indicatiu, present i condicional hipotètic. Imperatiu. Potencial, present.
- *Nor-nori-nork*: indicatiu, passat (*nion, zidan*).

3.5.2.5.4 Modalitat (perifrasis verbals).

Ari izan, ahal izan / ezin izan, behar izan, nahi izan, balio izan, merezi izan.
Present (*Gaur afalondoan film bat ikusi ahal dugu*); passat (*Atzo afalondoan film bat ikusi ahal izan genuen*) i futur (*Bihar afalondoan film bat ikusi ahalko/ahal izango dugu*).

3.5.2.5.5 Locucions verbals

Subst+ *izan*: *gose izan, beldur izan, antza izan* (*Beldur naiz ez ote garen kale gorrian geratuko*).

3.5.2.5.6 Construccions impersonals (*Gure eskolan hizkuntza asko ikas daitezke / ahal dira*).

3.5.2.5.7 Partícules verbals: *al* (*Ba al da inor etxean?*); *ote* (*Irtsiko ote zen Aduna Kubara?*) i *omen* (*Bihar etorriko omen dira komuna konpontzera*).

3.5.2.5.8 Verbs factitius

- *arazi*: *etorrarazi, eginarazi, sentiarazi, etc.* (*Injustiziak amorrua sentiarazten dit*).
- *-ra*: *barrea eragin* (*Istorio xeblebre horrek barrea eragin dit*).

3.5.2.5.9 L'element inquirir (*galdegaia*) amb el verb *egin* (*kalean korrika eta presaka nindoan eta bat-batean erori egin nintzen*).

3.5.2.6 Els adverbis

3.5.2.6.1 Tipus d'adverbis

- Adverbis de temps: adverbis més freqüents (*umetan, gaztetatik, etc.*); de freqüència (*noizean behin, sarritan, maiz, etc.*); derivats dels interrogatius (*noizbait*).
- Adverbis de lloc: adverbis més freqüents (*hemen(txe), hor(txe), han(txe)*); derivats dels demostratius (*honela, horrela, hala*); derivats dels interrogatius (*edonon, nonbait, etc.*).
- Adverbis de manera: sufixos *-(e)la* (*bezala: ikusten duzuen bezala, etxe hau oso handia da*); *-ki* (*ederki, poliki, gaizki, ongi: ederki pasa genuen festa hartan*); *-to* (*ederto, ondo: Maitanek ondo ikasi du azken gaia*); *-ka* (*korrika, oihuka, saltoka, kexaka: haurrak oihuka dabiltza kalean*); *-ik* (*alferrik, bizirik, biluzik: alferrik ibili gara lanean*).
- Adverbis graduadors: *erabat, guztiz, izugarri, gutxien, gehien* (*erabat ados nago zuekin*).
- Adverbis d'opinió: certesa (*ziur, segur aski: ziur naiz Maialen Lujanbiok irabaziko duela txapelketa*); incertesa (*beharbada, dirudienez, agian: agian Sustrai Colina bigarren geratuko da*).

3.5.2.6.2 Locucions adverbials: *duela, orain (dela), di-da, ziztu bizian, hala-hola, hor nonbait, nahitaez, badaezpada, zorionez, zoritxarrez, etc.* (*Zorionez denok gainditu dugu azterketa*).

3.5.2.6.3 La posposició

- *Noren: partez, alde, kontra, aurka, arabera, truk(e)* (*Argentinarrak abortuaren alde atara dira kalera*).
- *Nori: buruz, begira, esker* (*Gaur telebistan Kataluniako erreferendumari buruz hitz egin dute*).
- *Non: zehar* (*Txaranga herriko kaletan zehar ibiltzen da herriko jaietan*).
- *Nondik: kanpo, hurbil, urrun, urruti* (*Boteroren katua gure eskolatik hurbil dago*).

3.5.2.6.4 La repetició: *justu-justu, ia-ia, blai-blai, etc.* (*Justu-justu harrapatu dut azken tren*).

3.5.2.7 La declinació

3.5.2.7.1 Els casos: casos gramaticals, casos d'espai i temps i d'altres (*nor, nork, nori, non, noren, nora, norantz, zergatik/norengatik, nondik, norekin, nongo, norentzat, zertaz*).

3.5.2.7.2 Distinció

- Singular, plural i indeterminat (*mugagabea*) (*Jan ditugun bi pintxoak oso goxoak ziren, orain beste bi pintxo eskatuko ditugu*).
- Noms animats i inanimats: *norengan, norengana, norengandik, norengainaino* (*Sendagilearengana joango naiz errezeta bila*).
- La *-a* orgànica (*bidaia / bidai-agentzia, literatura / literatur jardunaldia*).

3.5.2.8 L'oració simple

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració

3.5.2.8.1.1 Ordre dels elements de l'oració. L'element inquirít *galdegaia* (*Gaur Miren unibertsitatera joan da; Gaur Miren joan da unibertsitatera; Gaur joan da Miren unibertsitatera; Gaur Miren unibertsitatera joan egin da*).

3.5.2.8.1.2 Declarativa afirmativa i negativa (*Mikel etorri da vs. Mikel ez da etorri*).

3.5.2.8.1.3 Interrogativa (*Noizkoa ote da?; Zenbat urte izango zenituen?; sufix -en: Ez dakit non dagoen aitona-ren makila*).

3.5.2.8.1.4 Exclamativa (*Zein / zer... / -(en)! (Zein eder zauden); Bai... + adj.! (Bai ederra!); A zer (nolako) ...! (A zer (nolako) pareta!); demostratius i derivats (Hau da hau, alfer hori!); interjeccions i d'altres (Hor konpon!; Baita zera ere!; Hara bestea!; Kokoteraino naukazu; Inondik inora!)*).

3.5.2.8.1.5 Imperativa (*Etor zaitez!, egidazu, esadazu*); sufix *-(t)zeko* (*Etxera etortzeko agindu digu amak*).

3.5.2.8.1.6 Modificacions de l'estructura (*Egingo ez dizut ba!*).

3.5.2.9 L'oració composta

3.5.2.9.1 La subordinació

3.5.2.9.1.1 Oracions subordinades substantives: *-(e)la* (*Irratian entzun dugu Argentinan abortuaren legea onartu dutela*); *-t(z)eko* (*Bihar garaiz heltzeko esan digu aitak*); *(ea)... / -(e)n* (*Ez dut ulertzen zer egin behar dugun ariketa honetan*).

3.5.2.9.1.2 Oracions subordinades adjectives o de relatiu: *-(e)n* (*Zuk oparitu didazun liburua gustura irakurriko dut, bai horixe!*); *-tako/-riko* (*Zuk oparitutako liburua gustura irakurriko dut, bai horixe!*).

3.5.2.9.1.3 Oracions subordinades adverbials: temporals *-(e)netik* (*Jon Bartelonara iritsi zenetiko soziorientzu bizi da*); *-t(z)ean* (*Etxera iristean hots egingo dizut*); *-t(z)erakoan* (*Eskolara iristerakoan karpeta ahaztu nuela konturatu nintzen*); *-(e)n bitartean* (*Gosaltzen dugun bitartean irratia entzuteko ohitura dugu*); *bezain laster* (*Etxera iritsi bezain laster, etxeko zapatilak jantzen ditu*); condicionals *-(e)z gero* (*Galderarik izanez gero, idatzi lasai*); (*baldin*) *ba* (*Zalantzarik banu, irakaslearekin hitz egingo nuke*); causals *-(e)lako* (*Ixone haserretu egin da diru-zorroa galdu duelako*); *bait* (*Ezin izan diot azalpenik eman, ez baitakit non dagoen kale hori*); finals *-t(z)eko* (*Adiskideek bisigua erosi dute afari goxo-goxoa egiteko*); concessives *inf+ nahiz eta / arren* (*Nahiz eta euria egin, kalera aterako gara buelta bat ematera*); comparatives (*baino...-ago*) (*a*); *baino...gehiago*; *gutxiago*, *bezain*, *bezainbeste*, *hainbeste*, *hain*) (*Hernani ez da Andoain bezain handia, baina Urnieta baino handiago da*).

3.5.2.9.2 La coordinació

3.5.2.9.2.1 Oracions conjuntives: *eta* (*Ibilaldi bat egin dute eta Zumaiara joan dira*).

3.5.2.9.2.2 Oracions juxtaposades: copulatives (*ez bakarrik,... ere: Filma bakarrik ez, liburua ere irakurri dut nik*); adversatives (*alde batetik,... bestetik: alde batetik, ulertzen dizut, baina bestetik, ez dakit hori horrela ote den*).

3.5.2.9.2.3 Oracions disjuntives: *edo, edota, ala* (*Zer nahiago duzu, txokolatea ala kafea?*).

3.5.2.9.2.4 Oracions adversatives: *baina, baizik* (*Udan ez gara Erromara joango, Parisera baizik*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics. Diftongs ascendents /ai/ *aizu*, /ei/ *zein*, /oi/ *oin*, /au/ *gau*, /eu/ *euri*. Absència de diftongs descendents. Els hiats: [*Donos.ti.a*], [*Jus.ti.zi.a*], [*Fun.tzi.o.a*].

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics. Sistema de sibilants /z/, /s/, /x/, /tʃ/, /ts/ i /tx/. Valor de la -r en posició final de paraula (*Gaur egun*).

3.5.3.3 Vocals i consonants epentètiques: -e i -r. (*Mikelen, Maiteren*).

3.5.3.4 Processos fonològics: elisió (*eta>ta, edo>o*), palatalització (/il/>(ll): *hilabete, /in/>(iñ) baina*) i assimilació (*ez dakigu> eztakigu, ez zoazte > etzoazte*).

3.5.3.5 Accent (*etxé, lagún, osásuná, uníbertsitate*); ritme i entonació: el sintagma (grup fònic [*guré laguná*]) i l'oració (*mintzagaia* i *galdegaia*) ([*Maite*] [*atzo goizean etorri zen*]).

3.5.3.6 Adaptació fonètica dels préstecs (*unibertsitate, Valentzia, erreferendum*).

3.5.3.7 Aproximació a les regles d'ús dels parlants nadius

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 L'alfabet

3.5.4.2 Vocal epentètica davant de la -r (*arropa, errege, erreferendum, etc.*).

3.5.4.3 Ús de les majúscules i minúscules (*Bilbon jaioa da baina bihotzez donostiarra da*).

3.5.4.4 Representació gràfica de fonemes i sons

3.5.4.5 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línia.

3.5.4.6 La palatització dels substantius i dels adjectius: -dd, -ll, -tt (*onddo*).

3.5.4.7 La palatització per crear formes hipocorístiques (*gozo/goxo; zintzo/txintxo*).

3.5.4.8 La grafia *h*: números i demostratius; la posició (*hamar, hoguei, hau, hemen, mahai, etc.*).

3.5.4.9 Adaptació fonètica dels noms estrangers (*Erroma, Valentzia, Pirinioak, etc.*).

3.5.4.10 Ús dels signes de puntuació: la puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit.

3.5.4.11 Els dos punts: enumeració, exemples, salutacions d'inici de cartes i hores (*bi ahizpa ditu: Bidatz eta Eztitxu, 20:15ean helduko da*).

3.5.4.12 El punt: absència i presència del punt en abreviatures i en sigles (*EAE, AEB, EGA*); ordinals (*XX. mendean, 3.etik 8.era*); xifres (*1.500 liburu*); abreviatures (*etab., adib, or.*); al final de càrrecs i noms (*Agirre and.*).

3.5.4.13 La coma: enumeracions en combinació amb el punt i coma; absència de coma entre l'element inquirit i el verb; per evitar ambigüitat; davant de coordinades adversatives i distributives; ús de la coma amb els connectors; ús de la coma amb aposicions, vocatius, salutacions i dates, expressió de duplicitat en refranys i dites (*etortzen denean, esango diogu; Jon, etorri hona; gaur, gure eskolan; erreferendumari dagokionez; eta, horretaz gain, edozein gonbidaturekin etor zaitezke; gaur, maiatzak, 13; egun on, adiskideak*).

3.5.4.14 Punts suspensius: en omissions de text entre claudàtors. Enunciats incomplets.

3.5.4.15 Signes d'interrogació i exclamació: obligatorietat al final. Ús en oracions, grups nominals, adverbis o interjeccions.

3.5.4.16 El parèntesis: per a incisos. Intercalació d'informació secundària en el discurs.

3.5.4.17 El guió: paraules compostes, diàlegs, llistes, index (*gazi-gozoak*); declinació de paraules estrangeres quan no són conegudes (*Puigdemont-en hitzaldia*); separació de síl·labes.

3.5.4.18 Cometes: expressar ironia, col·loquialisme, argot, vulgarismes, eslògans, títols, etc.

3.5.4.19 La data (*2016ko martxoaren 4a*).

3.5.4.20 Els ordinals (*8.a, zortzigarrena*).

3.5.4.21 Grafia dels quantitius determinats: fraccions, percentatges, etc. (*langileen %5 emakumezkoak dira*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge

i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Francès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.

2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.

3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.

4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.

5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo

amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.

- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).

- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*C'est très très beau!; C'était bien, mais vraiment bien; L'oiseau volait, volait...*; "*La terre était grise, le blé était gris, le ciel était gris*", Giono); sinònims (*casser, rompre, briser, voiture, automobile, bagnole*) i antònims (*riche/pauvre; chaud/froid*); hipònims i hiperònims (*maison: bâtiment; bâtiment: maison, église, gymnase, musée*); metàfores (*les bras d'un fauteuil; tuer le temps; jolie comme un cœur*) i metonímies (*Hier, j'ai dégusté un bon Bordeaux; boire un verre*); proformes lèxiques (*Comment tu appelles ça?; On parlera de ça plus tard; Je veux ça / cette chose-là, ce truc*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*la cité des Papes, la Ville lumière, l'Hexagone, la Maison blanche, etc.*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Cette chanteuse est très populaire; elle a vendu plus de dix millions d'albums; J'ai lu son dernier roman; ce livre est vraiment excellent*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Si tu le vois, dis à Paul que c'est d'accord pour demain; Tu préfères celle-ci ou celle-là?, me demande-t-il en me montrant deux robes*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Combien (coûte) ce bijou?*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*en ce qui concerne, pour commencer, en introduction, avant tout, etc*); per ordenar (*d'abord, ensuite,*

puis, après, etc.); per concloure o resumir (en conclusion, pour conclure, en résumé, bref, etc.); per acabar (pour finir, finalement, etc.).

- Posicionament de l'emissor (*je pense que; je trouve que; à mon avis*).
- Tractament de la informació reformulació (*c'est-à-dire*); exemplificació (*par exemple; ça me fait penser à*); introducció de temes (*on peut parler maintenant de; à propos de*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*et, également, de plus, etc.*); contrastius (*mais, pourtant, malgré, bien que, etc.*); causatius (*comme, puisque, car, etc.*); consecutius (*alors, par conséquent, en conséquence, c'est pourquoi, en effet, etc.*); condicionals (*si, au cas où, à condition de, etc.*); finals (*pour; afin de/que, etc.*); temporals (*soudain, alors, tout à coup, en ce moment, à ce moment-là, etc.*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Tu me suis?; C'est clair?; Tu as compris?; C'est d'accord?; C'est bien ça?*); advertència (*Écoute-moi!; Regarde-moi quand je te parle!; Tu m'écoutes?!;*); acord (*Oui; Tout à fait d'accord; Absolument; Certainement; C'est justement ce que je pense*); desacord (*Absolument pas!; Vraiment pas!; Certainement pas!; Ouais, mais tout de même!; Quelle drôle d'idée!; Pas question!;*); tancament (*On arrête là?; Bon; Et bien; Voilà; Je crois que c'est tout, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció

i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.

- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques

- Camps lexicals (*vacances: sable, soleil, s'amuser, grasse matinée*); antònims (*riche/pauvre*) i sinònims d'ús freqüent (*drôle, amusant*); homògrafs: (*cher Paul / cher ≠ bon marché*); homòfons (*vert, verre, vers*); polisèmia (*un verre de vin, ce cadre est en verre*); substantius de doble gènere (*le manche / la manche*); anteposició i posposició dels adjectius d'ús més freqüent (*un grand homme / un homme grand*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades

- Prefixos: *a-, dé-, re-, in/im- mal-, il- ir-* (*anormal, démonter, refaire, immortel, malhonnête, illisible, irresponsable*); *non* i *pas* utilitzats com a prefixos (*la non-violence, pas cher*).
- Sufixos: afegits a un substantiu, a un adjectiu o al radical d'un verb per formar substantius, adjectius i verbs: *-ier, -ière, -age, -isme; -ien, -ienne, -ique, -al, -ale; -er, -ifier, etc.* (*fermier, paysage, libéralisme, canadien, alcoolique, amical, charger, codifier, etc.*).
- Formació de l'adverbi: sufix *-ment* (*final, finale, finalement*).
- Sufix *-aine* i valor d'aproximació (*une dizaine de roses*).
- Paraules compostes d'ús freqüent (*porte-monnaie, chou-fleur, machine à laver etc.*).

3.5.1.4 Abreviacions i sigles

Mecanisme d'abreujament en el registre familiar de paraules del registre estàndard (*prof, fac, gym, sympa, info, bus, ciné*); sigles d'ús freqüent (*FLE, HLM, RER, SMIC, SNCF, etc.*).

3.5.1.5 Onomatopeies i interjeccions

Onomatopeies i interjeccions d'ús freqüent (*cocorico, patatras, teuf-teuf, toutou, aïe!, zut!, mince!, ouf!, etc.*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*discuter, collègues, investir, couple, perdre/rater, etc.*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*web, hacker, faire un break, squatter, guérilla, mais, etc.*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys d'ús freqüent (*se mettre au vert; chercher la petite bête; payer les pots cassés; l'argent ne fait pas le bonheur, etc.*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

Tipus de substantius: concrets i abstractes (*plume/patience*); comuns i propis (*homme/Pierre*); comptables i in comptables (*nuage/pluie*).

Morfologia: gènere i nombre; concordança; nominalització de verbs i d'adjectius (*lire: la lecture; tolérant: la tolérance; partir: le départ*).

3.5.2.2 Els determinants

- Articles: funcions de l'article; article contractat (*Je vais au cinéma; C'est la voiture du professeur*); casos de la negació (*Je n'ai pas d'argent*) i casos més freqüents d'omissió de l'article: amb un nom propi (*C'est la fête de Tristan*); amb un apòstrof (*Garçon, un café!*); amb una adreça (*20, rue de la République*); amb anuncis (*maison à vendre*); o titulars (*victoire de l'équipe*); amb expressions com *avoir peur, perdre patience*, etc.; o amb complement del nom (*une tasse à café*).

- Adjectius demostratius i possessius: formes i usos. Alteracions provocades per la fonètica (*son adresse, cet ami*).

- Quantificadors numerals (cardinals: *vingt hommes*; ordinals: *premier étage*; quantitatius: *peu de/d'..., beaucoup de/d'..., trop de/d'..., une centaine de/d'..., un kilo de/d'..., une bouteille de/d'..., la majorité de/d'..., la plupart de/d'..., de nombreux de/d'...*); indefinits: *certains, quelques, tout, n'importe quel, aucun, nul...*).

3.5.2.3 Els pronoms

Pronoms personals complements i la seva posició en la frase (*le, l', la, les, lui/leur, y, en, de lui, chez moi, etc.*).

Pronoms possessius i demostratius (*celui que, ce qui*); diferència entre *ce, ça* i *c'est* au présent (*ça suffit, ça va, c'est suffisant, c'est gentil*).

Pronoms relatius: formes simples (*qui, que, où, dont*) i compostes (*préposition + le quel*) amb la contracció (*les enfants en face desquels se trouvaient les chevaux*).

Pronoms indefinits (*quelqu'un, rien, personne, aucun, nul, n'importe quoi, n'importe lequel, n'importe où, etc.*).

La doble pronominalització

3.5.2.4 L'adjectiu

L'adjectiu qualificatiu: gènere i nombre; grau: comparatiu i superlatiu (*Mélanie est aussi sympa que Nathalie; C'est la plus grande*); intensitat (*David est très sympa*).

Posició: diferència de significat segons la posició d'adjectius d'ús molt freqüent (*cher ami; un livre cher*); avantposició (*une jeune femme*); postposició de l'adjectiu (*une table ronde*); abans o després (*une incroyable histoire / une histoire incroyable*).

Construcció verb + adjectiu: *rendre (rendre triste), rester (rester fâché), sembler, avoir l'air ... + adjectif (Marie semble triste; Il a l'air fatigué)*.

3.5.2.5 El verb

- Tipus de verbs: transitius, intransitius, pronominals, impersonals.
- Temps i aspecte: aspecte duratiu, puntual, perfectiu, imperfectiu, etc. (*Je suis en train de travailler; Je finis d'écrire; J'écrivais*).
- Formes personals i impersonals d'ús freqüent (*il faut, il est + adjectif, il reste, il manque, il paraît, il se peut, etc.*).
- Temps simples: *présent, imparfait, futur simple, i passé simple de l'indicatif* (reconeixement); *conditionnel présent, impératif, présent du subjonctif*.
- Temps compostos: *passé composé, plus-que-parfait i futur antérieur de l'indicatif; conditionnel passé*, introducció del *subjonctif passé*.
- Concordància del *participe passé* amb *avoir* (*la pomme que j'ai mangée; je l'ai mangée*).
- El condicional i el sistema hipotètic (*Si j'avais su, je ne serais pas venu*).
- Modes impersonals: l'infinitiu present i passat: valors i usos (*Il espère répondre rapidement; Après être arrivés, nous avons téléphoné à nos amis*).
- Modalitat
- Perífrasis verbals en present i passat: d'aspecte (*venir de, se mettre à, être sur le point de*); de desplaçament (*Je sors faire*); de percepció (*J'entends chanter, etc.*).
- Veu activa i veu passiva: formació i ús.

3.5.2.6 Les preposicions

- Preposicions simples (*à, de, pour, sans, etc.*) i locucions preposicionals (*à côté de, à l'aide de, etc.*).

- Formes i funcions (*lieu, temps, attribution, cause, origine, agent, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis

Tipus d'adverbis i locucions adverbials (*Il parle bien; Viens ici tout de suite!*).

Funcions (*manière, quantité, lieu, temps, etc.*) i usos.

Adverbis en *-ment*: formació, norma general i particular (*grandement, poliment, prudemment*).

Grau dels adverbis (*moins doucement, plus doucement, aussi doucement, etc.*).

Posició dels adverbis: temps simple (*Il travaille beaucoup*); compost (*Il a beaucoup travaillé*); amb un adjectiu (*une personne toujours souriante*); amb participis (*Il est très apprécié*); amb altres adverbis (*Il parle très simplement*).

Ús particular dels adverbis (*C'est vraiment exceptionnel* i *no très exceptionnel*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 L'oració simple

Modificacions de l'estructura canònica (*Ça, c'est à moi*).

Locucions-enunciat, paraules-frase (*Bon courage; Silence!; Ça y est, etc.*).

3.5.2.8.2 L'oració composta

La juxtaposició (*Il neige, je ne sortirai pas; Le vent souffle, la pluie tombe; Il vient voir ses parents lundi, mardi, vendredi*).

La coordinació (*mais, ou, et, donc, or, ni, car, etc.*).

- Oracions conjuntives (*et, ni*).
- Oracions disjuntives (*ou*).
- Oracions adversatives (*mais*).
- Oracions causals (*car*).
- Oracions explicatives (*c'est à dire*).
- Oracions consecutives (*donc*).

La subordinació

- Subordinades relatives amb *qui, que, où, dont* (*L'homme qui est venu me voir veut acheter la maison; Le jour où je suis née il pleuvait des cordes; Il a épousé la femme dont il était amoureux depuis toujours*); preposició+ *lequel* (*Céline est une fille sur qui/laquelle on peut compter*).

- Subordinades completives conjuntives: opinió (*Je pense qu'il viendra*); desig (*Je souhaite qu'il fasse beau demain*); obligació (*Il faut qu'il parte*); necessitat (*J'ai besoin que tu m'aides*).

- Subordinades completives amb construccions infinitives (*J'espère réussir; Il a passé la journée à regarder la télé; Il commence à travailler; J'entends l'oiseau chanter*).

- Subordinades completives interrogatives indirectes (*Je te demande si tu viendras; Je te demande quand tu viendras*); interrogació indirecta amb el verb introductor en passat (*Il m'a demandé comment j'allais*).

- Oracions subordinades circumstancials: causa (*parce que, puisque, etc.: Il n'est pas venu parce qu'il est malade*); conseqüència (*de sorte que: Il a fait un plan pour venir de sorte que tu ne te perdes pas*); comparació/explicació (*Il est sage comme une image; Notre jardin est plus beau que celui de Paul*); concessió/oposició (*alors que, bien que, quoique, etc.: Même s'il le voulait il n'y arriverait pas*); finalitat (*afin que, pour que, etc.: Il m'a téléphoné pour que je lui prête ma voiture*); condició i hipòtesi (introduïdes per les conjuncions *si, à condition que, au cas où, à moins que, etc.: Si tu veux, viens avec nous ce weekend*); temporals (*quand, lorsque, depuis que, etc.: Depuis qu'il est marié il a pris 10 kilos*).

3.5.3 Foneticofonològics

En el nivell Intermedi es consoliden i amplien els continguts del nivell Bàsic.

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració.

La funció expressiva de l'accent (*Tu as vraiment bien chanté!; Il est super!; Qu'est-ce que tu dis?!).*

3.5.3.2 Processos fonològics

Casos especials de *liaison*; *liaison* prohibida (*Il est sympa et // intelligent*) i facultativa (per exemple entre el verb i els seus complements: *Nous allons à Paris*).

La pronunciació de mots forans (*rugby, weekend, aquarium*).

La pronunciació d'algunes consonants finals (*bus, tennis, album, forum, etc.*).

3.5.4 Ortotipogràfics

En aquest nivell es consoliden i amplien els continguts del nivell Bàsic.

3.5.4.1 Representació gràfica de fonemes i sons

Normes d'accentuació (*accent grave, aigu, circonflexe et accent diacritique*).

Grafies que poden suposar una particularitat en la pronunciació en paraules d'ús freqüent (*-ai: aimant/faisant; -ch: orchestre/arche; -em: temple/totem, etc.*).

Casos freqüents d'ortografia d'ús (o arbitrària); atenció especial a les consonants finals (*Les enfants jouent dans la cour*) i a les dobles consonants no pronunciades (*addition, consonnes, etc.*).

Paraules d'ús freqüent en les quals la correspondència fonètica/ortografia és anòmla (*paon; Caen; fils, des oeufs*).

Ortografia de formes homòfones conegudes (*vers, vert, verre, ver*).

Noves normes de l'ortografia: *l'écriture inclusive (les professeur.e.s)*.

Abreviatures i sigles (*M.: Monsieur*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Grec

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.

- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar

aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.

- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*κάπου κάπου, Τον περιμέναμε πώς και πώς*); sinònims (*δουλεύω / εργάζομαι, ξεκινάω / αρχίζω*) i antònims (*βαθύς / ρηχός, κουράζομαι / ξεκουράζομαι, καλογραμμένο / κακογραμμένο*); hipònims i hiperònims (*ηλεκτρικές συσκευές / πλυντήριο, ψυγείο, ηλεκτρική σκούπα. σπίτια / μονοκατοικία, πολυκατοικία, μαιζονέτα*); metàfores i metonímies (*ξύλινη γλώσσα / Μόλις το ακούσαμε παγώσαμε όλοι*); proformes lèxiques (*Είναι κάτι που κανείς δεν μπορεί να καταλάβει; Δεν έχω βρεθεί ποτέ σε χειρότερη κατάσταση*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Τα μάτια σου δεκατέσσερα, έγινε περδίκι*).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context) (*Μίλησα με τον διευθυντή σου. Τον βρήκα*

πολύ συμπαθητικό / Ο Γιώργος ήθελε να ξεκουραστεί γι' αυτό πήγε για ύπνο νωρίς; catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs) (*Το κατάλαβα πως δεν θα ξανάρθεις*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context) (*Τι νέα; / Ο Κώστας μιλάει αγγλικά και γαλλικά, η Μαρία μόνο ιταλικά*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

-Organització global del text: marcadors per iniciar (*με συγχωρείτε, να σου πω, κυρίες και κύριοι*); per ordenar (*πρώτα απ' όλα, μετά, τελικά*); per concloure o resumir (*γι' αυτό, λοιπόν, τότε*); per acabar (*τέλος, με λίγα λόγια*).

-Posicionament de l'emissor (*Να σου πω την αλήθεια, κατά την γνώμη μου*).

-Tractament de la informació: reformulació (*εννοώ, δηλαδή*); exemplificació (*παραδείγματος χάρη, για παράδειγμα*); introducció de temes (*όσογια, καιτώρα, αρχίζοντας*).

-Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*και, επίσης, επιπλέον*); contrastius (*αλλά, όμως, ενώ, παρ' όλα αυτά*); causatius (*γιατί, αφού, επειδή*); consecutius (*έτσι, άρα, επομένως*); condicionals (*αν, εάν, άμα*); finals (*για, γι' ανα, με σκοπό να*); temporals (*πριν, μετά, αφού, ενώ, στο μεταξύ, ώσπου, μέχρι να*).

-Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Εντάξει; / Τίλες; / Κατάλαβες; / Σοβαρά;*); advertència (*Άκου να δεις!, Μ'ακούς;*); acord (*σύμφωνοι, και βέβαια*); desacord (*αποκλείεται, διαφωνώ*); tancament (*τέλος, αυτά, φτάνει*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.

- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació

també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*άσπρος / λευκός*) i antònims (*ευτυχώς / δυστυχώς*).

3.5.1.3 Paraules compostes més comuns (*πανεπιστήμιο, αυτοκίνητο, μαχαιροπίρουνα*); derivades amb prefixos (*υπόγειο, νοσοκομείο, χρησιμοποιοί*) i amb sufixos (*σίδερο / σιδεράς, σιδεράδικο γράφω / γραφείο, γραφέας*).

3.5.1.4 Abreviacions (*κλπ, π.χ.*); sigles (*ΚΚΕ, ΦΠΑ*) i acrònims (*Ι.Κ.Α., Δ.Ε.Η., Η.Π.Α.*).

3.5.1.5 Interjeccions (*πω! πω!, Παναγιάμου!, κρίμα!*) i onomatopeies (*γαβγίζω, γαργάρα, μπλουμ*).

3.5.1.6 Falsos amics: hel·lenismes inexistents en grec modern (*semàfor, hemeroteca*) o de significat diferent (*idiota / ιδιώτης, ortopèdic / ορθοπαιδικός*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*ασανσέρ, ραντεβού, μπουγάδα*).

3.5.1.8 Frases fetes d'ús quotidià (*Έχουμε και λέμε, Πού να δεις, Ακου λέει!, Εδώ που τα λέμε, Μην μου πεις!*).

3.5.1.9 Mots falca habituals (*λοιπόν, δεν μου λες, για πες μου, έλα, τέλος πάντων, έγινε, πάλι καλά*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

Tipus de substantius: comptables (*καρέκλα, μαθητής, σπίτι*); incomptables (*αλεύρι, νερό*); abstractes (*ευτυχία, θάρρος*); col·lectius (*οκόσμος, το δάσος*); concrets (*σπίτι, δέντρο*); propis (*Ελένη, Ευρώπη*).

3.5.2.1.1 Morfologia del substantiu: gènere. Substantius menys freqüents. Masculins en *-άς*, femenins en *-ος*, neutres en *-ος, -μα, -ιμο*.

3.5.2.1.2 Els casos: ús i funcions dins l'oració (*Μου πονάει ο λαιμός, 'Ανοιξε το παράθυρο*).

3.5.2.1.3 El vocatiu. Formes cultes. (*Κύριε διαυθυντά!*).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles

- Utilització emfàtica de l'article.
- Article determinatiu vs. article indeterminatiu

3.5.2.2.2 Demonstratius menys freqüents: *τέτοιος-α-ο, τούτος-η-ο*. (*δεν έχω ξαναδεί τέτοια έκθεσ, μα ποια είναι τούτη;*).

3.5.2.2.3 Possessius. Utilització emfàtica del possessiu. *Δικός-ή-ό μου, ο/η/το δικός-ή-ό μου, οι δικοί μου* (*Αυτό είναι δικό μου / Θα φέρω τη δική μου κιθάρα, 'Ηρθαν όλοι οι δικοί του στη γιορτή*).

3.5.2.2.4 Quantificadors

-Quantitatius: *τόσος-η-ο, όσος-η-ο, κάμποσος-η-ο*. (*'Εφαγε τόσα κεράσια που στο τέλος αρρώστησε πάρε όσους φακέλους θέλεις βρήκα κάμποσα πράγματα στην αποθήκη*).

-Ús de *κάτι* i *τίποτα* com a quantificadors (*έφερε κάτι βιβλία πήρες, τίποτα φρούτα;*).

-Indefinits menys freqüents: *κάποιος-α-ο, ο καθένας, καθένας* (*Κάποιος χτύπησε την πόρτα, 'Εφερε ένα δώρο για την καθεμιά σας, Καθένας μπορεί να το καταλάβει*).

3.5.2.3 El pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals

-Posició dels pronoms segons el mode del verb (*τον άκουσα, άκουσέ με, ακούγοντάς τες*).

-Ús de les formes fortes del pronoms personals (*Προτιμώ εσένα, Εγώ δεν μπορώ να έρθω*).

-Ús redundant dels pronoms febles (*Τον ξέρω τον Γιάννη*).

-Combinacions de les formes fortes i febles (*Εμένα δεν με ξέρει*).

-Combinacions de les formes fortes amb les preposicions (*Πήραμε δώρο για σας*).

3.5.2.3.2 Els pronoms reflexius: *τον εαυτό (μου), ο ίδιος / η ίδια / το ίδιο*.
(*Σκέφτεται μόνο τον εαυτό της πηγή ο ίδιος και της μίλησε*).

3.5.2.3.3 Els pronoms recíprocs: *ο ένας τον άλλο*. El prefix *άλληλο-* (*Δεν άντεχε ο ένας τον άλλο αλληλοεκτιμούνται*).

3.5.2.3.4 Els pronoms relatius

El pronom relatiu *που*. *Ύς i combinacions (Το γράμμα που έστειλες δεν έφτασε ποτέ)*.

3.5.2.3.5 Els interrogatius: *τι, πώς, πού, ποιος, πότε, τίνος, ποιανού*. (*Πώς πας; Τίνος είναι αυτή η τσάντα; Ποιους είδες στο μουσείο;*).

3.5.2.3.6 Els exclamatius: *τι, που*. (*Τι άνθρωπος!, Που να σ'τα λέω!*).

3.5.2.3.7 Les formes *μόνος-η-ο, μόνος-η-ο μου, μοναχός-ή-ό, μονάχος-η-ο*.
(*πήγα μόνη, το έκανα μόνος, μου έμεινα μοναχός*).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Declinacions d'adjectius menys freqüents

- Adjectius en *-ύς -ιά -ύ*.
- Adjectius més freqüents en *-ης -ης -ες*.
- Adjectius més freqüents en *-ης -α -ικο*.

3.5.2.4.2 Grau

- Expressió de la comparació (inferioritat/superioritat, igualtat/desigualtat).
- El superlatiu relatiu precedit de l'article determinatiu i acompanyat de *από, σε*, genitiu (*η ωραιότερη στον κόσμο / του κόσμου*).
- Expressions comparatives (*κόκκινος σαν αστακός*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Les conjugacions

- Les conjugacions actives. A (*παροξύτονα -ω*), B1 (*οξύτονα αω-ώ*), B2 (*οξύτονα -ώ*) i A-B (*λέω*).
- Les conjugacions mitjanes/passives. *-ομαι, -άμαι, -ιέμαι*.

3.5.2.5.2 Les veus del verb: activa, mitjana i passiva. Morfologia.

3.5.2.5.3 L'"estat" del verb: actiu, passiu, reflexiu, recíproc, neutre. Diferències i règim verbal. (*καθαρίζω / ομαι, πλένομαι, κοιταζόμαστε*).

3.5.2.5.4 Els verbs defectius (*σκέφτομαι, ονειρεύομαι*).

3.5.2.5.5 Els modes del verb. *Ύς i característiques*: indicatiu, subjuntiu, imperatiu, condicional (*δυννητική*).

3.5.2.5.6 Els temps del verb

- Temps verbals simples: present, futur, aorist, imperfet.
- Temps verbals compostos: pretèrit perfet, plusquamperfet.

3.5.2.5.7 L'aspecte verbal. Tipificació.

- L'aspecte progressiu/imperfectiu: present, futur, imperfet, subjuntiu, imperatiu.
- Caracterització del seu ús.
- L'aspecte puntual/perfectiu: aorist, futur, subjuntiu, imperatiu. Caracterització del seu ús.
- Diferències d'ús entre l'imperatiu perfectiu i l'imperfectiu. Els imperatius col·loquials.

3.5.2.5.8 Les formes no verbals

- El participi present com a gerundi: *-οντας, -ώντας* Morfologia i ús (*τον είδα τρώγοντας*).
- Els participis passius: *-μένος-η-ο*
- Els participis actius: *-τός-ή-ό*. Diferència d'ús entre participi actiu i passiu.

3.5.2.5.9 Les veus del verb. Ús i peculiaritats.

- L'expressió de la veu passiva.
- L'expressió de reciprocitat.

3.5.2.5.10 Expressió d'impersonalitat

- L'ús de la tercera persona (*βρέχει, πρέπει*).
- L'ús de *κανείς* (*Μπορεί να μπει κανείς από την πίσω πόρτα*).

3.5.2.5.11 Règim verbal: verbs transitius i intransitius.

- Règim verbal i "estat" del verb.
- Verbs defectius i règim verbal.

3.5.2.5.12 Verbs modals i perífrasis impersonals (*θέλει, χρειάζεται, μπορεί, λέει, δεν κάνει, δεν πρέπει, απαγορεύεται, επιτρέπεται, είναι ανάγκη*).

3.5.2.5.13 Perífrasis temporals (*εδώ και, είναι καιρός που, έχω καιρό να, πάει καιρός που, είναι καιρός να*).

3.5.2.6 Les preposicions

3.5.2.6.1 Preposicions d'acusatiu (*ένα δώρο για τον πατέρα, Πήγαμε στην παραλία*).

3.5.2.6.2 Preposicions de genitiu més freqüents (*μεταξύ Πάτρας και Κορίνθου, πολέμησε κατά του εχθρού*).

3.5.2.7 Els adverbis

Grau i excepcions (*γρηγορότερα, καλύτερα, περισσότερο*).

3.5.2.7.1 Adverbis dels adjectius menys freqüents. Formes en *-ως*. (*βεβαίως, ασφαλώς*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 L'oració simple

- Estructura de l'oració afirmativa.
- Estructura de l'oració negativa. Variacions.
- Modificacions de l'estructura segons la intencionalitat.
- Concordances entre subjecte i verb.

3.5.2.8.2 L'oració composta

La subordinació

- Oracions subordinades completives. Elisió de la conjunció.
- Oracions subordinades de relatiu.
- Oracions subordinades volitives. Alteracions de l'estructura.
- Oracions subordinades temporals: conjuncions i aspecte verbal.
- Oracions hipotètiques, primer i segon tipus.

La coordinació

- Oracions conjuntives.
- Oracions juxtaposades.
- Oracions disjuntives.
- Oracions adversatives.

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics

3.5.3.3 Discriminació dels sons

3.5.3.4 Processos fonològics

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació / patrons tonals d'elements lèxic aïllats.

3.5.3.6 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració afirmativa.

3.5.3.7 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració interrogativa.

3.5.3.8 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració exclamativa.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Les formes tipogràfiques i cursives de les lletres de l'alfabet.

3.5.4.2 La normativa per escriure paraules estrangeres. (*Σαίξηπηρ, Τρυντώ / Τριντό, ίντερνετ*).

3.5.4.3 La normativa per escriure topònims

3.5.4.4 Ús de l'apòstrof. (*Γί'αυτό, παρ'το*).

3.5.4.5 Accents diacrítics (*η γυναίκα που τραγουδά / πού πας; Δεν ξέρω πώς να το κάνω*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació

comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Itàlia

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.

- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar

aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.

- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Spero che non ci siano errori nel mio testo, un testo letto riletto cento volte*); sinònims (*Riconosciamo il nostro errore. Uno sbaglio lo possono fare tutti*) i antònims (*Portatemi il colpevole, vivo o morto*); hipònims (*Mangia la mela! La frutta fa bene!*) i hiperònims (*Compro sempre le arance e i limoni, perché gli agrumi fanno bene*); metàfores (*È sposato, ma ha perso la testa per una sua collega*) i metonímies (*Mangia molto: è davvero una buona forchetta*); proformes lèxiques (*Ma che roba è?; Di cosa vogliamo parlare?*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*andare a letto con le galline, gettare la spugna, all'acqua di rose*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Paola, la vedo spesso*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Lo so che domani partirai*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Giovanni studia medicina e Francesca architettura*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Senti; Scusa; Dica/Dimmi; Caro Paolo; C'era una volta, etc.*); per ordenar (*innanzitutto, prima di tutto, in primo luogo, in secondo luogo, inoltre, etc.*); per concloure o resumir (*quindi, allora, perciò, pertanto, etc.*); per acabar (*insomma, infine, per finire*).

- Posicionament de l'emissor (*secondo me; dal mio punto di vista; credo/penso che, etc.*).

- Tractament de la informació: reformulació (*cioè, in altre parole, anzi, o meglio*); exemplificació (*per esempio, in questo modo, infatti*); introducció de temes (*per cominciare, a questo proposito, cambiando argomento, partendo dal presupposto / dall'idea, etc.*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*e, anche, inoltre, non solo... ma anche...*); contrastius (*ma, però, mentre, invece, nonostante, tuttavia, comunque, etc.*); causatius (*dato che, siccome, poiché, dal momento che, etc.*); consecutius (*che, così, cosicché, di modo che, etc.*); condicionals (*se, purché, qualora, nel caso che, etc.*); finals (*affinché, perché, al fine di, per, etc.*); temporals (*quando, mentre, non appena, finché, etc.*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Hai capito?; È chiaro?; Davvero?; Credi?; Cosa vuoi/intendi dire?; Ma dai!, etc.*); advertència (*Senti un po'; Guarda che; Parli sul serio?, etc.*); acord (*Eh sì; Proprio così; Va be'; D'accordo; Esatto, etc.*); desacord (*Macché!; Figurati!; Neanche per sogno, etc.*); tancament (*Insomma; È tutto; Basta; E basta così, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.

- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.

- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

Lèxic i aspectes semàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana especificats per a aquest nivell (identificació personal i aptituds, professions, tipus d'habitatge, serveis prestacions socials, entorn, relacions familiars i de parentiu, festes i tradicions, tradicions i celebracions, comerç i turisme, salut, canvis en l'estructura social, etc.).

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*lavoro, mestiere, professione, etc.*); antònims (*scarso/abbondante; noioso/avvincente*).

3.5.1.3 Paraules compostes més comuns (*fantascienza, madrelingua, capolavoro, etc.*) i derivades: prefixos (*neonato, agriturismo, plurilingue, disarmare, etc.*) i sufixos (*sera, serata, serale, serataccia; indietro, indietreggiare, etc.*).

3.5.1.4 Abreviacions (*ecc, PS, Dott, etc.*). Sigles i acronims (*Aids, RAI, vip, etc.*).

3.5.1.5 Interjeccions: *proprie* (*Ehi!, Ahi!, Oh!, Eh!, Mah!, Boh!, etc.*); *improprie* (*Bene!, Evviva!, Peccato!, Accidenti!, Ottimo! Su!, etc.*). *Locuzioni interietive* (*Mamma mia!, Uffa!, Oddio!, Povero/a me/te!, Per carità!, Figurati!, etc.*) i onomatopeies (*bau bau, tic tac, din don, etc.*).

3.5.1.6 Mots transparents (*mai, gente*). Falsos amics (*salire, licenziarsi, affettare, raro, etc.*). Interferències lèxiques més freqüents (*guai, ritornare, asilo, presupposto, etc.*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*shampoo, look, baby sitter, quiz, etc.*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys (*non avere peli sulla lingua; Chi va piano va sano e va lontano; essere al verde, etc.*). Locucions i expressions fixes (*colpo di fulmine, a buon mercato, fissare un appuntamento, condividere appartamento, etc.*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: comptable (*ragazza, sedia, profumo, etc.*); incomptable (*sale, miele, acqua, etc.*); concrets (*casa, albero, ospedale, etc.*); abstractes (*bontà, bellezza, coraggio, etc.*); col·lectius (*gente, bosco, bestiame, etc.*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: gènere.

- Casos especials (*il collega / la collega; l'arancio / l'arancia, etc.*).
- Nombre *-cia / -gia* (*le ciliegie; le piogge; le camicie*); *-co/-go* (*albergo/-ghi; sindaco/-ci, etc.*); altres plurals irregulars (*analisi, brindisi, crisi, bar, gru, etc.*).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles

- Article determinatiu: usos de l'article determinatiu per determinar un nom que implica la noció d'unicitat o d'un valor genèric (*l'uomo, l'universo, etc.*); d'abstracció (*l'amicizia, la libertà, etc.*); de substantivació (*il perché, il bello, etc.*); ús amb els dies de la setmana i les dates (*il 25 aprile; il venerdì è un giorno faticoso, etc.*).
- Article *indeterminatiu*: usos de l'article per elements que formen part d'una categoria (*un gelato al limone, un gesto di solidarietà, etc.*); per conceptes comptables, mesures o porcions de substàncies incomptables (*Vuoi un caffè?; un giorno di questi; un gelato al limone, etc.*); valor intensificador (*Ho una fame!*).

3.5.2.2.2 Demostratius: consolidació i ampliació dels continguts introduïts en el nivell Bàsic; formes reforçades (*quel negozio lì; quel bell'uomo; questo qui, etc.*); amb valor neutre (*Di questo ne parliamo dopo; Quello non mi va giù*).

3.5.2.2.3 Possessius: amb referència a un substantiu (*i miei; uno dei nostri; dite la vostra, etc.*); ús de *proprio* (*Luca è geloso delle proprie cose*).

3.5.2.2.4 Indefinites: *qualche, ogni, nessuno, niente*.

3.5.2.2.5 Quantificadors:

- Numerals (*il ventesimo secolo, doppio senso, etc.*). Expressions fixes (*fare due/quattro passi; due/quattro chiacchiere; in due parole, etc.*).
- Altres quantificadors: partitius (*un etto di prosciutto; un po' dei tuoi soldi, etc.*); quantitatius (*tanto, così grande, tutto quanto, etc.*); indefinites (*qualche, alcuni, nessuno, niente, ogni, ognuno, qualunque, qualsiasi, etc.*).

3.5.2.3 El pronom (morfologia i posició).

- Els pronoms personals subjecte: presència/absència i posposició (*L'ha detto lui; Lo porto io; Lei parte per Parigi; Lui parte per Milano, etc.*); sé reflexiu (*Pensa solo a sé; Portare con sé, etc.*).
- Pronoms directes, indirectes i combinats.
- Posició dels pronoms àtons: casos particulars i ordre amb algunes formes verbals (*dirglielo; fallo; non lo fare, etc.*).
- Úsos i funcions dels pronoms *ci* (pleonàstic: *Non ci vedo più; Non ci capisco niente*) i *ne* (*Me ne vado; Cerca di uscirne*).
- Els relatius (*che, il/la quale, cui, il/la cui, dei quali / di cui, etc.*).
- Els interrogatius: *quale / i che* (*Quale borsa preferisci?; Che libro stai leggendo?*); *quanti/e* (*Quanti di voi amano il mare?*); *chi* (*Chi viene in gita?*).
- Els exclamatius: *chi* (*A chi lo dici!*); *che* (*Che noia!*).

3.5.2.4 L'adjectiu

- Morfologia de l'adjectiu: gènere, nombre regular i irregular (*-co/-go, -ista, -cida, -ita, -asta*); invariables (*pari, rosa, viola, antifurto, etc.*).
- Grau: El superlatiu absolut *-issimo* i irregularitats: *-co/-ca, -go/-ga* (*bianca/bianchissima; lungo/lunghissimo*). El superlatiu relatiu precedit de l'article determinatiu (*la più veloce*) i acompanyat de la preposició *di/tra/fra* (*la più veloce tra le colleghe*).
- Expressió de la comparació (inferioritat/superioritat, igualtat/desigualtat). Ús de *di* i *che*.
- Comparatius i superlatius orgànics (*buono, migliore, ottimo, etc.*).
- Expressions comparatives (*bianco come un lenzuolo*) i superlatives (*innamorato perso / cotto*). Intensificació de l'adjectiu mitjançant *tutto* (*tutto matto*) o repetició (*alto alto*).
- Adjectius i adverbis relatius (*meglio/migliore; peggio/peggiore*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verbs: regulars i irregulars més freqüents. Normes fonamentals de derivació verbal.

- Formes personals i no personals. (*Sembra; È giusto; È meglio che; È un peccato che, etc.*).

3.5.2.5.2 Temps i aspecte. Consolidació de l'ús de les formes verbals de l'indicatiu: present, imperfecte, futur i *passato prossimo*; del subjuntiu present, del condicional present i de l'imperatiu.

- Introducció del *passato remoto* (verbs regulars i irregulars més freqüents), i del *congiuntivo imperfetto*.
- La combinació dels temps verbals en passat.
- El període hipotètic de la possibilitat.
- Veu (activa i passiva).
- Modalitat (perífrasis verbals: *stare per, essere sul punto di*).

3.5.2.5.3 Els verbs pronominals (*farcela, smetterla, andarsene, crederci, prenderle, etc.*).

3.5.2.6 Les preposicions

3.5.2.6.1 Funcions. Consolidació de l'ús de les més freqüents: *a / in / per / su* de direcció i localització; *da / fra* de temps; *di* atributiu, partitiu, d'origen, de matèria, de temps; *da* de procedència, de direcció, de localització, de temps, de finalitat.

- Ús de *di / da / per*.
- Locucions prepositives d'ús més freqüent (*in modo da, di qua, a sinistra/destra di, nel mezzo di, d'ora in poi, di tanto in tanto, per niente, senza dubbio, a proposito di, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis

- Morfologia d'alguns adverbis: formació amb els sufixos *-mente, -oni* (*sinceramente, velocemente, carponi*) i excepcions (*ugualmente, altrimenti, violentemente*).
- Grau (*forte / fortissimo; lentamente / lentissimamente; bene / meglio, etc.*).

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis:

- Adverbis de temps: *ancora, già, ormai, etc.* Ús contrastiu de *finalmente / alla fine* i de *allora/adesso* (narració i discurs).
- Funció de *ecco* (*ecco Gianni, ecco qui, ecco che, etc.*).
- Locucions adverbials (*un sacco di; ad un tratto, alla svelta; per un pelo; per caso; senz'altro, etc.*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 L'oració simple

3.5.2.8.1.1 Estructura de l'oració

- Tipus d'oració simple:
- Declarativa afirmativa i negativa (*Sull'autostrada (non) c'era molto traffico*).
- Interrogativa directa (*Che fai?*) i de cortesia (*Ti dispiacerebbe accompagnarmi?*).
- Exclamativa i optativa (*Non posso crederci!; Ah, se la mamma fosse qui!*).
- Imperativa (*Smettila!*).

- Dubitativa (*Probabilmente verrà domani*).

3.5.2.8.2 L'oració composta

3.5.2.8.2.1 La coordinació

- Oracions declaratives (*Vado al mare, cioè a rilassarmi; Si comporta male, fa delle cose strane, In altre parole è impazzito*).
- Oracions juxtaposades i coordinades (*Ho aperto la porta. Non c'era nessuno; La mattina esco di casa e faccio colazione al bar*).
- Oracions disjuntives (*Sabato sera andremo al cinema o a teatro*).
- Oracions adversatives (*Puoi mangiare di tutto, però non devi esagerare*).
- Oracions conclusives (*Piove, quindi non andremo al parco*).

3.5.2.8.2.2 La subordinació

- Oracions subordinades substantives (*È evidente che sono stanchi; Si dice che Omero fosse cieco; È facile lavorare con voi*).
- Oracions subordinades adjectives o de relatiu (*Tutti cercano il cane, che si è perso*).
- Oracions subordinades adverbials. Temporals (*Prima che tu parta, voglio presentarti i miei genitori; Mentre eravamo in vacanza, i ladri hanno svaligiato la casa; Appena arriva l'estate, vado in spiaggia*); condicionals (*Se sai la verità, dimmela*); causals (*Andrò al cinema da solo, dato che nessuno vuole venire con me; Siccome siamo in ritardo, prendiamo il taxi*); finals (*Lo hanno chiamato affinché risolvesse il problema; Ero lì per controllare la situazione*); concessives (*Sebbene sia molto anziano, ha un'ottima salute; Anche se era malato, è andato a lavorare*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: combinacions. Diftongs i triftongs (*guerra, guida, quiete*).

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: consonants simples (*mangiato, zanzara, libro, vacanze*) i consonants geminades (*donna, anno*). Funció de les consonants geminades (*nono/nonno; copia/coppia, cane/canne*). Agrupacions: *gl (figlio); sc (sciopero, conscio)*.

3.5.3.2.1 Discriminació dels sons: [tʃ] *cielo* / [dʒ] *gelo*, [l] *palla-* [ʎ] *paglia*, [ʎ] *aglio-l*/ *Caio, aiuto*.

3.5.3.2.2 Processos fonològics: ensordiment (*azione*); sonorització (*riso*). Fonemes propis de l'italià: [v] labiodental (*valigia*); /k/ velar (*chicco*); /t/ alveopalatal (*bacio*).

3.5.3.2.3 Accent, ritme i entonació, patrons tonals d'elements lèxics aïllats (*abitano; avevamo*). Pronunciació de la s "*impura*" al principi de paraula (*Spagna, scoglio*).

3.5.3.2.4 Accent, ritme i entonació, patrons tonals de l'oració. Aspectes bàsics del ritme i l'entonació de la frase: interrogativa i exclamativa, assertiva (*Mángiatela!; Mangiátevela!*).

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Ortografia i aspectes gràfics

3.5.4.1.1 Ús dels caràcters en les seves diverses formes (majúscules: *arriVerLa, ScriverLe, inViarVi*; minúscules, cursiva, etc.).

3.5.4.1.2 Representació gràfica de fonemes i sons

3.5.4.2 Paraules homògrafes (*la/là, ne/né, se/sé, etc.*).

3.5.4.3 Elisió i truncament (*l'albero, l'ho visto, qual, po', etc.*).

Convenció de puntuació en textos de caràcter informal (cartes, *e-mails*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o

mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de

connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Japonès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i

escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la

reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.

- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.

- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.

- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).

- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics: repeticions (複数: 山々, 国々...) (強調: 泣く泣く, 休み休み (擬声語と擬態語: ゴロゴロ, 生き生き...) (感嘆詞: いやいや, あらあら...); sinònims i antònims (接頭辞: 親—/反—; 新—/旧...; (対義語: 生/死; 男/女/大きい/小さい) ...; hipònims i hiperònims (イチゴ/果物; 小学校/日本学校

...); metàfores i metonímies (青い目／西洋人; 鳥居／神社) ...;
 proformes lèxiques (もの, こと, ところ, あれ...); referències semàntiques basades
 en el coneixement del món (あれ, あの, あそこ, あんな, ああいう...)

Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el
 discurs o presents en el context) (人称代名詞や指示代名詞や形容動詞など: こ
 れ, それ, あれ; こんな, そんな, あんな; こういう, そういう, ああいう; この人, その人,
 あの人...); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs)
 (これ, それ, あれ; こんな, そんな, あんな; こういう, そういう, ああいう...); el·lipsi
 (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és
 interpretable pel context) (主語の省略, 省略文: 『私は寿司です』『日本は長かった
 んですか』; 新聞の見出しの省略語, 砕けた日本語の助詞などの省略...) .

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

Organització global del text: marcadors per iniciar (まず, 初めに, 最初に); per
 ordenar (次に, それから, そして...); per concloure (最後に...) o resumir
 (つまり...); per acabar (「以上です」, 「これで終わります」...).

Posicionament de l'emissor: (私の経験では; 私の目から見れば...) .

El paper de la persona interlocutora: 相槌...

Tractament de la informació: reformulació (というと...); exemplificació (～の
 ように, 例えば...); introducció de temes (～が, ～けど...); digressió (とこ
 ろで, そう言えば...), recuperació del tema (さて...) .

Connectors per relacionar parts del text: sumatiu (それに, その上, しかも
 ...); contrastiu (けれども, だが, ～と比べると...), causatiu (だから,
 それで...); consecutiu (そこで...), condicionals (それなら...); finals (そ
 のために...); temporals (その時...) .

Marcadors propis del discurs oral: presa de contacte (みなさん; ね, ね...); el
 torn de paraula (あのう, すみませんが, もしもし...); recursos dilatoris (え
 えと, そうですね...), aclariments (実は, 本当は...); demanda de
 confirmació o acord (～でしょうね...); advertència, acord (賛成, そうで
 すね; その通り...); desacord (反対; そう思いません...); tancament
 (「以上です」, 「これで終わります」...), etc.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en
 què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món

que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.

- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.

- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els àmbits de la vida quotidiana: la feina, l'escola, la família, el lleure, etc.

3.5.1.2 Distribució del lèxic segons el seu origen:

- 和語: 田んぼ、楽しい...
- 漢語: 水田、音楽...
- 外来語: ライス、ミュージカル...

3.5.1.3 Famílies lèxiques

- Sinònims o quasi-sinònims: 特色／特性; 大きい／広大...

- Antònims: 広い／狭い; 入学／退学...
- 外来語 i els seus sinònims o quasi-sinònims autòctons: 遠足／ハイキング...

3.5.1.4 L'aglutinació

- Formació de paraules compostes: ゴミ箱, 消しゴム...
- Prefixos: 不—, 無—...
- Sufixos: —者, —所...
- Formació de verbs per addició de nom + する: 勉強する, 散歩する...
- Formació de verbs per addició d'un verb forma 連用形 + un verb auxiliar: 書き始める, 書き終わる...

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Sufixos numerals: 一軒, 一台...

3.5.2.1.2 Noms formals: (形式名詞): ところ, 間, うち, 時...

3.5.2.1.3 Substantius que expressen temps: この間, 最近...

3.5.2.1.4 Nominalitzadors. Ús de の

- Verbs i adjectius que regeixen の: 見る, 待つ...

3.5.2.1.5 Nominalitzadors. Ús de こと

- Verbs i adjectius que regeixen こと: 考える, 信じる...
- L'estructura verb present informal + ことができる
- L'estructura verb present informal + ことにする／ことにしている
- L'estructura verb present informal + ことになる／ことになっている
- L'estructura verb present informal + ことがある／ことがあった
- L'estructura verb passat afirmatiu informal + ことがある

3.5.2.2 El pronom

3.5.2.2.1 Els pronoms personals en registre vulgar: 俺, お前...

3.5.2.3 L'adjectiu

3.5.2.3.1 Adjectius auxiliars

- L'ús de 動詞のテ形 + ほしい: 来てほしい, 手伝ってほしい...
- L'ús de 動詞の連用形 + やすい: 分かりやすい, 読みやすい...
- L'ús de 動詞の連用形 + にくい: 食べにくい, 洗にくい...

3.5.2.3.2 Complementació dels adjectius mitjançant l'addició d'estructures modals.

- Adjectius -i/-na + そうだ (様態): 「高そうだ」, 「簡単そうだ」...
- Adjectius -i/-na + そうだ (伝聞): 「高いそうだ」, 「簡単だそうだ」...
- Adjectius -i/-na + ようだ: 「高いようだ」, 「簡単なようだ」...

- Adjectius *-i/-na* + *みたいだ* : 「高いみたいだ」, 「簡単みたいだ」
- Adjectius *-i/-na* + *らしい* : 「高いらしい」, 「簡単らしい」...
- Adjectius *-i/-na* + *だろう* : 「高かっただろう」, 「簡単だろう」...
- Adjectius *-i/-na* + *と思う* : 「高いと思う」, 「簡単だと思う」...
- Adjectius *-i/-na* + *かもしれない* : 「高いかもしれない」, 「簡単かもしれない」...
- Adjectius *-i/-na* + *にちがいない* : 「高いにちがいない」, 「簡単にちがいない」...
- Adjectius *-i/-na* + *はずだ* : 「高いはずだ」, 「簡単なはずだ」...
- Mode condicional 「ば」, afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高ければ／高くなければ...
- Mode condicional 「たら」, afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高かったら／高くなかったら...
- Mode condicional, 「なら」 afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高いなら／高くないなら...
- Mode condicional, 「と」 afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高いと／高くないと...

3.5.2.4 El verb

3.5.2.4.1 Tipus de verbs

- Verbs que expressen canvi (増える, 変わる...) i la seva combinació amb els auxiliars direccionals *—ていく* i *—てくる*
- Verbs transitius i intransitius. La correspondència entre les dues formes (自他の対応) : 閉まる／閉める, 減る／減らす...

3.5.2.4.2 Temps i aspecte

- Verb en la forma *-te* + *おく* : 「準備しておく」, 「予約しておく」...
- Verb en la forma *-te* + *ある* : 「作ってある」, 「書いてある」...
- Verb en la forma *-te* + *しまう* : 「全部食べてしまう」, 「壊れてしまう」...
- Verb en la forma *-te* + *みる* : 「着てみる」, 「聞いてみる」...
- Verb en present informal + *ようになる*／*なくなる* : 「行くようになる」, 「行かなくなる」...
- Verb en potencial present informal + *ようになる*／*なくなる* : 「話せるようになる」, 「話せなくなる」...
- Forma 連用形 del verb + *始める*／*出す* : 「書き始める」, 「雨が降り出す」...
- Forma 連用形 del verb + *終わる*／*終わる* : 「読み終わる」, 「書き終わる」...
- Verb forma 意志形+*とする* : 「降りようとした時」, 「走ろうとしたら」...
- L'ús del *まま* : 「書いたまま」, 「言われたまま」...

3.5.2.4.3 La modalitat. Estructures modals.

- Verb en mode volitiu (意志形) . Usos i conjugació : 「行こう」...

- Expressió de voluntat (意志形) +と思う: 「行こうと思う」...
- Expressió de voluntat: (～たい) +と思う: 「行きたいと思う」...
- Expressió d'intenció: つもり: 「行くつもりだ」...
- Expressió de consell. Verb present negatiu / passat afirmatiu informals + ほうがいい: 「行かないほうがいい」, 「行ったほうがいい」
- Deducció i conjectura I. だろう／でしょう: 「雨が降るでしょう」, 「来るだろうと思う」...
- Deducció i conjectura II. かもしれない: 「来ないかもしれない」...
- Deducció i conjectura III. にちがいない: 「行くにちがいない」
- Deducció i conjectura IV. はずだ: 「もう帰ったはずだ」...
- Deducció i conjectura V. そうだ (様態): 「雨が降りそうだ」...
- Deducció i conjectura VI. ようだ: 「雨が降ったようだ」...
- Deducció i conjectura VII. らしい: 「明日来るらしい」...
- Transmissió de missatges. そうだ (伝聞): 「国に帰ったそうだ」...
- Expressió de desig. 連用形+たがる: 「車を買いたがっている」...
- Expressió de desig. Demanar que facin una acció. テ形+ほしい／もらいたい: 「部屋を片付けてほしい」, 「手伝ってもらいたい」...
- Verb en mode potencial (可能形). Usos, conjugació i partícules. 「車の運転ができる」, 「日本語が話せる」...
- Mode condicional del verb I. (～ば). Usos i conjugació. 「勉強すれば」...
- Mode condicional del verb II. (～たら). Usos i conjugació. 「早く来たら」
- Expressió d'obligació I. (～なければ+ならない／いけない): 「行かなければならない」, 「行かなければいけない」...
- Expressió d'obligació II. (～なくては+ならない／いけない): 「行かなくてはならない」, 「行かなくてはいけない」...
- La falta de necessitat. (なくてもいい): 「行かなくてもいい」...
- El mode imperatiu del verb. Usos i conjugació. 「止まれ」, 「触るな」...

3.5.2.4.4 La veu verbal

- やりもらい・テ形+あげる／さしあげる・くれる／くださる・もらう／いただく: 「母にケーキを作ってもらった」, 「田中先生に日本語を教えていただいた」...
- La veu passiva (受け身). Usos, conjugació i partícules: 「私は蚊に刺された」, 「石川先生は学生から尊敬されている」...
- La veu causativa (使役). Usos, conjugació i partícules. 「母を怒らせる」, 「子供にアイスクリームを食べさせる」...
- La veu causativa-passiva (使役の受け身). Usos, conjugacions i partícules: 「私は先生にあの本を読ませられた／読まされた」...

3.5.2.4.5 El registre, l'emissor, el receptor i l'àmbit comunicatiu.

- El formal (丁寧語)
- L'informal (基本体)
- L'honorífic (敬語). Forma de respecte (尊敬語) i forma humil (謙譲語)

3.5.2.5 La partícula

- Nous usos de la partícula 「は」 d'aquest nivell : 「広くはありません」 ...
- Nous usos de la partícula 「が」 d'aquest nivell : 「日本語の新聞が読める」, 「コーヒーの匂いがする」 ...
- Nous usos de la partícula 「か」 d'aquest nivell : 「田中さんがいつ来るかわかりません」, 「暑さのせいか体がだるいんです」 ...
- Nous usos de la partícula 「と」 d'aquest nivell : 「この帽子は私の帽子と同じです」, 「電気をつけると、部屋が明るくなる」 ...
- Nous usos de la partícula 「を」 d'aquest nivell : 「私は子供を笑わせました」, 「吉本さんは斎藤さんの成功を喜びました」 ...
- Nous usos de la partícula 「に」 d'aquest nivell : 「私は子供に泣かれた」, 「私は友達にビールを飲ませられた／飲まれた」 「信号が赤になった」 ...
- Nous usos de la partícula 「で」 d'aquest nivell : 「10分で書いてください」, 「あと1センチで入りそうだ」 ...
- Nous usos de la partícula 「から」 d'aquest nivell : 「石川さんはみんなから尊敬されている」 ...
- Nous usos de la partícula 「まで」 d'aquest nivell : 「あなたまで！」 ...
- Usos de la partícula 「だけ」
- Usos de la partícula 「しか」
- Usos de la partícula 「ほど」
- Usos de la partícula 「より」
- Usos de la partícula 「さえ」
- Usos de la partícula 「とか」
- Usos de les partícules finals 「かい」 「だい」 「かな」 「かしら」 「な」 「ぜ」 「ぞ」 「わ」

3.5.2.6 L'adverbi

3.5.2.6.1 Tipologia de l'adverbi

- De mode: まっすぐ, すらすら...
- De grau i quantitat: だいぶ, なかなか...
- Inductius: きっと, おそらく...
- Interrogatius: どういう風に, なぜ...

3.5.2.6.2 La posició de l'adverbi

L'oració

3.5.2.7 L'oració simple

3.5.2.7.1 L'oració declarativa afirmativa i negativa

- L'oració comparativa. L'estructura 「～は～ほど」 : 「田中さんは吉田ほど背が高くない」 ...

- L'oració comparativa. L'estructura 「同じくらい」 : 「井上さんは石川さんと同じくらい背が高い」 ...
- L'oració comparativa. L'ús de 「ずっと」 i 「もっと」

3.5.2.7.2 L'oració exhortativa i imperativa

- Ús de 「意志形 + か」 : 「行こうか」, 「食べようか」 ...

3.5.2.8 L'oració composta

3.5.2.8.1 La coordinació

- Oracions conjuntives: しかも, さらに, とか...
- Oracions disjuntives: あるいは, 又は, とか...
- Oracions adversatives: けれども／けれど／けど, ところが, それでも...

3.5.2.8.2 La subordinació

- Subordinades causals: ーので, ために...
- Subordinades temporals: ところ, ばかり...
- Subordinades concessives i adversatives: ーのに, ーても...
- Subordinades consecutives: それで, そこで...
- Subordinades condicionals: ーと, ーたら, ーば, ーなら。
- Subordinades finals: ために, ように, のに。

3.5.3 Foneticofonològics

- La forma 「～なくちゃ」 (～なくては)
- La forma 「～ちゃう／じゃう」 (テ形 + しまう)
- La forma 「～とく／どく」 (テ形 + おく)
- La forma 「～てる／でる」 (テ形 + いる)

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Els caràcters xinesos 漢字

- Lectures (音読みと訓読み)
- Radicals (部首)
- Ordre de traços (書き順)

3.5.4.2 Ús del 原稿用紙

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Neerlandès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

- 3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús
- 3.4.2.2 Estratègies de producció
- 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
- 3.4.3 Mediació
- 3.4.3.1 Activitats de mediació
- 3.4.3.2 Estratègies de mediació

- 3.5 Competència i continguts lingüístics
- 3.5.1 Lexicosemàntics
- 3.5.2 Morfosintàctics
- 3.5.3 Foneticofonològics
- 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.

6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.

- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots

els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat,

diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nacions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics: repeticions (*nog een keer*); sinònims (*de mening – de opinie*) i antònims (*goedkoop / duur*); hipònims (*rood / de kleur*) i hiperònims (*het kind / de zoon*); metàfores (*lekker weer*) i metonímies (*een groot hart hebben*); proformes lèxiques (*Ik ben in Amsterdam geweest. Daar heb ik vrienden ontmoet*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Ik schrijf de afspraak in mijn agenda*).

Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Ik wil een fiets kopen. Hij mag niet te veel kosten*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Hoe heet zij? Die vrouw met de regenjas?*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Niet zo'n goed idee*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Beste Maria*); per ordenar (*In de eerste plaats*); per concloure o resumir (*Dus*); per acabar (*Ten slotte*).
- Posicionament de l'emissor (*Volgens mij*).
- Tractament de la informació: reformulació (*Ik bedoel een groot huis*); exemplificació (*bij voorbeeld*); introducció de temes (*Ik wil iets zeggen over...*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*en ook*); contrastius (*hoewel*); causatius (*omdat*); consecutius (*dus*); condicionals (*als*); finals (*om + te + infinitief*); temporals (*voordat*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Klopt dat?*); advertència (*Pas op!*); acord (*Precies*); desacord (*Ik denk dat niet*); tancament (*Dat is alles*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonal

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.

- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i propasant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desaccords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

- Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics).
- Paraules compostes i derivades (gentilicis, prefixos, sufixos, parasintètics, cultismes).
- Abreviacions i sigles.
- Mots transparentes o pròxims.
- Préstecs i mots d'origen estranger.

3.5.2 Morfosintàctics. Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu

- Derivació i composició: Models bàsics de composició i adjectius substantivats.
- El gènere (paraules *de* i *het*).
- El genitiu: anteposat (*Jans boek*) i posposat (*Het boek van Jan*).

El plural:

- Irregulars *-eren*
- Paraules que només tenen forma plural.
- Plurals de paraules llatines.
- El diminutiu: formació i ús d'algunes formes irregulars.

3.5.2.2 Els determinants

Articles. L'article determinat:

- Ús i omisió.
- Amb ordinals.
- Per parlar de famílies.
- Per a noms de publicacions, institucions i càrrecs públics.

Possessius: formes emfàtiques i reduïdes.

3.5.2.3 Els pronoms

- Personal (l'ús de *het* sense referent; formes emfàtiques i reduïdes).
- Relatiu: ús i formació de relatius amb preposició.
- Interrogatiu: ús i formació d'interrogatius amb preposició.
- Possessiu substantivat.
- Demostratiu: ús autònom sense i amb preposició.
- Indefinit (*alle, allemaal, alles, ieder, elk, iedereen, enkele, wat, een paar, genoeg*).
- Reflexiu (*zich*); recíproc (*elkaar*).

3.5.2.4 L'adjectiu

Derivació i composició:

- Sufixos més comuns per adjectivar (*-ig, -isch, -lijk*).
- Prefixos i sufixos per formar antònims (*on-, -loos*).
- Derivats de formes verbals.

Adjectius amb funció atributiva que no porten mai la declinació -e.

Grau: formació i ús de formes irregulars.

3.5.2.5 El verb

Tipus de verbs. Verbs separables i inseparables:

- Sempre separables o inseparables.
- Verbs que poden ser separables i inseparables segons l'accentuació.

Temps i aspecte: infinitiu (amb i sense *te*), *imperfectum* i *participium perfectum* (formes irregulars); els temps perfets (*perfectum*, *plusquamperfectum*, amb *hebben* o *zijn*; seguits per un infinitiu).

La veu passiva: *perfectum* i *imperfectum*; amb *er*.

3.5.2.6 Les preposicions

- Alguns complements preposicionals del verb, del nom i de l'adjectiu.
- Substitució de sintagma preposicional per *er* / *hier* / *daar* / *waar* + preposició.
- Locucions preposicionals d'ús habitual.

3.5.2.7 Els adverbis

- *Er* / *Hier* / *Daar*: ús i posició dels cinc tipus.
- L'adverbi com a modificador d'altres elements de l'oració.
- Grau: l'ús adverbial d'adjectius.

3.5.2.8 Les partícules modals: ús i posició.

L'oració

3.5.2.9 L'oració simple

- Posició dels pronoms indefinits
- Posició dels complements directe i indirecte i dels complements circumstancials.
- Posició de les partícules negatives.

3.5.2.10. L'oració composta

La subordinació:

- Oració subordinada: ordre dels elements bàsics (subjecte i verb).
- Subordinació nominal.
- Subordinació adverbial: connectors.

La coordinació:

- El·lipsi d'elements.
- Coordinació afirmativa i negativa entre elements i oracions.

3.5.3 Foneticofonològics

Fonemes neerlandesos:

- Contrast amb la L1 dels estudiants.
- Parelles mínimes.
- Correspondència entre fonemes i grafies.

Prosòdia:

- Accent d'intensitat i reconeixement de les síl·labes tòniques.
- Accent emfàtic.
- Diferència entre paraules i paraules amb contingut semàntic.

Entonació i melodia de l'oració:

- Aspectes bàsics del ritme i l'entonació.
- Models d'entonació descendent i ascendent.

3.5.4 Ortotipogràfics

- Qüestions ortogràfiques que poden ser especialment dificultoses: *th*, *-tie*, *-isch*, *c – s/k*
- Síl·labes obertes i tancades.
- Ús de la dièresi i de la majúscula.
- La doble consonant.
- Puntuació: l'ús de la coma i del punt.

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador

sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Portuguès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

- 2.1 Actituds
 - 2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge
 - 2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua
 - 2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

- 2.2.1 Estratègies cognitives
- 2.2.2 Estratègies metacognitives
- 2.2.3 Estratègies socioafectives
- 2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

- 3.1.1 Funcions
- 3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

- 3.2.1 Adequació al context
- 3.2.2 Coherència i cohesió textual
 - 3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció
 - 3.2.2.2 Organització interna del text
 - 3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent
 - 3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

- 3.4.1 Comprensió oral i escrita
 - 3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.1.2 Estratègies de recepció
- 3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita
 - 3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.2.2 Estratègies de producció
 - 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
- 3.4.3 Mediació
 - 3.4.3.1 Activitats de mediació
 - 3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

- 3.5.1 Lexicosemàntics
- 3.5.2 Morfosintàctics
- 3.5.3 Foneticofonològics
- 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *A Joana não saiu ontem. Ela preferiu ficar em casa*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *A mãe olhou-o e disse: —Pedro como você emagreceu!*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *O João caiu e foi para o hospital; Na sala de aula, apenas sete alunos; Não sou alegre, nem triste*).

Procediments lèxics: repeticions (*É lindo, lindo!*; *Gosta de queijo, não gosta?*); sinònims (*tagarela/falador*; *calmo/tranquilo*) i antònims (*trabalhador/preguiçoso*; *atrasado/adiantado*); hiperònims i hipònims (*veículos: bicicleta, carro, barco*; *ferramentas: martelo, alicate, chave de fendas*); metàfores i metonímies (*Ela é uma joia de pessoa*; *Ele adora ler Jorge Amado*); proformes lèxiques (*É um assunto para pensar duas vezes*; *Aquilo é importante!*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*juntar os trapinhos, bater as botas, dar um jeito, alfacinha de gema*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Em primeiro lugar*); per ordenar (*A seguir*); per concloure o resumir (*Por isso tudo*); per acabar (*Por último*; *Para terminar*).
- Posicionament de l'emissor (*Na minha opinião*; *A meu ver*).
- Tractament de la informació: reformulació (*Isto é; por outras palavras*); exemplificació (*por exemplo*); introducció de temes (*relativamente a*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*além disso*); contrastius (*mas, pelo contrário*); causatius (*porque, já que*); consecutius (*tão... que, por isso*); condicionals (*se, caso*); finals (*para que, para*); temporals (*quando, logo que, enquanto*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord, advertència, desacord, tancament, etc. (*Não é?*; *Pois é!*; *Ora essa!*; *Nem pensar!*; *Logo hoje!*; *Faço questão*; *Para acabar*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i

interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.

- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.

- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Lèxic relacionat amb els documents que apareguin i amb els interessos de l'alumnat referits al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*meigo(a)/carinhoso(a)*; *formidável/fantástico*); antònims (*largo/estrito*; *pesado/leve*) i mots polisèmics (*manga, boca, banco, estrela*).

3.5.1.3 Paraules compostes derivades. Formació de noms per prefixació (*infeliz, ilimitado, despreocupado, refazer*) i derivació/sufixació (*envelhecer, ternura, lentidão, saudável*).

3.5.1.4 Abreviacions (*Dr.^a = Doutora, p.ex. = Por exemplo*); sigles (*RTP, PUC, DECO, PROCON*) i acrònims (*PALOP, VIP, BRIC*).

3.5.1.5 Interjeccions (*Viva!*; *Calma!*; *Força!*) i onomatopeies (*Blá! Blá! Blá!*; *Uauuu!*; *Ah!*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*espantoso, azar, oficina, salsa, camarote*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*tournee, gaffe, windsurf*).

3.5.1.8 Frases fetes (*De papo para o ar, um bom ponto, novinho em folha, a coqueluche do momento*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: comptables (*televisão, cadeira, motorista*); incomptables (*saudade, honestidade, lembrança*); individuals (*felicidade, casa, roupa*); col·lectius (*arquipélago, multidão*); comuns (*rapaz, presidente, rio*), propis (*Lisboa, Brasília, Jorge Amado*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu:

Gènere

- Casos especials: noms que canvien de significat segons el gènere (*o guia / a guia; o artista / a artista; o grama / a grama*).

Nombre

- Flexió dels diminutius acabats en *-inho(a)/-ito* (*rapazinho, casinha, mãezinha portuguesito, animalzito*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles

Article definit. Usos del article definit amb els noms de persones (*o João, o Roberto, a Filipa*); noms geogràfics (*o Rio de Janeiro, o Porto, a Guiné-Bissau*); dates festives (*o Carnaval, a Páscoa, o Natal*). Formes col·loquials d'algunes combinacions de preposicions i articles (*pra, pro*). Omissió d'articles. (*São oito horas!*).

3.5.2.2.2 Quantificadors

Contrast: *tudo/todo*. (*Ele comeu tudo, não deixou nada; Não fez nada durante o dia todo!*).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Pronoms personals. Formes de tractament (*tu, você, o senhor, a senhora*). Diferències més rellevants entre Brasil i Portugal.

3.5.2.3.2 Els pronoms àtons davant del verb (*Eu não o conheço; Onde é que nos encontramos?; Quando eles os viram?*); darrera del verb (*Queremos convidá-lo para jantar; Demos-lhe o presente ontem*) i la mesòclise (*Cumprimentá-lo-ei se o vir na reunião; Contar-lhe-emos o que aconteceu quando pudermos*). Diferències entre Brasil i Portugal.

3.5.2.3.3 Els pronoms àtons darrere el verb en imperatiu afirmatiu (*Sigam-me, por favor!; Sente-se no sofá*).

3.5.2.3.4 Els pronoms relatius (*O restaurante onde fomos era ótimo; Encontrei uma amiga que não via há muito tempo*).

3.5.2.3.5 Els pronoms relatius amb preposició (*O vizinho com quem não me dou nada bem vai mudar de casa!; Os amigos dos quais te falei chegam amanhã*).

3.5.2.3.6 Els pronoms relatius amb el verb *ser* (*Quem faltou à aula foi o João!*).

3.5.2.3.7 Els pronoms interrogatius. Aprofundiment (*O que é que aconteceu?; O que é que ele respondeu?*).

3.5.2.3.8 Els demostratius. Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell bàsic (*O que é isto?; Este rapaz é loiro; Este livro é meu; Aquele livro é dele*).

3.5.2.4 L'adjectiu

2.4.1 Morfologia de l'adjectiu

Posició. Anteposició de l'adjectiu amb valor emfàtic (*É um grande homem*); amb canvi de significat (*É um homem grande / É um grande homem*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verbs: regulars (*falar, escrever, abrir*) i irregulars més freqüents (*pôr, dar, vir, ir, trazer, fazer, ser, estar*). Verbs pronominals (*queixar-se, lembrar-se, esquecer-se*). Verbs reflexius (*pentear-se, vestir-se, calçar-se*). Verbs defectius (*doer*). Altres casos. Verbs de règim preposicional (*apaixonar-se por, convidar para, andar de, acreditar em*). Formes personals i no personals: el *infinitivo pessoal flexionado* (*É melhor eles pagarem o almoço com o cartão de crédito; Era bom os estudantes contestarem a reforma*) i participis *duplos* (*Eles já tinham entregado a tradução; As traduções foram entregues*).

3.5.2.5.2 Temps i aspecte. Temps verbals d'indicatiu: present. Verbs irregulars: *pedir, perder* i *ouvir* en la 1a persona del singular (*peço, perco, ouço*). Verbs acabats en *-ear* (*pentear, passear*) i *-iar* (*anunciar, odiar*). Expressió del passat: plusquamperfet compost (*A mãe perguntou à Joana se já tinha escrito a carta aos avós*). El pretèrit perfet compost (*O que é que tens feito ultimamente?; Desde que cheguei a Moçambique tenho trabalhado muito*). Temps verbals de subjuntiu: present. Verbs irregulars (consolidació). Expressió del futur: *presente do indicativo + advérbios de tempo* (*Depois de amanhã vamos a S. Paulo*); *ir + infinitivo* (*Vou ler o livro*); *futuro do Indicativo*; verbs irregulars (*fazer, trazer, dizer*). Expressió de la condició: imperfet de subjuntiu + condicional. Futur de subjuntiu + present d'Indicatiu / futur / imperatiu. Contrast indicatiu/subjuntiu. Imperatiu: regular i irregular.

3.5.2.5.3 Aspecte. Terminatiu: plusquamperfet compost d'indicatiu (*Quando cheguei ao cinema o filme já tinha começado*). Duratiu: El *pretérito perfeito composto* (*Ultimamente tem chovido muito*).

3.5.2.5.4 Modalitat. Esperança (*quem me dera* + present de subjuntiu; *tomara que* + present de subjuntiu; *oxalá* + present de subjuntiu). Probabilitat (*talvez; é provável que; é possível que*) (*Talvez eu vá com eles à praia; É possível que amanhã chova*); *quem me dera* + imperfet de subjuntiu; *tomara que* + imperfet de subjuntiu; *oxalá* + imperfet de subjuntiu. Hipòtesi: *se* + futur de subjuntiu + present de l'indicatiu (*Se eu disser que vou, vou mesmo*); *se* + imperfet de subjuntiu + condicional (*Se ganhasse o concurso, compraria um carro*); *se* + futur de subjuntiu + imperatiu (*Se o vir, diga-lhe que passou a prova*). Oposició: *embora* + present de subjuntiu (*Embora custe caro é de boa qualidade*); *mesmo que* + present de subjuntiu (*mesmo que tenha tempo não vou combinar om ele*). Suggestiment: *e* + *se* + imperfet de subjuntiu, imperatiu (*E se ôssemos à praia?; Vai por mim, fale com ele!*). Êmfasi amb el verb *ser* (*Era om*). Concessió: present de subjuntiu + connector + futur de subjuntiu (*Seja o que for*). Finalitat: *para que* + present de subjuntiu; *para* + infinitivo pessoal *lexionado* (*Para passarmos nessa prova é preciso estudar muito; Para que assemos nesta prova*). Instrucció: imperatiu (*Mude o óleo e troque os neus*).

3.5.2.6 Les preposicions

3.5.2.6.1 Funcions. Consolidació de l'ús de les preposicions més freqüents: *a* de temps, localització, moviment en el temps; *de* de temps, de procedència, de direcció, partitiu; *desde* de procedència amb relació a temps; *para* de direcció, de temps, de finalitat; *em* de temps, de localització. Atenció especial a la contracció (o no) de l'article determinat amb la preposició.

Locucions preposicionals d'ús més freqüent (*a fim de, além de, antes de, ao redor de, apesar de, a respeito de, atrás de, através de, à volta de, em cima de, em vez de, por causa de, por cima de, quanto a*).

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.7.1 Morfologia d'alguns adverbis

3.5.2.7.2 Tipus d'adverbis: temps (*antes, hoje, nunca, então*); lloc (*ali, aqui, atrás, lá, cá, acima*); mode (*bem, mal, depressa, devagar*; principalment adverbis de mode acabats en *-mente*); quantitat (*quanto, tanto, tudo, nada, todo*); afirmació (*certamente, realmente, efetivamente*); negació (*não, nem, nunca, jamais*); dubte (*possivelmente, provavelmente, talvez*); exclusió (*apenas, simplesmente, só*); inclusió (*ainda, até, mesmo, também*); intensificació (*bastante, pouco, quase*); interrogació (*até onde? quando? para quando?*).

3.5.2.7.3 Locucions adverbials: temps (*de vez em quando, de tempos a tempos*); localització (*de cima, de dentro, de longe, de perto*); mode (*à pressa, à vontade, ao contrário*); quantitat (*de muito, de pouco, de todo*); afirmació (*com certeza, na verdade*); negació (*de forma alguma, de maneira nenhuma, de modo algum*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 L'oració simple

Estructura de l'oració. oració declarativa (*Não li esse livro*); oració interrogativa (*Podia trazer o garfo, por favor?*); oració exclamativa (*Que prova difícil!; Isso não está certo!*); oració imperativa (*Ligue o rádio; Apague o quadro*); oració desiderativa (*Tomara que ele chegue logo!*).

3.5.2.8.2 L'oració composta

3.5.2.8.2.1 La coordinació. Revisió i sistematització. Oracions *aditivas* (*Chegamos à praia e vamos nadar; Não venderemos a casa, nem o carro*); oracions *explicatives* (*Senti frio porque estava sem casaco; O Paulo não se interessou pela proposta, pois não me telefonou*); oracions *disjuntives* (*Vamos ao cinema ou ficamos em casa?*); oracions *adversatives* (*Eles queriam ir dar uma volta de bicicleta, mas começou a chover*); oracions *conclusives* (*Não tenho dinheiro, portanto não posso ir ao cinema este fim de semana; A situação familiar é delicada; por isso, devemos agir cuidadosamente*); oracions *alternatives* (*Siga o mapa ou peça informações; Quer passe quer chumbe, eu não irei para a universidade*).

3.5.2.8.2.2 La subordinació

- Oracions subordinades adjectives o de relatiu (*O médico que me atendeu ontem era timorense; Fico onde vocês ficarem*).

- Oracions subordinades adverbials: temporals (*Quando acabares, telefona-me; Enquanto não vier a minha mãe, não posso sair; Depois de jantares, lava a louça*); causals (*Ele estudou muito porque ia fazer um exame; Como estava a chover, não fui à praia; Queimou-se devido ao incêndio*); condicionals (*Se fores ao Porto, vai visitar a Casa da Música; Caso vás a S. Paulo, não te esqueças de visitar o Museu da Língua Portuguesa; No caso de eles irem a Cabo Verde, nós também iremos*); finals (*Eles estudam muito para terem boas notas; O Jorge trouxe a Marta para que os avós a vissem*); concessives (*Apesar de comer muito, não engorda; Mesmo que corressem, não chegariam a tempo; Embora veja televisão, sempre arranja tempo para ler*); consecutives (*O comboio passou tão depressa, que quase não se viu!; O professor falou de maneira que os alunos o entendessem*); comparatives (*Este filme é melhor do que o anterior; Ele come como (que nem) um abade*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Correspondència entre fonemes i grafemes (*/s/*: *sábado, cinema, passado, açúcar, auxílio*).

3.5.3.2 Relació entre la puntuació i l'entonació (*A Joana é minha amiga / A Joana é minha amiga? / A Joana é minha amiga! / A Joana é minha amiga...*).

3.5.3.3 Diferències fonètiques més rellevants entre Brasil i Portugal (*mal/mau; mas/mais; tia/dia*).

3.5.4 Ortotipogràfics

Consolidació i ampliació dels conceptes relacionats al nivell Bàsic en el corpus lingüístic propi del nivell.

3.5.4.1 Ortografia dels pronoms (*conhecê-lo, convidá-la, fá-lo, pô-lo*).

3.5.4.2 Sistematització d' accents. Valor distintiu de l'accent tònic en algunes paraules (*dúvida/duvida; por/pôr; secretária/secretaria; pode/pôde; falará/falara*).

3.5.4.3 Punts suspensius i cometes

3.5.4.4 Separació de síl·labes (*sor-rir, pres-sionar; ra-i-nha; quin-ta; mo-lho; es-pa-lhar*).

3.5.4.5 Diferències ortogràfiques entre Brasil i Portugal (*eletrônico/eletrónico; gêmeos/gêmeos; Amazônia/Amazônia; tênis/ténis*).

3.5.4.6 Representació gràfica de fonemes i sons

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Rus

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals,

d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a

la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.

- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i

respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).

- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics: repeticions (*вгородежара, вгородепробки, вгородемноголюдей* и т.п.); sinònims i antònims (*неоченьхороший, плохой; прекрасный, отличный; интересный, скучный*); hipònims i hiperònims (*мебель: шкаф, стол, стулья, диван, кресло*); metàfores (*ручкадвери; холодныйкаклёд; линияжизни*), i metonímies (*купилиспальню; школаорганизуетвыставку; городспит; читатьЧехова*); proformes

lèxiques (*это, однавещь, этаситуация*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*китайская стена*).

Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *есть слова, которые легко понять, есть слова оригинальные*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *онумееет всё: писать рассказы, рисовать, танцевать; онумный, весёлый, красивый, мой друг*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Этовкусно? – Очень.*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Вынескажете...? Вы не могли бы...?; Не можете ли вы...?; Дорогая Наташа!; Жили-были* т.п.); per ordenar (*снова, опять; во-первых, во-вторых; сначала, потом, в конце*); per concloure o resumir, per acabar (*в конце концов*).
- Posicionament de l'emissor (*по-моему, мнекажется* т.п.).
- Tractament de la informació: reformulació (*ядумаю, мнекажется, то есть, другими словами*); exemplificació (*например*); introducció de temes (*Ярасскажу; хотелбырассказать; в тексте говорится; в тексте речь идёт; в тексте рассказывается о ... Мне хотелось бы рассказать*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*не только..., но и...; кроме этого, в общем*); contrastius (*однако, но это не так; зато: Она плохо играет на гитаре, зато хорошо поёт*); causatius (*таккак, потому что; из-за этого, благодаря этому*); consecutius (*поэтому*); condicionals (*если, если бы*); finals (*чтобы; для того, чтобы*); temporals (*до того как, с тех пор как, после того как*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Высогласнысомной?; Тысогласен?*); petició d'aclariments (*повторите, пожалуйста; говорите, пожалуйста, громче/медленнее*); advertència (*яжетебеговорил*); acord (*да, конечно; ладно*); desacord (*тынеправ, янесогласенстобой*); tancament (*значит, врезультате; это всё, чтояхотелсказать; короче говоря, в двух словах*); recursos dilatoris (*так, послушай/посмотри, знаешь/знаетеи* т.п.).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.

- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.

- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades.

- Prefixos: *по-, про-, вы-, до-, за-, с-, пере-* и т.д.
- Sufixos: *-ец/к(а), -ник/-ниц(а), -тель/ниц(а); -ени(е), -ость; -ск-; -а-/ну-, -ну-/и-, -ыва-/ива-/ова-*.
- Paraules compostes (*самолёт, пылесос, трёхэтажный, испанско-русский* и т.п.).

3.5.1.4 Abreviacions més freqüents del llenguatge polític i administratiu. Sigles. Símbols més freqüents o importants. (*РФ, М, МГУ* и т.п.).

3.5.1.5 Onomatopeies (*тик-так, тук-тук, дзынь-дзынь* т.п.).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims (*университет, валюта, календары* т.п.). Falsos amics (*академия, директори* т.п.).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger. Anglicismes (*гаджет, онлайн, менеджери* т.п.). Paraules del rus que són internacionals (*перестройка, товарищ* и т.п.).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys (*Ни пуха, ни пера. Век живи – век учись. Сколько лет, сколько зим!*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

- Gènere dels substantius amb el signe –ь. Gènere dels substantius d'origen estranger.
- Sistematització de declinació en singular i plural.
- Els casos amb preposicions i sense i les seves funcions.
- Declinació dels substantius després dels numerals i paraules *много, мало, сколько*.
- Declinació dels noms propis russos i estrangers.
- Models específics de declinació (*время, имя*).

3.5.2.2 Els numerals

- Classificació: cardinals, ordinals i col·lectius. Sistematització i ús. Ús i declinació del numeral *один*.
- Numerals col·lectius (*оба, обе*).
- Numerals col·lectius (*двое, трое, четверои* т.п.).
- Utilització dels numerals per indicar l'hora (*десять минут третьего*).

3.5.2.3 El pronom

- El pronom reflexiu *себя*. Declinació i ús.
- Els pronoms demostratius *тот, та, то, те*. Declinació i ús.
- El pronom possessiu *свой* en l'oració impersonal (*Мне надо положить свои вещи в чемодан*).
- Els relatius (*кто, что, какой* т.п.). Declinació i ús del relatiu *который* en plural.
- Els interrogatius (*который? сколько?и* т.п.).
- Pronoms negatius amb la partícula *ни* (*никто, ничто, никакой* т.п.).
- Els determinants com a pronoms.
- Pronoms indefinits amb les partícules *-то, -нибудь*.
- Pronoms determinatius (*каждый, весь*).

3.5.2.4 L'adjectiu

- Tipus d'adjectius (qualificatius, relatius).
- Expressió de la comparació (inferioritat, superioritat, igualtat, desigualtat). Graus comparatiu i superlatiu (forma simple i composta).
- Declinació i sistematització de singular i de plural.
- Formació dels adjectius amb numerals (*двухкомнатная*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verbs

- Verbs reflexius i recíprocs.
- Els verbs de moviment. Sistematització dels grups verbals (*идти/ходить; ехать/ездить*).
- Verbs de moviment amb prefixos. Sistematització i ús. Característiques bàsiques.
- Verbs de moviment transitius dels grups *нести – носить; вести – водить; везти – возить*. Característiques i ús.
- Verbs que indiquen la posició de l'objecte a l'espai (*стоять – ставить – поставить*). Sistematització i ús.

3.5.2.5.2 L'aspecte verbal. Morfologia i ús dels verbs perfectius i imperfectius en el temps passat i futur d'indicatiu. Nocions bàsiques sobre el seu ús en l'imperatiu i l'infinitiu.

3.5.2.5.3 El mode subjuntiu-condicional (acció suposada, desig, manament no categòric).

3.5.2.5.4 Veu activa i passiva

3.5.2.6 El gerundi

3.5.2.6.1 Morfologia i ús. Gerundis d'aspecte imperfectiu i perfectiu.

3.5.2.6.2 Substitució del gerundi per oracions subordinades. Girs de gerundi. Contrast amb la llengua pròpia.

3.5.2.7 El participi

3.5.2.7.1 Els participis actius i passius del present i del passat. La seva formació.

3.5.2.7.2 Formes plenes i breus. Morfologia, concordança, règim, semàntica, ús i col·locació en l'oració. Ús dels participis passius en forma breu.

3.5.2.7.3 Girs de participi. Substitució del participi per una oració subordinada de relatiu amb la paraula conjuntiva *который*.

3.5.2.8 L'adverbi

3.5.2.8.1 Tipus d'adverbis. Adverbis predicatius (*нужно, можно, нельзя* т.п.); pronominals (interrogatius, relatius, demostratius, negatius, indefinits); circumstancials, relatius, de quantitat i de grau.

3.5.2.8.2 Grau comparatiu de l'adverbi. Morfologia i ús.

3.5.2.8.3 Adverbis negatius amb la partícula *ни* (*нигде, никуда, никогда* т.п.).

3.5.2.8.4 Adverbis indefinits amb les partícules *-то, -нибудь* (*где-то, куда-нибудь, когда-нибудь* т.п.).

3.5.2.9 Paraules auxiliars

3.5.2.9.1 Les preposicions

- Formes (simples i locucions preposicionals) (*около, несмотря на* т.п.).
- Les seves funcions (expressions de temps, de lloc, etc.). Règim de preposicions.

3.5.2.9.2 Conjuncions: copulatives (*тоже, также*); adversatives (*не только..., но и...*); disjuntives (*ни..., ни...*).

3.5.2.9.3 Partícules (*ли, бы, даже, только* т.п.).

3.5.2.10 L'oració

3.5.2.10.1 L'oració simple: estructura de l'oració.

- Estructures impersonals (*(мне) надо / можно...; здесь нельзя курить*).
- Predicat de les oracions impersonals.
- Declarativa negativa. Doble negació (*Он не сказал ни слова*).
- Interrogativa (*Были ли на концерте?*).
- Exclamativa.
- Imperativa (*пусть / пускай*).
- Estructures actives i passives.

3.5.2.10.2 L'oració composta

La subordinació

- Oracions subordinades de relatiu: *тот..., который...* (*Та машина, которую мы купили*).
- Oracions subordinades adverbials temporals (*до того как, с тех пор как, после того как*).
- Oracions subordinades de lloc (*где, откуда* т.п.).
- Oracions subordinades condicionals (*если, если бы*).
- Oracions subordinades causals (*так как, поэтому*).
- Oracions subordinades finals (*чтобы, для того чтобы*).
- Oracions subordinades concessives (*хотя, несмотря на*).
- Oracions subordinades de mode (*как, что, чтобы* т.п.).

La coordinació

- Oracions conjuntives (*ни... ни...*).
- Oracions disjuntives (*или...*).

Discurs directe i indirecte

- Funcions i ús de les conjuncions *что, чтобы; где, когда*; de la partícula *ли*.
- Regles bàsiques de transformació (pronoms, adverbis, les formes dels temps verbals).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Perfeccionament de la pronúncia. Anàlisi i correcció dels errors més típics de catalanoparlants i castellanoparlants.

3.5.3.2 Entonació: *ИК-1* – sèries; *ИК-2* – ordre, petició; *ИК-5, ИК-6* - emocions.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Regles bàsiques de l'ortografia russa

3.5.4.2 Els signes de puntuació (punt, coma, dos punts, etc.). Signe d'exclamació i coma, el seu ús amb els vocatius. Regles de puntuació en l'estil directe i indirecte (guions, cometes).

3.5.4.3 Abreviatures (*св, нсв*).

3.5.4.4 Sigles (*вуз, МИДи* т.п.).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no

sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Xinès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i

sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.

- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna

cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nocionals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics:

- Repeticions de subjectes: 好的工作他找不到，不好的工作他又看不上

- Repeticions de verbs o de predicat: 他想去，我也想去。我既喜欢喝啤酒，又喜欢喝葡萄酒。我昨天去了机场，今天也去了

- Sinònims.

- Antònims: 有好处也有坏处; 好的方面..... 坏的方面.....

- Hipònims i hiperònims: 家电(洗碗机、电冰箱、平板电视、烤面包机), 工作合同(长期合同、短期合同、永久合同)

- Metàfores i metonímies: 吃食堂, 晒太阳, 老狐狸

- Proformes lèxiques: 这/这个/这个东西/这件事情; 那/那个/那个东西/那件事情;

- Referències semàntiques basades en el coneixement del món: “三高”人群, 白领.

- Procediments sintàctics:

- Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context) i catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs): 这/这个/这样, 那/那个/那样, 人称代词 (你, 我, 他, 她, 它); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context): 我同意你说的 (话), 最重要的 (事情) 是....., 我不去学校, 要去 (学校) 的话你去 (学校) .

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text:

- Marcadors per iniciar: 首先, 第一; per ordenar: 首先, 其次, 第一, 第二, 第三, 最后; per concloure o resumir: 总的来说, 总之; per acabar: 最后.

- Posicionament de l'emissor: 今天我想跟大家谈一谈....., 就我来说/对我来说/在我看来...

- Tractament de la informació: reformulació: 也就是说, 具体来说; exemplificació: 比如说, 比方说; introducció de temes: 关于/至于/根据.

- Connectors per relacionar parts del text: sumatiu: 了.....以外, 还有.....; 甚至; 连.....也.....; contrastiu: 相反; causatiu: (之所以) 是因为.....; 的原

因是.....; 由于; **consecutius**: 所以; 因此; **condicionals**: 要是..... (的话); 如果; **l'omissió de connectors condicionals**; **finals**: 为了; 以便; (之所以) 是为了.....; **temporals**: 然后; 终于; **concesius**: 无论/不管.....; 虽然; 即使; 哪怕.....也/都/还.....

- **Marcadors propis del discurs oral**: **demanda de confirmació o acord**: 你同不同意, 你认为呢; 你怎么看; 你有什么看法; **advertència**: 需要注意的是.....; **acord**: 我同意你的看法/你说的; **desacord**: 我并不同意; 我的想法不太一样; **tancament**: 好了; 就说到这儿; 就谈到这儿吧.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).

- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.

- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

Lèxic més freqüent referit a camps semàntics bàsics i el relacionat amb els documents que apareguin i els interessos de l'alumnat. Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a cada nivell.

3.5.1.1 Famílies lèxiques

- Sinònims: 热情/热心
- Antònims: 大方/小气, 积极/消极
- Mots polisèmics: 发, 放
- Homònims: shì 世, 试, 式, 饰, 势, i homògrafs: 摔倒 (倒 dǎo, abocar), 倒垃圾 (倒 dào, llençar)
- Homomorfes: 当然 (dāng) / 上当 (dàng), 将要 (jiāng) / 将领 (jiàng)

3.5.1.2 Paraules compostes i derivades

- Prefixos 房东/房客/房租/房价
- Sufixos 恐怖片/动画片/侦探片/西部片/科幻片

3.5.1.3 Abreviacions i sigles

家电 (家用电器), 电邮 (电子邮件), 押一付三 (付三个月的房租和一个月的押金), 网购 (网上购物), PPT (幻灯片), PM2.5 (污染颗粒).

3.5.1.4 Onomatopeies: 嘀嗒, 砰, 喵喵.

3.5.1.5 Préstecs i mots d'origen estranger: 奥斯卡奖, 拜拜, 磅.

3.5.1.6 Frases fetes, dites, refranys i locucions fixes: 炒鱿鱼, 开夜车, 穿小鞋, 那又怎么样?, 高楼大厦, 物美价廉.

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 Substantius

3.5.2.1.1 Tipus de substantius

- Propis i comuns, concrets i abstractes: 影响, 看法, 朝向, 外观, 应用, 家电.
- De temps: 一辈子, 前途, 当季, 上旬, 月底, 一开始/当初.
- De lloc: 幼儿园, 市中心, 剧院.
- De posició: 国内, 生活中, 本地.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: noms amb prefixos, noms amb sufixos, reduplicació del substantiu: 人人,家家.

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Classificadors

- Classificadors nominals: 部, 壶, 片, 束, 场, 份, 篇, 所, 款.
- Duplicació dels classificadors nominals: per expressar "cadascun": 个个, 件件; per expressar "d'un en un": 一个一个, 一本一本.
- Classificadors verbals: 顿, 趟.

3.5.2.2.2 Quantificadors

- Numerals múltiples: 一倍, 三倍, 多两倍.
- Fraccions: 三分之一, 五分之二.
- Percentatges: 百分之二十五.
- Decimals: 二点二四, 三点零零六.
- Números aproximats: 六百上下, 大约三百个.
- Números que expressen l'excés: 三十几岁, 三个多星期, 三十多个学生.
- Altres: 另一个, 这几本书.

3.5.2.3 Pronoms (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Expressió d'indefinició amb els pronoms interrogatius amb l'estructura:

"想吃什么就吃什么", "你去哪儿,我就去哪儿", "想什么时候去就什么时候去".

3.5.2.3.2 Pronoms enumeratius: 什么的; 这样的.

3.5.2.3.3 Altres: 其它, 别的, 这样, 那样, 这么, 那么, 怎么办-

3.5.2.4 Adjectius (morfologia i posició).

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius: que descriuen la forma: 深, 厚, 新颖; que descriuen el caràcter: 有趣, 积极, 悲观, 负责; que descriuen l'estat d'un moviment o d'una acció: 整齐, 糊里糊涂, 故意, 乱七八糟, 开明, 齐全.

3.5.2.4.2 L'ús de la partícula estructural 的 i l'adjectiu: 我想买屏幕大一点儿的, 一款很实用的应用.

3.5.2.4.3 El grau: 气得要死, 好得不得了, 再合适不过了.

3.5.2.4.4 Posició: 我看清楚了, 好得很.

3.5.2.5 Verbs

3.5.2.5.1 Tipus de verbs

- Monosíl·labs: 踩, 退, 罚, 签, i bisíl·labs: 发现, 购买, 合租, 比较.
- Transitius: 保持, 产生, 承受, ditransitius: 帮助, 逼, 选, i intransitius: 请假, 骨折, 节食.
- D'acció: 收拾, 摔, 打.
- D'activitat mental: 考虑, 理解, 了解.
- D'estats que expressen canvis o desenvolupament de processos: 变化, 结束, 发生.
- Direccional: 进, 出, 过.
- Formats de verb+objecte 离合词: 帮忙, 出事, 退货, 创业, 上瘾, 吃亏.
- Causatius amb subjecte animat: 叫/求/让, i amb subjecte inanimat 使/令/印.

3.5.2.5.2 Els verbs modals: 会, 敢, 肯, 愿意.

3.5.2.5.3 Verbs especials (que expressen judici, valor, gustos o preferència): 希望, 认为, 以为, 相信, 偏爱.

3.5.2.5.4 Els complements del verb

- Complement resultatiu: 短, 断, 焦, 伤, 成, 整齐, 倒, 骨折, 遍, 够.
- Complement direccional compost: 起来, 上来, 过来, 下去.
- Complement de quantitat (durada, freqüència...): 两段, 一场, 好几顿.
- Complement potencial: V + 得/不 + 了 / 住 / 起 / 着 / 动.

3.5.2.5.5 Usos extensius del complement direccional. Expressió de l'aspecte perfectiu i imperfectiu.

- Continuatiu: 说下去, 读下去.
- Incoatiu: 起来 (V + 起 + c. directe + 来): 笑起来, 冷起来, 唱起歌来, 生起气来, 下来: 天黑下来.
- Resultatiu: 看出来, 认出.
- Logratiu: 背下来, 10 公里跑下来.
- Eliminatiu: 剪下来, 脱下.
- Additiu: 画上去, 戴上.
- Quedatiu: 写下来, 留下.
- Altres aspectes específics: 醒过来, 昏过去.

3.5.2.6 Les partícules

3.5.2.6.1 Els canvis de la partícula modal 啊: 呀, 哇, 哪.

3.5.2.6.2 La partícula modal 吧: 算了吧, 你看吧.

3.5.2.6.3 的 en funció de partícula modal reforçant l'afirmació: 他一定会喜欢的, 你的病会好的。.

3.5.2.6.4 的 com a partícula estructural en funció de relatiu: 你昨天看的电影很有意思, 我不明白你说的。.

3.5.2.6.5 La partícula estructural 地:很快地跑到学校, 一点一点地打毛衣.

3.5.2.6.6 La partícula aspectual durativa 着: 看着他, 在沙发上坐着, 两只手抱着.

3.5.2.7 Preposicions

3.5.2.7.1 Formes: Simples: 里,上, i locucions preposicionals fixes: 在.....中, 在.....下, 与/跟.....一起.

3.5.2.7.2 Funcions:

- Indiquen l'objecte: 关于/至于, 和/跟/与, 替, 把, 由, 对.
- Expressen causa, motiu o finalitat: 为, 为了.
- Expressen inclusió o exclusió: 除了.
- Expressen manera: 通过, 经过.
- Expressen "segons": 按照, 根据/据.
- Expressen comparació: 跟/同/和.

3.5.2.8 Adverbis

3.5.2.8.1 Tipus d'adverbis

- De temps: 曾经, 当初, 原来, 终于, 一直, 都 (已经) .
- De grau: 尤其, 十分, 挺, 不断, 大概.
- D'extensió: 到处, 全, 光, 还.
- De freqüència: 偶尔, 通常.
- De negació i afirmació: 的确, 确实, 是否, 肯定.
- De mode: 幸亏, 难道, 反正, 仍然/还是, 到底.
- D'estat: 忽然/突然.

3.5.2.8.2 Morfologia d'alguns adverbis (adjectiu + 地): 高兴地, 特别地, 故意地.

3.5.2.8.3 Alguns adverbis que poden precedir el subjecte: 也许, 首先, 通常.

3.5.2.8.4 Locucions adverbials (sobretot els chengyu 成语): 对我来说, 相比之下, 翻来覆去地.

L'oració

3.5.2.9 L'oració simple

Estructura de l'oració

3.5.2.9.1 L'oració bimembre (subjecte + predicat).

- Oracions amb un predicat verbal especial:

- L'oració amb 把 i c. direccional: 把外套脱下来, i c. resultatiu: 把书放到桌上, i c. de grau: 把衣服堆得乱七八糟, i c. de quantitat: 把电影看了好几遍, o duplicació

del verb: 把手洗一洗; l'oració passiva amb 被/让/叫: 菜都叫他给吃掉了; l'oració amb element de doble funció amb 叫/让/使: 医生让我每天吃三次药; l'oració existencial: 村子的前面有着大片的农田; l'oració amb construccions verbals amb sèrie i el verb 有/没有: 有很多邮件要回, 没有房子住; l'oració passiva segons sentit: 钱花光了, 手机丢了, 饭做好了, 花瓶打碎了。

- L'oració comparativa:

- Expressió de la comparació amb la preposició 比/不比 i el complement de grau: 他英语并不比我说得更流利, 他去的地方比我多得多。

- Expressió de la comparació amb la preposició 比 i el complement de quantitat: 他比我大 10 岁, 我比他早到了 15 分钟。

- La construcció 一天比一天, 一年比一年, 一代比一代。

- Expressió de la comparació amb el verb 没有/没 amb o sense complement de grau: 我的裙子没有你的那么贵, 我没他走得那么快, 他这个人没有你说的那么麻烦。

- Expressió de la comparació amb la preposició en negatiu 不如 amb o sense complement de grau: 北京不如上海那么国际化, 我住得不如你离公司近。

- Expressió de la igualtat amb 像: 她像妈妈一样照顾我。

- Expressió de la igualtat amb la preposició 跟.....一样/不一样: 中文的语法跟英语很不一样。

- L'ús de 更: 今天比前两天更热。

3.5.2.9.2 Declarativa afirmativa i negativa

- La doble negació per emfatitzar 不是不+V, 而是.....), 不 + verb modal + 不: 我不是不想吃, 实在是吃不下了。

- La construcció 是.....的 per emfatitzar: 我是相信你的, 办成这件事是很困难的。

3.5.2.9.3 La interrogativa retòrica

- Amb les construccions (难道) + (不/没) + V + 吗? : 难道你还想去吗?, 这件事他没告诉你吗?

3.5.2.9.4 Exclamativa

- Usos dels adverbis de grau 多/多么/那么/这么+adj.: 多美啊!, 那么难的考试!

- Usos de les partícules modals 啊/了: 太棒了!, 真累啊!, 好吃极了!

- Usos dels pronoms interrogatius: 这什么天气啊!, 哪儿的话!, 怎么办啊!

3.5.2.9.5 Imperativa afirmativa i negativa

- La duplicació del verb o verb+一下 per expressar una ordre: 你看一下/你看。

- Verb + c. direccional per expressar una ordre: 你站起来!, 说下去!

- L'ús de 不必/不需要 per expressar "no cal, no és necessari": 你不必去医院。

- L'ús de 别 en lloc de 不要 en el sentit de "no facis...": 你别喝酒了。

- Imperativa negativa no explícita: 小心滑倒 (que vol dir 小心,别滑倒)

3.5.2.10 L'oració composta

3.5.2.10.1 La subordinació

- Causals: 由于, 因此, 之所以, 是因为
- Hipotètiques: 假如.....那么/就.....
- Adversatives: 虽然/尽管.....可是/但是/却....., ..., 不然.....
- Condicionals: 只要.....就....., 只有.....才....., 无论/不管.....都/也.....
- Finals: 为了, 为, 是为了
- Concesives: 就算/就是/即使.....也.....

3.5.2.10.2 La coordinació

- Oracions conjuntives o associatives: 还, 是.....不是....., 不是.....而是....., 一面.....一面....., 一方面.....一方面.....
- Oracions successives: 首先.....然后....., 一开始.....接着....., 后来....., 再.....就.....
- Oracions progressives: 并且, 况且, 也/还/更, 甚至
- Oracions alternatives: 要么.....要么....., 不是.....就是....., ...吧....., ...吧.....

3.5.2.10.3 L'oració condensada

- Les construccions 越来越..... i 越.....越.....
- Condicional condensada: 东西不好不要, 他去我就不去, 贵就别买。

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Precisió en la pronunciació dels tons, sobretot exercicis de contrast:

误会/舞会, 凉快/两块, 亲吻/请问, 老板/老伴, 睡觉/水饺

3.5.3.2 Precisió en la pronunciació dels sons.

- Consonants 声母: zh, ch, sh, r, z, c, s, j.
- Semiconsonants 声母: y, w.
- Vocal 韵母: e, ü.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Ortogràfics

- Ortografia de Pinyin amb apòstrof.
- Ortografia dels caràcters: radicals similars: 衤/衤; caràcters que comparteixen el mateix radical: 钟/钱/钻; regles d'escriptura; ordre d'escriptura dels traços.
- Ortografia dels signes de puntuació: l'ús de 逗号, , 顿号、, 书名号《》, 省略号....., 引号“”, etc.
- Composició i l'ús de paràgraf.

3.5.4.2 Ortotipogràfics

- Formats de cartes informals i semiformals.
- Normes d'alineació en redaccions a mà i en digital.
- Sagnats i línies en blanc.
- Canvis de línia.

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Annex III

Nivell Intermedi B2

Alemanys

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.

5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.

6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.

7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-

lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.

- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).

- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú,

comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.

- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics: repeticions; sinònims (*jedoch/allerdings*) i antònims (*gelingen/misslingen*); hipònims (*Naturkatastrophen: Vulkanausbruch, Erdbeben, Überschwemmung*) i hiperònims (*Gefühle: Wut, Geduld, Hass, Ärger, etc.*); metàfores (*Jemandem das Herz brechen*) i metonímies (*Lasst uns ein Glas trinken gehen*); proformes lèxiques (*Frau Meyer, Ihnen möchte ich mal etwas sagen*); referències semàntiques basades en el coneixement del món.

Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Aufgestanden ist sie heute um 6 Uhr*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Sie schreibt erfolgreiche Romane, die in mehrere Sprachen übersetzt werden. Wir sprechen*

von Juli Zeh); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Ich will nach Berlin. [fahren]*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Meine Damen und Herren; Liebe Kolleginnen und Kollegen; Ich würde gerne, etwas dazu sagen, etc.*); per ordenar (*einerseits... andererseits; zum einen... zum anderen; an erster Stelle; in erster Linie; als nächstes*); per concloure (*Als Schlußfolgerung lässt sich sagen*) o resumir (*zusammenfassend*); per acabar (*abschließend; alles in allem*).

- Posicionament de l'emissor (*Ich bin der Ansicht; Wenn Sie mich fragen*).

- Tractament de la informació: reformulació (*Was ich eigentlich sagen wollte*); exemplificació (*ähnlich wie, beispielsweise*); introducció de temes (*darüber hinaus, weiterhin, ferner*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatiu (*zusätzlich, noch dazu*); contrastiu (*allerdings, dagegen, trotz*); causatiu (*aus diesem Grund, aus verschiedenen Gründen*); consecutiu (*daher*); condicional (*wenn auch, falls*); temporals (*solange, sobald*); modal (*indem, dadurch... dass, ohne... dass, anstatt... dass*).

- Marcadors propis del discurs oral: presa de contacte (*Meine Damen und Herren; Liebe Kolleginnen und Kollegen*); introducció del tema (*Im Grunde geht es hier um die Frage; also, es geht um Folgendes; so viel ich weiss; was mich angeht*); demanda de confirmació (*Was meinst du genau?; Ist es wirklich wahr, dass*) o acord (*Ich stimme dir zu; Ich bin auch dieser Ansicht*); desacord (*Damit bin ich nicht einverstanden; Da bin ich anderer Meinung*); tancament (*Vielen Dank für Ihre Aufmerksamkeit; Damit kommen wir zum Schluß, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciament perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics: reconeixement i utilització adequada (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen el objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques:

- Mots polisèmics (*Zug: tren, calada de cigarret, corrent d'aire, etc.*).
- Antònims (*tot/lebendig; ablehnen/genehmigen, etc.*).
- Sinònims (*geringfügig/minimal; schauen/glutzen/starren; aufhören/beenden, etc.*).
- Homònims (*die Bank: Geldinstitut/Sitzgelegenheit; kosten: schmecken/Wert sein, etc.*).
- Hiperònims (*Medikamente: Hustensaft, Tablette, Pille, Kapsel, etc.*).

3.5.1.3 Formació de paraules. Principals mecanismes de derivació i composició.

Paraules derivades (*Wortbildung*):

- Sufixos més productius per adjectivar: *-sam*, *-haft*, *-bar*, etc., i anàlisi de les seves diferències semàntiques. Paraules compostes derivades amb *-lustig*, *-bereit*, *-reich*, *-bedürftig*, *-bewusst*, *-treu*, etc.
- Sufixos més productius dels adverbis: *-weise*, *-s*, *-halber*.
- Prefixos i sufixos per formar antònims: *in-*; *-arm/-reich*.

Mots compostos (*Zusammensetzung*):

- Substantius: pronom + substantiu (*Alleskleber*, *Ich-Erzähler*); numeral + substantiu (*Dreirad*).
- Adjectius: adjectiu + adjectiu (*gutbezahlt*).
- Verbs amb prefixos: diferències semàntiques (*nehmen*: *vornehmen*, *benehmen*, *aufnehmen*, *vernehmen*, *entnehmen*, *annehmen*, etc.).

3.5.1.4 Abreviacions i sigles freqüents. Consolidació. (*bzw.*, *d.h.*, *u.a.*, etc.).

3.5.1.5 Onomatopeies. (*Lautmalende Verben*: *seufzen*, *quietschen*, *gähnen*, etc.).

3.5.1.6 Verbs que descriuen accions de parla (*erwidern*, *behaupten*, *erläutern*, *bestätigen*, etc.).

3.5.1.7 Mots transparents o pròxims

3.5.1.8 Préstecs i mots d'origen estranger (*Anglizismen*: *downloaden*, *relaxen*, etc.; *Scheinanglizismen* *Handy*, *Showmaster*, etc.).

3.5.1.9 Frases fetes, dites, refranys freqüents (*kurz und gut*; *von A bis Z*; *jmdn. aus den Augen verlieren*; *eine große Rolle spielen*; *total k.o. sein*, etc.).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

Tipus de substantius:

- Concrets/abstractes (*Krieg*, *Frieden*, *Wut*, *Geist*, etc.).
- Mots acrònims (*AG*, *GmbH*, *mbH*, etc.).

Morfologia del substantiu

- Gènere i nombre. Consolidació i ampliació.
- Algunes regularitats en els gèneres i en la formació de plural de mots d'origen estranger (*-mus*, *-ent*, *-(t)ion*, *-ät*, *-ur*, *-ment*, etc.).
- Mots sense plural (*Milch*, *Obst*, *Menschheit*, *Hunger*, *Schnee*, etc.).

- Adjectius substantivats (*der Fremde, ein Unbekannter, etc.*).
- Participis substantivats (*das Gesprochene, etc.*).

La complementació del nom:

- Substantius amb complements preposicionals (*Mangel an, Streit um, Ahnung von, etc.*).
- L'adjectiu (*der gesprächige Mitarbeiter*).
- Participi I (*die laut singende Nachbarin*).
- Participi II (*das gesungene Lied*).
- Introducció als *Erweiterte Partizipien* (*die im Unterricht behandelten Themen*).

La nominalització:

- Substantivització (*Verstehen / das Verständnis; leicht / die Leichtigkeit*).
- Estil nominal (*Nominalstil*): introducció i presa de consciència de la importància estilística de l'estil nominal en el registre formal en alemany, en contraposició a l'estil verbal propi del registre col·loquial i més freqüent a les llengües romàniques (articles periodístics, notícies, textos de divulgació científica, etc.). (*Bei Regen / Wenn es regnet*).

3.5.2.2 Els determinants

Articles:

- Consolidació en l'ús dels articles: definit, indefinit, negatiu, possessiu, demostratiu.
- Ús i omissió de l'article. Treball sistemàtic del *Nullartikel* (*bei Wind und Regen, mit Hilfe, etc.*).

Quantitatius:

- Numerals (cardinals i ordinals), grans quantitats (*einige tausend Demonstranten, etc.*).
- Altres expressions de quantitat (partitius, indefinits, etc.) (*eine Menge; ein Haufen Lügen; ein Löffel Salz; ein Rudel Katzen, etc.*).

3.5.2.3 Els pronoms

Els pronoms relatius (*welcher, wer / was, wo, etc.*).

Els pronoms interrogatius (*wo(r) + preposició, etc.*).

Els determinants com a pronoms:

- Pronoms demostratius (*derselbe, der eine... der andere, jener, solcher*).
- Pronoms quantitatius (*einige, manche, viele, die meisten, alle*).
- Pronoms indefinits (*jeder, jemand, niemand*).

El pronom es:

- *Platzhalter* (*Heute wird gearbeitet / Es wird gearbeitet*).

- Ús catafòric i anafòric (*Es hat mich gefreut, sie kennenzulernen; Biologen finden Insekten nützlich. Einige sind es wirklich.*).

Pronominaladverbien (Ich bestehe darauf, dass sie mitkommt).

3.5.2.4 L'adjectiu. Revisió de la declinació de l'adjectiu.

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu

Derivació d'adjectius:

- Prefixos (*Vorsilben: übergücklich*).
- Sufixos (*Nachsilben: ungenießbar*).
- Qualitats abstractes (*abstrakte Qualitäten: -mäßig, -artig, -haft*).
- Amb sentit negatiu (*negative Bedeutungen: -arm, -frei, -leer*).
- Paraules compostes (*Zusammensetzungen: die schneebedeckten Berge*).

Composició d'adjectius (*der gutaussehende Nachbar, ein blaukarriertes Hemd, etc.*).

Aprofundiment en els adjectius substantivats (*der Fremde, ein Obdachloser, der Selbständige, etc.*).

3.5.2.4.2 Posició dels adjectius dins el sintagma

Aposicions (Mit einem Strauß roter Rosen kam er zu der Tür herein).

3.5.2.4.3 Els complements dels adjectius

Complements preposicionals (*dankbar sein für, nötig sein für, überzeugt sein von, etc.*).

3.5.2.5 El verb

Tipus de verbs

- Verbs amb prefixos separables i inseparables (*durch-, über-, unter-, wider-, etc.*); significats dels prefixos més freqüents (*ver- verlernen, verbessern; ent- entkorken, entdecken; übersetzen - über/setzen*).
- Verbs amb complements preposicionals (*sich befassen mit, sich erholen von, hindern an*).
- *Funktionsverbgefüge* (*zur Verfügung stehen / stellen; in Frage kommen; Verantwortung übernehmen*).

Construccions equivalents al nostre gerundi (*beim Essen; Singend kam er zu mir; dabei sein etwas zu machen; Du kannst deine Gesundheit stärken, indem du dich gesund ernährst; Ich lese gerade ein Buch; Sprich weiter!; Es regnet immer noch!; Mein Vater wird langsam älter; In Barcelona angekommen, rief er sofort seine Eltern an*).

Temps i aspecte

- Ús i concordança del temps verbal: Contrast *Präsens/Perfekt*; *Perfekt/Präteritum*; *Präteritum o Perfekt / Plusquamperfekt*; *Präsens/Futur*.
- Mode *Konjunktiv I*: l'estil indirecte. Implicacions estilístiques (distanciament respecte a la persona interlocutora i al missatge).
- Mode *Konjunktiv II*: forma perifràstica.

Modalitat

- Aprofundiment en els partícules modals (*bloß, eigentlich, einfach, eben, ruhig, wohl*).
- Modalitat objectiva i subjectiva dels verbs modals (*Das dürfte seine Schwester sein*).
- Algunes construccions alternatives en els modals (*Er hat vor, die Wohnung zu verkaufen*; *Er ist nicht in der Lage, die Miete zu bezahlen*).
- Modalitat de les construccions de futur (*Futur I, Futur II*) (*Sie wird wohl verreist sein*; *Sie wird wohl den Vertrag unterschrieben haben*).

Veu (activa i passiva): formes complexes.

- Formes concurrents de la passiva: *man*; adjectius amb els sufixos *-lich, -bar*; construccions amb *lässt sich*; construccions amb *sein + zu + infinitiu*; *Funktionsverbgefüge*.
- Aprofundiment en *Vorgangs- und Zustandspassiv*.
- Ús de la passiva amb funció persuasiva (*Jetzt wird aber geschlafen*).

3.5.2.6 Les preposicions

Formes

- Col·locació: posposició (*seiner Mutter zuliebe*).
- Aprofundiment en complements preposicionals del verb, del nom i de l'adjectiu (*sich interessieren für / Interesse an / interessiert sein an*).

Funcions

- Consolidació de les preposicions de lloc, temps i direcció.
- Causals (*wegen, aufgrund, aus, vor, etc.*).
- Concessivess (*trotz, etc.*).
- Modals (*durch, aus, mittels, dank, indem, etc.*).

Preposicions amb genitiu (*trotz, dank, etc.*).

La nominalització (*obwohl es regnet / trotz des Regens*).

3.5.2.7 Els adverbis

Formes simples i locucions adverbials:

- De freqüència (*ständig, zeitweise, ab und zu, etc.*).
- De lloc (*drinnen, draußen, irgendwo, überall, mittendrin, kreuz und quer, etc.*).
- De temps (*tagsüber, stets, Tag ein Tag aus, hin und wieder, etc.*).
- De mode (*anders, irgendwie, umsonst, im Großen und Ganzen, etc.*).

- De grau (*beinahe, einigermaßen, halbwegs, cirka, etc.*).

L'oració

3.5.2.8 L'oració simple

Estructura de l'oració

- Consolidació del *Satzbau* (*Vorfeld, Nachfeld, Satzklammer, Ergänzungen und Angaben*).
- Imperativa: algunes construccions alternatives (*Gibst du mir bitte mal die Zeitung?*; *Das Salz bitte*).

Modificacions de l'estructura per emfasitzar, per indicar diferent tematització dels elements de la frase:

- Inversions (*Dich möchte ich sehen*).
- Aposicions (*Anne, die Frau meines Lehrers, ist sehr nett*).
- Elipsis (*Erst [kommt] die Arbeit, dann [kommt] das Vergnügen*).

3.5.2.9 L'oració composta

3.5.2.9.1 La coordinació

Oracions juxtaposades (*Es existieren so viele verschiedene alternative Heilmethoden, ich habe einfach den Überblick verloren*).

Oracions conjuntives (*Yoga ist nicht nur für den Körper gut, sondern auch für die Seele*).

Oracions disjuntives (*Weder Reflexologie noch Akupunktur haben mir geholfen*).

Oracions adversatives (*Anstatt Tabletten zu nehmen, geht sie lieber zum Heilpraktiker*).

3.5.2.9.2 La subordinació

Oracions subordinades substantives (*Es wundert mich wirklich, dass du ohne etwas zu sagen einfach gegangen bist*).

Oracions subordinades de relatiu (*wo, wohin, woher, was, wer, wo(r)-*) (*Das ist das Beste, was mir je passiert ist*).

Oracions subordinades adverbials:

- Temporals (*Sobald sie gepackt hatten, riefen sie den Taxi an*).
- Causals. Consolidació.
- Consecutives (*Sie verdiente soviel, dass sie sich ein Haus leisten konnte*).
- Concessives (*Auch wenn du nicht mitkommen kannst, gehe ich am Samstag zum Freiluftkino*).
- Condicionals (*Ich fliege im September nach Dubai, sofern mein Chef den*

Urlaub genehmigt).

- Adversatives (*Während die eine Schwester ganz aufgeschlossen ist, ist die andere eher introvertiert*).
- Modals (*Sie lernt neue Wörter, dadurch dass sie ein konkretes Bild mit dem Wort verbindet*).
- Comparatives irrealis (*Sie tat, als ob sie nichts gesehen hätte*).
- Finals: consolidació.

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: consolidació i conscienciació a partir de l'error.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: consolidació i conscienciació a partir de l'error.

3.5.3.3 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, elisions, palatalització, nasalització, alternança vocàlica, emmudiments, etc.). Consolidació i conscienciació a partir de l'error.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació

Patrons tonals d'elements lèxics aïllats (*Wortakzent*):

- Diferent accentuació de les paraules compostes segons el tipus d'enllaç (*bestimmte oder an einander reihende Zusammensetzung*).
- Verbs amb prefix tònic o àton: canvi semàntic i de valència.

Patrons tonals de l'oració (*Satzakzent*):

- Consciència de l'alemany com a *akzentzählende Sprache* vs. les *silbenzählende Sprachen* (català, castellà). Estratègia contrastiva.
- Contrast entre paraules funcionals (àtones) i paraules amb contingut semàntic (tòniques). Aprofundiment.
- Accentuació de l'última paraula en els sintagmes.
- Accentuació dels complements en el sintagma verbal.
- Models d'entonació. Emfasització de l'entonació mitjançant partícules modals:
- Descendent (*fallende Endmelodie*): *Aussage- und Ausrufesätze, Aufforderungs- und Wunschsätze, W-Fragen*.
- Ascendent (*steigende Endmelodie*): *Ja-Nein-Fragen*, frases amb valor emotiu (sorpresa, protesta, etc.).
- Vacil·lant (*schwebende Endmelodie*) (propi del discurs oral espontani): introducció de nous canvis de significat i nous començaments en la frase; expressió d'inseguretat, cerca de recursos lingüístics.

3.5.3.5 Conscienciació de l'existència de variants dialectals de l'alemany, a nivell receptiu, en contrast amb la varietat estàndard.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Consolidació dels usos dels signes ortogràfics i de puntuació.

Les cometes (*oben/unten*); l'apostrof; el guionet; el guionet en paraules

compostes (*Lebens- und Arbeitsbedingungen*).

3.5.4.2 Consolidació dels usos dels signes de puntuació

3.5.4.3 Consolidació de les convencions de puntuació en textos de caràcter formal (cartes, etc.).

3.5.4.4 Consolidació de l'ortografia de les abreviatures i sigles (*EU, GmbH, etc.*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les

estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Anglès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

- 1.1 Definició del nivell
- 1.2 Objectius generals del nivell
- 1.3 Objectius per activitat de llengua
- 2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació
 - 2.1 Actituds
 - 2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge
 - 2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua
 - 2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural
 - 2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua
 - 2.2.1 Estratègies cognitives
 - 2.2.2 Estratègies metacognitives
 - 2.2.3 Estratègies socioafectives
 - 2.3 Competència digital
- 3. Competència lingüística comunicativa
 - 3.1 Competència i continguts nocionals i funcionals
 - 3.1.1 Funcions
 - 3.1.2 Nocions
 - 3.2 Competència i continguts discursius
 - 3.2.1 Adequació al context
 - 3.2.2 Coherència i cohesió textual
 - 3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció
 - 3.2.2.2 Organització interna del text
 - 3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent
 - 3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text
 - 3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics
 - 3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua
 - 3.4.1 Comprensió oral i escrita
 - 3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.1.2 Estratègies de recepció
 - 3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita
 - 3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.2.2 Estratègies de producció
 - 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
 - 3.4.3 Mediació
 - 3.4.3.1 Activitats de mediació
 - 3.4.3.2 Estratègies de mediació
 - 3.5 Competència i continguts lingüístics
 - 3.5.1 Lexicosemàntics
 - 3.5.2 Morfosintàctics
 - 3.5.3 Foneticofonològics
 - 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.

5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.

6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.

7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en

l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.

- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: la repetició de paraules és un dels procediments fonamentals de cohesió textual i facilita al lector la comprensió del text. Substitució sinonímica: l'ús de sinònims permet referir-se a la idea que s'està expressant sense necessitat de repetir una mateixa paraula.
- Sinònims (*outcome* com a sinònim de *product* i *result*; *aim*, *goal* com a sinònims de *objective*). Antònims (*accept/refuse*; *shelter/expose*; *courageous/fearful*; *reckless/cautious*).
- Camp semàntic o lèxic comú. L'ús de paraules pertanyents a un mateix camp semàntic o lèxic permet cohesionar el text, ja que fan referència a un mateix tema. Hipònims i hiperònims (*chair*: *deck-chair*, *easy chair*, *rocking chair*, *wheelchair*; *boat*: *canoe*, *motorboat*, *raft*, *sailboat*).
- Metàfores (*intelligence as light*: *a dazzling student*; *money as a liquid*: *my dollars are all dried up*); metonímies (*pen* per 'paraula escrita' i *sword* per 'agressió militar'); proformes lèxiques (*Jack hurt himself fetching water, and Jill did, too*).
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món. Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *The search party barely got to the middle of the desert, when a storm overtook it*; *A little girl, Jessica, was playing on the swings*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *After he had received his*

orders, the soldier left the barracks); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *In the baseball game, our team scored four homeruns, the other team, only two*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*first and foremost, to begin with, for a start*); per ordenar (*in the first / second / third place; for one thing, for another thing; first(ly), second(ly), third(ly) lastly, eventually*); per concloure o resumir, per acabar (*In summary, To conclude, in a nutshell [informal], to wind up*).

- Posicionament de l'emissor (*to my mind, as I see it, as far as I am concerned, to be honest, frankly, etc.*).

- Tractament de la informació: reformulació (*so to speak, that is to say, namely, in other words*); exemplificació (*for instance, such as*); introducció de temes (*as regards, regarding, as for, with reference to*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*moreover, furthermore, what is more, as well as*); contrastius (*whereas, nevertheless, despite, even though, still, yet*); causatius (*since, owing to, as*); consecutius (*consequently, hence, therefore, thus*); condicionals (*as long as, provided, supposing*); finals (*so as to, in order that, so that*); temporals (*as soon as, no sooner... than, once*); de generalització (*on the whole, broadly speaking, etc.*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació: *question tags* (*You would do the same, wouldn't you?*); altres marcadors del discurs o expressions per la confirmació (*If I understand you correctly, you are saying...; I think you are saying...; Wouldn't you agree with me if I said that...?*); advertència (*I don't think you should; I must warn you; Mind your language / step / manners*); acord (*I couldn't agree more; I see it that way, too; I have no objection whatsoever; You have a point there*); desacord (*I don't share your view; I'm not sure I agree with you; You may be right, but...*); demanar aclariments (*I wonder if you could say that in a different way; Could you explain what you mean by...?; Could you put it differently, please?*); tancament (*to sum up, to recap the main points, to wrap up [informal], etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i

interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).

- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).

- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.

- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.

- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciats perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Ampliació del cabal lèxic referit a camps semàntics d'ús general i a les àrees temàtiques del nivell.

- Diferències entre paraules que pertanyen a un mateix camp semàntic (*boss, manager, employer, director, headmaster, top executive*).
- Diferències de registre, connotacions i referències culturals (*He's gonna do it vs. He's going to do it; Bollywood; Not everything is black and white*).

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics).

- Sinònims (*deceive/cheat*; near-synonyms: *security/safety*); antònims (*arrogant/humble*; *run a race / run a business*).
- Paraules polisèmiques (*bank, drink, subject*).
- Lèxic per expressar diferència de graus i matisos (*boiling hot / freezing cold*).
- Homònims i homòfons (*current [up to date] / current [flow of water]*; *match [to pair like items] / match [a stick for making a flame]*; *draft/draught*).
- Parònims (*vanish/banish*; *diner/dinner*; *beer/beard*).
- Mots amb dos o més significats diferents, segons la pronunciació (*bass, lead, row, tear, wind*).
- Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*attend, career, deceive, imply, motorist*).

3.5.1.3 Formació de paraules

Paraules derivades

- Prefixos i sufixos: prefixos per indicar la negació (*defrost, impolite, ineffective, insensitive, unequal, unreliable*); l'actitud (*proactive, antisocial, counter-argument*); el nombre (*biracial, multicultural*); el grau (*hyperactive, overestimate*); sufixos (*allergic, careless, citizenship, employee, enjoyment, frighten, manhood, prohibition, simplify, water-proof, unforgettable*).
- Mots compostos (*check-out, helpline, mother-in-law, sunrise, income tax, health centre*).
- Adjectius compostos (*open-minded, part-time, well-known, 10-storey building, time-consuming, last-minute, two-million-dollar contract, heart-breaking confession*).
- Canvi de funció de paraules (*The film is an absolute must vs. You must see it; He is straight; Go straight ahead*).

3.5.1.4 Sigles, abreviatures i blends (OMG, LOL, WHO, PC; e.g., lb.; brunch, cyborg).

3.5.1.5 Onomatopeies (Ouch!; to sneeze).

3.5.1.6 Préstecs i mots d'origen estranger (hara-kiri, paparazzi, karate, tapas, sushi).

3.5.1.7 Collocations (the real thing; keep a promise; burst into tears; make a deal; take the plunge); adjuncts (mixed feelings); idiomatic (red with anger, crystal clear).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys, swear words: (Crime doesn't pay; Every cloud has a silver lining; a piece of cake; bullshit).

3.5.1.9 Proverbis i cites molt conegudes (Think globally, act locally; What you see is what you get; Don't put all your eggs in one basket).

3.5.1.10 Símls i expressions comparatives (to sleep like a log; as quiet as a church mouse; to get on like a house on fire; as quick as lightning).

3.5.1.11 Binomials i expressions al·literatives (step by step; safe and sound; short and sweet; ups and downs).

3.5.1.12 Expressions numerals i matemàtiques (*two square metres; two thirds*).

3.5.1.13 Ús d'eufemismes i *understatements* (*She's not very nice; to pass away [to die]; They put the dog to sleep [they killed it]*).

3.5.1.14 Valor literal i metafòric d'ús freqüent de substantius i de partícules (*Make it through a war; I finally saw the light*).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius

- Comptables, incomptables (*This news is very important; He can give you some advice*); concrets (*This room smells of cat*); abstractes (*We talked about freedom*).
- Mots acrònims (*RADAR, NATO, UNICEF, DNA, CEO, etc.*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu (gènere, nombre).

- Formació del plural regular, irregular i mots invariables (*criterion/criteria; curriculum/curricula; cactus/cacti; bacteria, forum*).
- El plural en els mots compostos (*a two-litre bottle / two-litre bottles; fire-fighters; sheepdogs*).

3.5.2.1.3 La modificació del nom:

- El substantiu com a complement del nom (*anti-police reaction, computer skills, labour market, road accident*).
- El complement preposicional (*food for thought; a lack of confidence; the protesters with a banner*).
- L'adverbi com a complement del nom (*the house nearby, the footnote below, two floors up*).
- Modificació del nom (*a road sign; the old man's home; a much more interesting film; signs of frustration; a film with a star-studded cast; the man working in the garden*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Els articles

3.5.2.2.2 Articles definits i indefinits

- Ús i omisió de l'article (*Boys will be boys; The fear I feel is fear of the unknown; She helps the disabled; The UN has cast a vote against it; She's afraid of heights; The internet has changed our lives; Let's go to the movies; Would you pass the sugar?; Sugar is bad for your teeth; She came first [competition or race]; He was the first to know*).

- Els articles en noms geogràfics (*Mount Fuji; the UK; the US; the Himalayas*).

3.5.2.2.3 Demonstratius

- *Some* i *any* per quantitats indefinides però limitades (*There are some extra blankets in the wardrobe if you need them*); i absència d'aquests quan la referència a la mida és absent amb substantius incomputables plurals o amb comptables plurals (*We need help from the international community. We need tents and medicines and blankets* [dit per un membre del govern]).
- Altres usos de *some* i *any*: per èmfasi positiu i de cortesia (*Is there some milk in the fridge?*; *Do you want some more pudding now?*); per implicació condicional (*Any rain will clear by midday* [predicció meteorològica]); en oracions subordinades (*If anyone has any questions, ask Sam*).
- Usos especials (*Did I tell you that story about this man who used to work with me?*; *This is John* [introduccions]).

3.5.2.2.4 Possessius: usos especials (*last weekend's experience* vs. *weekend experiences*; *a Sunday roast* vs. *next Sunday's roast*).

3.5.2.2.5 Quantitatius: casos especials.

- Forma emfàtica amb determinant (*John's one mistake* [the only one]); expressions alternatives (*a large amount of* [+ uncountable noun], *a great deal of* [+ uncountable noun], *a great / large number of* [+ countable noun]).
- Numerals: diferències entre *one* i *a/an* (*That is an example*; *There is just one example*); grans quantitats (*several thousand people* vs. *thousands of people*).
- Altres expressions de quantitat (partitius, indefinits, etc.) (*a bunch*; *pack of lies*; *a pride of lions*; *a spoonful of butter*; *a slice of cheese*; *two loaves of bread*; *a piece of news / advice*; *an item of clothing*; *some furniture*; *some other people*; *every few minutes*).
- Expressions idiomàtiques de quantitat (*not a single day*; *enough is enough*).

3.5.2.2.6 El genitiu saxó: construccions alternatives i casos especials (*children's TV* / *TV for children*; *the man's eye* / *the eye of the needle*; *people's freedom* vs. *the freedom of the people*; *the writing of the letters* [not: **the letters writing*]); omissió del complement (*This is Peter's* [it belongs to him]; *she's staying at Pam's* [her place]).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals (de subjecte i de complement) en casos especials (*Anyone wishing to apply for the post should submit their application here* (not: **Who is wishing to apply*; *Someone has left their glasses here*; *One's responsibility is with one's family*).

Els compostos amb *-ever* (*Take whatever you want*; *Whoever did it, they cannot be far*).

3.5.2.3.2 Els pronoms possessius, casos especials: genitiu saxó doble (*a friend of mine*; *that kid of yours*; *a friend of his wife's*; *a sister of Paul's*; *he's at the doctor's*).

3.5.2.3.3 Els pronoms reflexius i recíprocs: (*I hurt myself [not: *I hurt me]*); *She washed and got dressed (not: *She washed herself and dressed herself)*; *John voted for himself*; *You underestimate yourself*); ús emfàtic dels reflexius (*Tom himself had written the letter [nobody else had]*; *Sue and Max hurt each other*; *They were criticising each other's proposals*).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu:

- Amb sufixos i prefixos (*economic* vs. *economical*; *classic* vs. *classical*; *childish* vs. *childlike*; *weekly*; *self-centred*; *unwilling*; *worn-out*; *teenage*; *successive*; *straightforward*; *unpublished*); amb números (*three-litre bottles*; *two-dollar bills*).
- *Gradable* i *absolute* (*completely impossible*, *totally unacceptable*, *absolutely delicious*).
- Parelles d'adjectius acabats en *-ed/-ing* (*He noticed a broken branch / the sound of a breaking branch*; *the burnt house / the burning house*; *smoked salmon / a smoking ban*; *heart-breaking news / a heart-broken person*).

3.5.2.4.2 Posició dels adjectius dins el sintagma

Ordre dels adjectius en posició atributiva separats per comes: quantitat o nombre, qualitat o opinió, mida, forma, edat, color, adjectiu propi (de nacionalitat, origen o material), propòsit (*She is a rather selfish French HR manager*; *Panettone is a tasty, round, Italian, bread-like Christmas cake*).

3.5.2.4.3 Adjectius substantivats (*the supernatural*; *a daily*; *an evergreen*).

3.5.2.4.4 Comparació: formes reduplicades i correlatives (*The more, the merrier*; *The sooner, the better*; *The more she tries, the happier she feels*; *The less you pay, the longer you wait for delivery*; *This one isn't as efficient as that one*; *They were as quiet as they could*; *She was as quick as a flash*).

3.5.2.4.5 La modificació de l'adjectiu:

- El sintagma preposicional (*difficult for a child*; *responsible for the plan*; *covered in mud*; *green with envy*; *full of beans*; *high on the agenda*).
- *So* i *such* (*He was so sure that needed no confirmation*; *The flowers had such wonderful scent*; *She went through such an embarrassing situation*).
- Adverbis (*very good indeed*; *rather tall for her age*; *quite a good book [rather good but not excellent]* vs. *She was quite right [absolutely right]*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 La complementació del verb

- Transitius i intransitius simples, transitius dobles i altres casos de transitivitat especial (*I was told to wait outside*; *The door closed*; *The boss reminded us that the firm was opening a new branch*).
- Patrons verbals i la seva complementació: *Verb patterns* (*I assure you that everything will be all right*; *I don't mind working today*; *I'd rather talk about it*

after the meeting; He has offered to help in any way he can; She suggested we should hurry; He suggests selling it now).

- Formes personals i no personals regides pel verb que precedeix (*You should avoid travelling in the rush hour; She cannot help biting her nails; He expects to win; They admit stealing the painting; It is best to wait and see what happens; There might be a solution).*

- Verbs predicatius (*stand, consider, appear, etc.*) (*We stood still, scared and alert; He was considered a very dangerous man).*

3.5.2.5.2 Verbs amb partícules (*multi-word verbs: phrasal and prepositional*) amb dues o tres partícules, separables o inseparables (*The shop closed down; They called off the match; Look after my keys / Look after them; She made it up / She made up the story; He looks up to his sister).*

3.5.2.5.3 Temps i aspecte

- *Present simple, present progressive i present perfect: casos especials* (*You are being stubborn; She's always leaving the door open when she comes in).*

- *Simple past, past progressive i past perfect* (*I took the chance I was given; I was going to apply for the job but eventually didn't; I had never been treated like that).*

- Futur amb formes adverbials (*when, as soon as, etc.*) (*When I arrive [no: *When I will arrive...]; We will talk about as soon as I finish / have finished [no: *...as soon as I will finish]).*

- Futur amb construccions alternatives: *be bound to, be on the verge of, be on the point of* (*She's bound to be late again; I was on the verge of giving up).*

- Contrast entre formes simples i progressives. (*I hope you get well; I was hoping you would come; People always warned me about the dangers vs. People were always warning me about the dangers).*

3.5.2.5.4 Modalitat

- *Must* i les formes del passat (*had to*) i del futur (*will have to*) per expressar obligació.

- Contrast o diferències entre verbs modals (*must, have to, can [be able to], should, used to, will, would, may, might*) i construccions alternatives (*You must come; He should have come; I managed to park my car [successful attempt]; I could not speak up [inability]).*

- *Unreal past*: amb formes perifràstiques que inclouen *had better, would rather, I wish* en passat (*I wish you had told me*) i seguit de *would* (*I wish you wouldn't speak like that).*

- Construccions semimodals (*You needn't bring anything; We oughtn't to spend that much; Did you use to go there as a child?).*

- Algunes construccions alternatives als modals (*He is likely to come; There is a possibility of snow this evening; I'm certainly fed up with him; We don't know for certain / for sure; Clearly, he isn't interested / It is clear that he isn't interested; They were forbidden access; Smoking is not allowed).*

- Perífrasis verbals complexes amb verbs com *make, let, stop, prevent* (*They made her confess; Let everyone know that she is here; He lied to stop her from being fired; These pills prevent you from catching the disease).*

3.5.2.5.5 Veu activa i passiva: formes complexes (temps passats, perfectes i progressius).

- Construccions amb *have* i *get* (*I have my car serviced every year; He's got promoted twice since last year; I get to see the children once a month; Let's get going*).
- Passiva amb transitius dobles (*I was told / made to wait outside*).
- Forma passiva en estructures complexes (*He may be arriving late; You should have told me this morning*).
- Modals en veu passiva (*It must have been hard; She can't be ignored; They must be warned; He couldn't have been chosen*).

3.5.2.6 Les preposicions

3.5.2.6.1 Formes complexes

- De lloc (*at the bottom of, at the end of, at the top of, close to, well above, down below, underneath*).
- De temps (*following, up to, at the end of, throughout*).
- De moviment (*away from, out of*).
- Altres locucions preposicionals (*in the end, because of, by comparison with, in addition to, by means of, in spite of*).

3.5.2.6.2 Desplaçament de la preposició (en interrogatives, oracions de relatiu, etc.) (*Who are you looking at?; She was never a woman I could look up to*).

3.6.2.6.3 Contrast entre *like* i *a*: (*She was acting like a child; He works as a lawyer*).

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.7.1 Els adverbis i les locucions adverbials segons el significat

- Freqüència (*once in a lifetime; once in a blue moon; every now and then; from time to time; a monthly session*).
- Manera (*It ended abruptly; She opened the door wide; They tried hard; They performed badly; She calmly announced the news of her wedding*).
- Temps (*at the time, back then, shortly, quite a while ago*); contrast entre *at the end / in the end*.
- Lloc i moviment (*above, below, beyond, backwards forward, outdoors, indoors, downstairs*).

3.5.2.7.2 Posició dels adverbis en l'oració i en una seqüència d'adverbis.

- La posició entre el subjecte i el verb és més típica per als adverbis de freqüència indefinida (*We usually eat around 9 o'clock*).
- Altres usos amb posició flexible o fixa (*He fondly spoke about her / He always speaks fondly of her; They need to do it slowly; They badly need to do it*).

3.5.2.7.3 La modificació de l'adverbi:

Adverbis que modifiquen altres adverbis (*She is far too good for the job; He works rather efficiently; He very kindly helped us; She drove too recklessly*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració

- *Tag questions, short answers, reply questions* en casos especials (*Open the window, will you?*).
- L'estil indirecte amb verbs enunciatius en un registre formal (*He insisted he had never been there*).

3.5.2.8.2 Modificacions de l'estructura bàsica de l'oració

- Inversions (*No sooner had I got out of the car than she turned the corner; Only when they heard this, were they able to understand him; Little did they know this was going against them*).
- Anteposició d'elements per expressar l'èmfasi:
 - *Fronting*: posar un element que no sigui el subjecte en la posició del subjecte (*The other list, we can look at it later; Ten years, we have lived here*).
 - *Cleft sentences*: una oració en la qual un element esdevé més emfàtic col·locant-lo en una posició diferent (*It was my husband who [or that] you spoke to on the phone; It's the parents who were protesting most*).
 - Posposició i anteposició d'elements en la llengua parlada (*Heads and Tails*): (*Going to football matches, that's what my cousin Jim likes best; He is my best friend, Peter*).
 - L'auxiliar emfàtic (*I do hope they get here in time to catch the plane*).

3.5.2.9 L'oració subordinada

3.5.2.9.1 Oracions subordinades substantives

- Amb *what, who, how* (*It's interesting how people react in the face of danger*).
- Amb *-ever, no matter* (*Whoever comes, tell them I'll be back for lunch; We will not give up, no matter what*).

3.5.2.9.2 Oracions de relatiu: casos especials.

- Oracions de relatiu reduïdes com a complement del nom (*a possibility to discuss; students needing a certificate of attendance; applicants called for an interview; customers tired of waiting*).
- Oracions de relatiu reduïdes com a complement adverbial (*Being exhausted, I could not think clearly; Soaked in water, I could hardly walk*).

3.5.2.9.3 Oracions subordinades adverbials

- De temps (*At a time when / in which; by the time you, etc.*).
- Adversatives (*despite the fact that, though, even though, etc.*).
- Causals (*as, due to, since, owing to*) (*Due to heavy rain, the train was delayed; Since you are here, why don't you sit down?*).

- Condicionals: amb nexes (*unless, in case, provided, as long as, whether*); amb inversió (e.g. *Had I known... / Should you need ...*).
- Oracions de resultat i/o finalitat (*so, as a result, therefore, etc.*).

3.5.2.9.4 La coordinació

- Oracions juxtaposades (*That is to say; In other words, etc.*).
- Oracions disjuntives (*neither ... nor, or ...*) (*He isn't generous or sympathetic; Neither does he want it nor like it*).
- Oracions adversatives (*but, instead, not only... but also*) (*He bought all but the blue one; They had no money for the bus and walked instead; He paid not only for the food but also for the drinks*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Representació gràfica de fonemes i sons. Possibles regularitats entre ortografia i pronunciació:

- Diftongació vs. vocal curta + doble consonant o oclusiva a final de síl·laba (*diner/dinner, mope/mop; robe/rob*).
- Variacions de pronunciació en les paraules derivades amb afixos (*anxious/anxiety; advert/advertisement*).
- Dígrafs i representacions fonològiques divergents: *-ei / -ie* (*receive/pier*); *-ough* (*tough/through/ought/cough*).

3.5.3.2 Accentuació de la paraula: accent principal i secundari.

3.5.3.3 Accentuació en els mots simples i mots compostos, *phrasal verbs* i mots foranis (*a breakthrough / to break through; put off / off-putting; fiancée*).

3.5.3.4 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, elisions, alternança vocàlica, emmudiments, etc.) (*white gloves* vs. *white wine*; *The media / r / are to blame*; *I / j / agree*; *They / j / are here*).

3.5.3.5 *Syllabic consonants* (*bottle, garden, rhythm, button*).

3.5.3.6 Accent, ritme i entonació, patrons tonals de l'oració (*He came from LONDON / What are you waiting FOR?*).

- L'accentuació anglesa: l'accent de la síl·laba nuclear de la frase i del sintagma (*a cup of tea* vs. *a tea cup*).
- Patrons d'entonació per a les diferents varietats de pregunta: pregunta real, per confirmar informació, per demanar ajuda, etc.
- Patrons d'entonació en diverses situacions de conversa: per canviar de tema, per inserir un comentari, per tal de remarcar un contrast, etc.
- Trets suprasegmentals significatius que assenyalen diferències de significat o funció (exageració, èmfasi, aclariment, etc.) (*Not the BLUE coat, the RED one*).

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Ampliació dels usos dels signes ortogràfics i de puntuació (coma, punt i coma, dos punts, punts suspensius, guió, apòstrof (*She asked, 'May I come*

in?'. 'You may – indeed', was the answer; You must make up a better excuse: no one will believe that; He was determined to fight; so was she).

3.5.4.2 Signes ortogràfics (apòstrof, guionet, etc.) en casos especials (*a know-all; so-and-so; it was said off-the-record*).

3.5.4.3 Abreviatures (*FYI ; a.s.a.p, WHO*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el

discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Àrab

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.
2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.
3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.
4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.

- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.

- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (صار وأصبح); sinònims i antònims (متشائم - متفائل); hipònims i hiperònims (صقر - بومة - طيور); metàfores i metonímies (الطاقة وجدت كتبنا اشتراها أبي منذ زمان); proformes lèxiques (الخصراء - ساعد الهلال الأحمر في الكارثة المنظمات غير الحكومية); referències semàntiques basades en el coneixement del món (عندنا مائدة لشخصين : أنا وزوجتي).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context) (من ذلك الحين بدأ...); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs) (أما الحضارة العربية فهي عريقة); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context) (عندنا مائدة لشخصين : أنا وزوجتي).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (أما فيما يتعلق بـ ، أم بخصوص، فيما)، per ordenar (بالمترتبة الأولى ، بدءاً، مروراً)، per concloure o resumir, per acabar (وهكذا إذا، إجمالاً، باختصار).
- Posicionament de l'emissor: tractament de la informació: reformulació (في نظري، من جهتي، فيما يتعلق بي)، exemplificació (على كل حال، في الواقع)، introducció de temes (بالنسبة لـ...).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (بما فيه، مثلما، كما)، contrastius (ولهذا الغرض، ومن جراء ذلك)، causatius (من ناحية أخرى، من جانب آخر، بيد أن نظراً لـ...، اعتباراً)، consecutius (حتى لو، لو لا شرط أن)، condicionals (يؤدي إلى، كنتيجة، بفعل لهذا)، finals (بينما، منذئذٍ، حالما)، temporals (نظراً لـ، اعتباراً أن).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (كل شيء (يَكْفِي، لا والله), desacord (ماشي، صافي), acord (حذار), advertència (واضح؟، فهمت؟، تمام؟), tancament (بِأَلَا خَلَّاص), etc.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.

- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).

- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.

- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciament perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.

- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, homònims, mots polisèmics).

3.5.1.3 Paraules compostes (شبه الجزيرة، ما قبل التاريخ، ازدواجية اللغة..).

3.5.1.4 Abreviacions (صلعم، ت، الخ، ق.م، ...).

3.5.1.5 Préstecs i mots d'origen estranger (مول، فيلم أكشن، أكسيسوارات...).

3.5.1.6 Neologismes (عولمة، الطاقات البديلة، دردشة..).

3.5.1.7 Frases fetes, dites i refranys (لكل داء دواء، الصبر جميل، مسمار ج..).

3.5.1.8 Onomatopeies (..، ها ها ها، خ خ خ، بووم).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 El substantiu de gènere incert (طريق، ألف، سوق).

3.5.2.1.2 El plural de les paraules estrangeres

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 L'adjectiu per a masculí i femení (صبور، جريح، عدل...).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 El verb doblement irregular (الفعل اللفيف).

3.5.2.5.2 Les formes derivades de verbs sords i hamzats (الفعل المزيد المهموز (والمضعف).

3.5.2.9.10 L'oració exclamativa-admirativa

3.5.2.9.11 L'aposició

3.5.2.9.12 L'especificació

3.5.2.9.13 La confirmació

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 La sinalefa

3.5.3.2 Accent, ritme i entonació, patrons de l'oració.

3.5.3.3 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, elisions, palatització, emfatització, etc.).

3.5.3.4 Diferències fonètiques entre dialectes.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 L'elisió dels punts diacrítics en posició final (ى x ة، ي x ة).

3.5.4.2 L'elisió de la hamza o variació de la seva ortografia.

3.5.4.3 L'alfabet عربي de les xarxes socials

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals,

bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Català

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.
3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.
4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals,

educatiu o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.

- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Quim Torra ha estat escollit president. Torra ha promès fidelitat a la voluntat del poble català*); sinònims i antònims (*Va escriure un text molt complex. El document incloïa terminologia científica*); hipònims (*Tenia diversos símptomes. La temperatura era molt alta, patia un dolor agut al pit*) i hiperònims (*El van voler nomenar conseller d'Agricultura, però va rebutjar el càrrec*); metàfores i metonímies (*L'exposició inclou pintures abstractes, entre les quals hi ha un Picasso*); proformes lèxiques (*Van tractar la congestió del trànsit. El tema era molt delicat*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Hi va haver una revolta universitària. Semblava el Maig del 68*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Tenim un problema i n'hem de parlar*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Ja t'ho vaig dir, que tindríem un problema*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *He perdut les claus. Les tenia a la butxaca*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*senyor, -a; benvolgut, benvolguda; hi havia una vegada; el motiu d'aquesta carta; em dirigeixo a vostè per; ens sap greu comunicar-li que; en relació amb*); per ordenar (*per començar; en primer lloc; a continuació; i no només... sinó (també); i fins i tot; d'una banda; d'altra banda; finalment; etcètera; abans de tot; seguidament; a continuació; tot seguit; i encara podem afegir*); per concloure o resumir, per acabar (*resumint; breument; en poques paraules; en conjunt; globalment; recapitulant; en síntesi; comptat i debatut; ras i curt; tot plegat; al cap i a la fi; així que; i per acabar; i amb això; això és tot; en conclusió; per concloure*).

- Posicionament de l'emissor (*des del meu punt de vista; al meu parer; honestament; per mi; particularment*).

- Tractament de la informació: reformulació (*amb això vull/volia/voldria dir que; en concret; especialment; en especial; de fet; en efecte; efectivament; certament; per descomptat; de la mateixa manera; així mateix; paral·lelament; igualment*); exemplificació (*posem per cas; així; un exemple pot/podia/podria ser; per posar un exemple; a tall d'exemple; com ara; així, per exemple; com és ara; per citar algun cas; n'és un bon exemple*); introducció de temes (*tornant a; respecte a; quant a; pel que fa a; no solament... sinó també...; en relació amb*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*en efecte; efectivament; certament; per descomptat; de la manera semblant; de la mateixa manera; igualment; així mateix; paral·lelament*); contrastius (*mentre que; malgrat això; malgrat tot; de tota manera; en tot cas; sigui com sigui; al capdavall; tot i això; tanmateix; ben al contrari; tot al contrari; per contra; en realitat; ben mirat; no obstant [això]; això no obstant; tot i això; així i tot; a pesar de; de totes maneres; amb tot; ara bé; altrament; contràriament; si més no; almenys; per bé que*); causatius (*a causa de; a força de; atès que; considerant que; gràcies a; vist que*); consecutius (*per consegüent; consegüentment; en/com a conseqüència*);

condicionals (*a condició que; posat que*); finals (*a fi de; amb l'objectiu de; per tal de; la finalitat del qual*); temporals (*aleshores, llavors, mentre, abans, quan, al mateix temps, cada vegada que, de cop i volta, de seguida, en un moment determinat, així que, tan aviat com, de seguida que, tan bon punt, d'ençà que, des que*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*M'explico?; Què hi dius?; No sé si s'ha entès; Oi que m'entens?; Ho veus?; Saps?*); advertència (*Escolta; Mira; Fixa't, etc.*); acord (*i tant; és clar; exacte; per descomptat*); desacord (*Apa!; Ves!; I ara!*); tancament (*en fi; en definitiva*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.

- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).

- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.

- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciament perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.

- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics: reconeixement i utilització adequada (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics, precisió lèxica, etc.). Vulgarismes, cultismes i neologismes. Sinònims relacionats amb el registre, amb el context i amb el grau d'especialització i de precisió.

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades. Habilitació.

3.5.1.4 Abreviacions. Sigles.

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies.

3.5.1.6 Mots transparentes o pròxims. Falsos amics. Interferències lèxiques més freqüents (calcs i barbarismes).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger.

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys.

3.5.1.9 Recursos expressius: eufemismes, metàfores, metonímia, comparacions.

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Morfologia del substantiu

- Gènere: per oposició: *-o/a* (*monjo/a*); *-u/a* (*ateu/atea*); femení en *-na*, *-ina* (*orfe/òrfena*; *heroi/heroïna*); masculí en *-ot* (*bruixa/bruixot*; *dida/didot*); sense oposició: amb sufix *-arca*, *-ma*, *-ta*, *-esa*. Designació del gènere mitjançant *mascle/femella* (*balena mascle*).
- Nombre: per oposició: *Ø/-s* o *Ø/-ns* (paraules acabades en vocal tònica sense reforç posttònic [*els esquís*, *els menús*]); *Ø/-os* o *-s* (paraules acabades en *-sc*,

-st, -xt, -ig [*texts/textos, discs/discos*]); sense oposició: -es (*atles, etc.*); -us (*globus*); -os (*caos*); paraules compostes (*comptagotes, milhomes, etc.*).
- Grau relatiu: diminutiu (sufixos -ó/-ona; -í/-ina) i augmentatiu (sufixos -às/-assa; -ot/-ota).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles

3.5.2.2.2 Demostratius: doble i triple gradació (variants: *aqueix/a/os/es*).
Posposició del demostratiu (*l'home aquell*).

3.5.2.2.3 Possessius: qüestions de registre (formes tòniques, reconeixement de formes cultes *llur/s* i formes àtones (*mon, ma, ton, ta, etc.*). Altres posicions del possessiu (*el cotxe meu; un meu amic; és problema teu*) i la construcció preposició + substantiu + possessiu tònic (*a càrrec teu*).

3.5.2.2.4 Quantificadors:

- Numerals. Ordinals: sense oposició de gènere (*u, dos* com a referència o xifra: *la fila dos, l'u de gener*); per oposició de nombre com a substantiu (*He tret dos sisos*). Ordinals: formes específiques per a usos concrets (*terç, quint, dècim, vigèsim*).

- Altres quantificadors:

Partitius (*dos mitjos; tres terços; un desè/dècim; un centè/centèsim; un mil·lè/mil·lèsim*).

Multiplicadors (*triple/a, quàdruple, etc; una dosi tripla; bessó/bessona, trigèmin/trigèmima, etc.*).

Col·lectius (*una desena, una quinzena, etc.; solo, duo/duet, tercet, etc; octava, dècima, etc; triangle, pentàgon, etc.; bienni, decenni, quadrimestre, cinquantenari, octogenari, etc.*).

Indefinits (*cert/a/s/es; ambdós, ambdues; tots dos, totes dues; sengles* (ús formal)).

- Casos especials de concordança (*tot Barcelona; mig Catalunya*).

3.5.2.2.5 Altres determinants: aposició (*el tanoca del meu cosí; un tros de dona*).

3.5.2.3 Els pronoms (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Els pronoms personals

- Formes tòniques:

- Presència i absència del pronom personal fort (*Jo, tu, ell/a, vostè, nosaltres, vosaltres, ells/elles, vostès, vós*). Ús de *jo/mi* darrera de preposicions (*Parlen de mi; segons jo*). El pronom reflexiu *si* i els pronoms recíprocs *ells* i *elles*.

- Formes àtones:

- El pronom *en* amb funció de CN (*Les golfes en són plenes*).
- Els pronoms *en* i *hi* en funció de C. Pred., substantiu o adjectiu (*Jo em dic Roser i ma mare també se'n diu; S'hi ha tornat molt, de primmirada*) i de CC (*Fa les coses de qualsevol manera, sempre les hi ha fetes*).
- El pronom *en* amb funció de Subj. (*Fa deu anys que no els veig, o potser en fa dotze i tot*).
- Valor possessiu de *li*, *els* i *en* (*Li sóc padrí*).
- Emfàtic *en* en funció d'Atrib. o C. Pred. (*Que n'és de soca*).
- Casos especials de pronominalització amb *en* i *hi* (*En sé molt, d'esquiar; Hi estic a favor, d'aquesta opinió*).
- Pronom *el/la/els/les* com a atribut (adjectiu o nom), amb verbs copulatius *estar*, *ser*, *semblar* (*El Manel és aquell noi o no l'és*).
- Combinacions de dos i tres pronoms segons el registre (*els els / els hi*).

3.5.2.3.2 Els relatius

- Invariables: preposició + *què/qui* + frase de relatiu; relatiu neutre: *la qual cosa/ cosa que* + frase de relatiu.
- Variables: *el/la qual, els/les quals* + frase de relatiu; prep. + *el/la qual, els/les quals* + frase de relatiu; relatiu possessiu: Subst. + *del / de la qual, dels / de les quals* + frase de relatiu.
- Redundància del pronom relatiu i el pronom àton amb la mateixa funció en frases col·loquials (*Vaig parlar amb aquella noia que li havien pres la bossa*).

3.5.2.3.3 Els determinants com a pronoms (possessius, demostratius, quantitatius, indefinits).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius

3.5.2.4.2 Morfologia de l'adjectiu

- Gènere: per oposició: *-leg/-loga (anàleg/anàloga)* i *-os/-es*.
- Nombre: per oposició *Ø/-os* o *-s*, paraules acabades en *-sc*, *-st*, *-xt*, *-ig* (*boig/boigs* o *bojos*).
- Grau positiu relatiu: diminutiu (sufixos *-ó/-ona; -í/-ina*) i augmentatiu (sufixos *-às/-assa; -ot/-ota*). Altres (*-enc/-enca; -ós/-osa*).

3.5.2.4.3 Posició de l'adjectiu: restriccions de posició (adjectius de relació: *una placa solar*). Seqüències d'adjectius qualificatius dins del sintagma adjectival: Art. (*el*) + Adv. (*més/ menys*) + N + Adj. (*el més endreçada possible*).

3.5.2.4.4 Concordança

- De l'adjectiu que afecta més d'un substantiu o de diversos adjectius que afecten un substantiu.
- No concordança dels adjectius compostos i el substantiu (*unes parets blau clar*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verbs

- Zeroargumentals (*ploure, nevar, etc.*).
- Monoargumentals (*caminar, passejar, etc.*).
- Biargumentals (*mirar, estimar, etc.*).
- Triargumentals (*prometre, regalar, etc.*).

3.5.2.5.2 Formes no personals

- Gerundi d'anterioritat, de simultaneïtat i les formes *tot* + gerundi.
- Participis regulars i irregulars en les tres conjugacions. Formes irregulars: terminacions irregulars diverses en el participi (*entès, resolt, establert, etc.*). El complement predicatiu: concordança amb el subjecte i el verb. Concordança del participi del perfet d'indicatiu amb el pronom de CD (*L'has llegida, aquesta novel·la?*; *N'havien vistes moltes*).

3.5.2.5.3 Morfologia del verb segons les conjugacions. Variants geogràfiques (*treure/traure*); de registre (*tindre/tenir; vindre/venir*) i interferències d'altres llengües.

3.5.2.5.4 Temps i aspecte

Temps

- Expressió de passat: present d'indicatiu, passat simple, plusquamperfet d'indicatiu, perfet de subjuntiu, imperfet de subjuntiu, plusquamperfet de subjuntiu, passat anterior, passat anterior perifràstic.
- Expressió de futur: futur perfet, condicional, condicional compost.
- Imperatiu: formes truncades col·loquials (*Digue'm*).

Aspecte

- Perfectiu: passat simple, perfet de subjuntiu, plusquamperfet d'indicatiu i de subjuntiu, passat anterior, passat anterior perifràstic, futur perfet i condicional compost.
- Incoatiu: *anar* (imperfet d'indicatiu) *a* + infinitiu.
- Iteratiu: prefix *re* + V.

3.5.2.5.5 Modalitat (perífrasis verbals).

- Factualitat: passat simple, plusquamperfet d'indicatiu, passat anterior, passat anterior perifràstic.
- Necessitat: *caldre* (present, futur, passat perifràstic) + present de subjuntiu; *caldre* (condicional, passat perifràstic, pretèrit perfet d'indicatiu) + imperfet de subjuntiu: pronom personal + *caldre* + infinitiu (*Ara et cal treballar de valent*).
- Obligació: *Hauria d'haver* + infinitiu; *Hauria hagut de* + infinitiu; *Tenir de* + infinitiu.
- Permis: *fer res* (condicional) + *que* + imperfet de subjuntiu; condicional (*Em deixaries fumar?*).
- Possibilitat (*potser; a la millor; vejam si; a veure si* + indicatiu; *pot ser que* + subjuntiu).
- Prohibició (*no* + imperfet de subjuntiu [+pas]).

- Voluntat: *voler* (present, futur, passat perifràstic) + *que* + present de subjuntiu; *voler* (condicional, passat perifràstic, pretèrit perfet d'indicatiu) + *que* + imperfet de subjuntiu; *decidir... (de)* + infinitiu.

3.5.2.5.6 Veu (activa i passiva).

- Passiva perifràstica amb verb *ser* (*L'escola ha estat inaugurada pel conseller*). Limitacions de l'oració passiva i ús de l'oració passiva reflexiva.

3.5.2.6 Les preposicions

3.5.2.6.1 Formes simples i compostes (*contra, malgrat, excepte, llevat, tret, fins a, etc.*); i locucions preposicionals (*a fi de, arran de, d'ençà de, en lloc de, gràcies a, com a, quant a, pel que fa a, etc.*).

3.5.2.6.2 Funcions de les preposicions i locucions preposicionals

- De ponderació: *fins* (*Fins ells volien anar-hi*).
- De causa: *arran de, etc.*
- De finalitat: *a fi de, de cara a, per tal de*.
- De mitjà: *a través de, mitjançant*.
- De tema: *quant a, pel que fa a, respecte a*.
- De concessió: *malgrat, tot i, a pesar de, a desgrat de*.
- Introductores de complements d'adjectius: *buit de continguts*.
- Introductora de CD: Verb transitiu + (*de*) (*He decidit [de] marxar dos dies abans*); CD format per *el/la/els/les qual/s* (*Avui han arribat dos nous professors, als quals han nomenat com a substituïts*); CD recíproc (*Ajudeu-vos els uns als altres*); CD anteposat (*A la Rosa, tothom l'estima*).
- Introductora de Subj. (*Em fa por [de] perdre'm*).
- Introductora de C. Pred. (*El tenen pel ximplet del poble*).
- Introductora de C. Agent (*Ha estat acceptat pel Parlament en ple*).
- Introductora de CC: N (*a*) + Art. (*el*) + Adv. (*millor, pitjor, màxim, mínim*) + Prep. + Adv. (*al màxim d'aviat*); N + participi o gerundi (*en acabat*); N + Pron. Personal (*Parlen de mi però / malgrat / llevat de / segons jo, etc.*).

3.5.2.6.3 Estructura del sintagma preposicional

- Caiguda de preposició darrere construccions verbals, substantius, adverbis, locucions preposicionals, davant de l'oració subordinada completiva substantiva (*M'has convençut que no s'hi ha de posar pals a les rodes; L'interès que la proposta tingui viabilitat és explicable; Sóc conscient que les presons són necessàries; Independentment que se sàpiga o no, ho penso fer; Avisa'l, abans que no caigui*).
- No caiguda de la preposició davant d'oració interrogativa indirecta total o parcial (*No estic segura de si ho sabré fer / de què cal fer*).
- Canvi de preposició *amb* i *en* per la preposició *a* davant d'infinitiu, darrere de verbs i adjectius (*Una persona interessada a ascendir; S'ha entestat a fer-ho bé*).

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis i locucions adverbials (per significat o funció).

- De temps (*alhora, anit, enguany, mentrestant, l'endemà, a hores d'ara, a mitjan, ara com ara, d'aleshores ençà, d'ara endavant, de cop i volta, etc.*).
- De lloc (*arreu, daltabaix, enllà, ençà, pertot, a tocar, de dalt/baix... estant, etc.*).
- De mode (*alhora, alt, baix, arran, arreu, corrents, debades, fort, fluix, a bastament, a cau d'orella, a frec, d'esquitllada, etc.*).
- De grau quantitatiu (*almenys, solament, prou, pla, a més de, ben bé, d'allò més, de valent, pel cap alt/baix, etc.*).
- D'afirmació (*prou, del cert, de ben segur, per descomptat, sens dubte, evidentment, etc.*).
- De dubte (*quí sap, tal vegada, tal volta, etc.*).
- De simultaneïtat (*mentre, mentrestant, al mateix temps, alhora, etc.*).
- De direcció (*enlaire, endavant, endarrere, enrere, endins, enfora, més enllà, etc.*).
- D'unicitat (*tan sols, solament, etc.*).
- Usos no negatius optatius de l'adverbi *no (pas)* (*Em fa por que no l'enredin; És més eixerida que [no pas] ell*).
- Modificació del S. Prep. (*exactament, més o menys, només, justament, precisament, al costat de, etc.*).

3.5.2.7.2 Posició dels elements dintre de sintagma adverbial

- Seqüència d'adverbis en *-ment* (*Van desallotjar l'edifici ràpidament i eficaçment / ràpidament i eficaç*).

L'oració

3.5.2.8 L'oració simple

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració

- Declarativa afirmativa i negativa.
- Interrogativa: usos positius de *cap, gens, enlloc, mai, ningú i res*; ús de la partícula *pas* (*No tens pas ganes d'anar a fer un volt*).
- Exclamativa. *Que* + Atrib. [*en*]+ V, + Atrib. [*de* + Adj]! (*Que n'arriba a ser, de soca!*); Atrib. [*Que* + Adj/Adv] + (*que*)+ V (+ Subj.)! (*Que lluny que és!*); CC [*Que* + Adj/Adv] + (*que*)+ V (+ Subj.)! (*Que bé que va!*); CD [*Quin/a/s/es* + Subst./ Quant/a/s/es + Subst. *més/tan* + Adj].+ (*que*).
- Altres construccions amb *sí que...*; *prou que...*; *poc que...*; construccions amb *raí, pla* (*Tu raí, [que] ho saps!*).
- Imperativa. *Que* + present de subjuntiu.
- Ús de la partícula *pas* (*No hi entressis pas!*).

3.5.2.8.2 Modificacions de l'estructura: complements pronominalitzats per pronoms clítics. Posició: proclítics i enclítics.

Ordre de pronoms clítics en combinacions binàries i ternàries. Combinacions, incompatibilitats i transformacions de pronoms (canvi de l'ordre dels pronoms en les combinacions de *li* i *els* CI amb pronoms de CD de 3a persona).

3.5.2.8.3 Concordances

Subjecte i verb en oracions passives pronominals i quan el subjecte és un substantiu col·lectiu.

3.5.2.8.4 La negació

- Doble negació: *Ningú (no) ho sap.*
- Ús de la partícula *pas*.
- Negació externa: *poc(a); pla; no que.*

3.5.2.9 L'oració composta

3.5.2.9.1 La subordinació

- Oracions subordinades substantives:

- D'infinitiu: opcionalitat de la preposició en funció de subjecte, atribut i CD (*Em fa por (de) perdre'm; Ho he sentit (a) dir; La seva dèria és sempre (de) fer les coses complicades*); ús de *per* o *a* per modificar el pronom *res* (*No tinc res a/per fer; No hi té res a veure*); introduïdes per la conjunció *que* o per nexes interrogatius o exclamatius en funció de subjecte, atribut, CD (estil indirecte: canvis de temps verbals i dels elements dítics; amb constituent dislocat: *El teu germà no sap el sofà on el vol*); amb truncament (*Em volia dir una cosa però ara no recorda què*); en funció de C. Règ. (*Estic d'acord que siguis tu el delegat*); C. Pred. (*Tinc una gana que no m'hi veig*); concordança en la subordinació: V (oració principal) i V (oració subordinada substantiva): amb temps de present, passat, futur, correlació formal i correlació de sentit; ús del subjuntiu en frases negatives subordinades substantives. Aposició mitjançant oració completiva substantiva (*El fet que en Joan no vingui; La idea que la Terra és plana*).

- Oracions subordinades adjectives de relatiu: explicatives i especificatives.

- Oracions subordinades substantives de relatiu: modificació de l'adjectiu (*Estic orgullós del que m'acabes de dir*); modificació del substantiu (*Aquesta desconfiança en qui t'ha ajudat fins ara no és normal*); modificació de l'adverbi (*Independència del que em dius, ho penso fer*); alternança *els que / els qui*. En frases exclamatives (*Quin text més difícil que ens va donar ahir!; És increïble la gentada que hi ha!*).

- Oracions subordinades adverbials:

- D'oposició (*ara, altrament, sinó que, així i tot, no obstant això, amb tot, mentre que, ara bé, que*).

- Concessives (*malgrat que, per bé que*).

- Comparatives (*tal... com, més del que, menys... que, menys... del que, com més...més, com menys... menys*).

- Condicionals (correlació de temps verbals) (*mentre, sempre que, posat que, llevat que, tret que, etc.*). La condicional d'hipòtesi de passat (*Si + plusquamperfet de subjuntiu, + condicional compost* (*Si hagués sabut com fer-ho, t'hauria ajudat*). Usos positius de: *cap, gens, enlloc, mai, ningú i res*, en la condició.

- Causals (*atès que, ja que, vist que, que*).

- Finals (*a fi que, per tal que*).

- Consecutives (*doncs, de manera que, per tant, que, tan... que, tant... que, talment que*).
- Temporals. Simultaneïtat (*així que, mentre/mentrestant, al mateix temps que* + oració en present o imperfecte d'indicatiu); oració subordinada de gerundi; *tot / bo i* + gerundi; *en/al* + infinitiu; oració principal + *que* + imperfecte d'indicatiu (*Vaig arribar que ja era fosc*). Anterioritat (*fins a* + infinitiu). Posterioritat (*després que, des que, un cop, així que, tan aviat com, a penes, tot just, només (de), d'ençà (mateix) que, etc.*); Interval (*entre que ... i que ...; des que / d'ençà que ... fins que, etc.*).
- Modals (*com, així com, com si, segons com, segons que, tal com, sense que, etc.*).

3.5.2.9.2 La coordinació

- Oracions copulatives (*així com*); concordança de verb i subjecte múltiple.
- Oracions juxtaposades.
- Oracions adversatives (*però desplaçat, sinó, no obstant això, tanmateix, altrament, mentre que, etc.*).
- Oracions distributives (*ara... ara, mig... mig, no només/solament... sinó (que), etc.*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: combinacions. Diftongs decreixents i creixents (pronunciació dels verbs en present acabats en *-iar*; pronunciació de les formes rizotòniques de l'imperfecte d'indicatiu). Triftongs: consonantització de [u], [i]: [□], [□]. Hiatus.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: agrupacions.

3.5.3.3 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, elisions, palatalització, nasalització, alternança vocàlica, emmudiments, etc.). Processos fonològics de paraules estrangeres i de paraules que en llengües properes es pronuncien de manera diferent.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació; patrons tonals d'elements lèxics aïllats. Accentuació de paraules cultes (*medul·la, consola, etc.*); doble possibilitat d'accentuació (*poliedre/poliedre; pèrit/perit, etc.*) i paraules estrangeres.

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació; patrons tonals de l'oració.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Ús dels caràcters en les seves diverses formes (majúscules, minúscules, cursiva, etc.). Ús de la majúscula en casos especials (topònims amb article, títols d'obres de creació, noms de seccions, departaments, institucions, dates, etc.).

3.5.4.2 Representació gràfica de fonemes i sons

3.5.4.2.1 El sistema vocàlic

- Ortografia <a/e> (verbs amb doble arrel: *jeure/jaure*); verbs amb alternança en el radical; paraules compostes; paraules cultes; paraules d'una mateixa família amb arrel diferent).
- Ortografia <o/u> (verbs amb alternança en el radical); paraules d'una mateixa família amb arrel diferent (*surto/sortim*; *vulguem/volgués*).

3.5.4.2.2 El sistema consonàntic

- Alteracions ortogràfiques en el substantiu, en l'adjectiu i en el verb (*j/g*, *ç/c*, *c/q*, etc.).
- Ortografia de / <v>, <l> / <l·l>, <ll>, <h>, <s>, <ss>, <ç>, <z>, <tg>. Casos de variació de sons consonàntics en pseudoderivats (*moviment/mòbil*; *núvol/nebulós*).
- Duplicació de <c>, <g> (*addicció*, *adduir*, *accepció*, *suggerir*).
- Ortografia de [s] intervocàlica darrere de prefixos (*fotosíntesi*; *resseguir*); al començament del segon element de paraules compostes (*para-sol*); utilització de la grafia <sc> (*escissió*, *ressuscitar*).
- Utilització de diferents grafies per representar [m] (*àmfora*, *impremta*, *assumpte*, *somnàmbul*, *emmalaltir*).

3.5.4.3 Ortografia de paraules estrangeres

3.5.4.3.1 Reforç en <e> de paraules que comencen per <s> aspirada (*espot*, *esquaix*).

3.5.4.3.2 Accentuació dels estrangerismes no adaptats (*apartheid*, *per càpita*, etc.).

3.5.4.3.3 Conservació o adaptació de les grafies <w>, <k>, <y> (*kiwi/vàter*; *vodka/estoc*; *whisky/hoquei*); admissió de les formes en <k> dels derivats de *quilo* (*quilòmetre*, *kilòmetre*).

3.5.4.4 Signes ortogràfics (accent, apòstrof, dièresi, guió, etc.).

3.5.4.4.1 Accent gràfic. Casos especials.

- L'accent en adverbis acabats en *-ment*.
- L'accent en les paraules compostes amb guió i sense guió.
- Accents diacrítics.

3.5.4.4.2 Dièresi. Casos especials.

- Dièresi en síl·laba àtona per marcar hiatus (*homogeneïtat*, *diürètic*, etc.) i en cultismes derivats acabats amb los sufixos *-tat*, *-al*, *-itzar* (*fluid/fluidesa*).
- Dièresi en formes verbals d'ús poc freqüent.
- Supressió de la dièresi en les terminacions llatines *-us*, *-um*; en paraules compostes, en paraules amb prefix i en paraules amb els sufixos *-isme*, *-ista*.

3.5.4.4.3 Apòstrof

Apostrofació i no apostrofació en casos especials (sigles, diftongs, paraules estrangeres, títols d'obres, entitats o topònims amb article, combinacions

binàries i ternàries de pronoms àtons, formes col·loquials de les combinacions pronominals i del lligam entre pronoms i verb).

3.5.4.4 Guionet

- Ús del guionet entre el verb i les formes pronominals en posicions enclítiques de combinacions binàries i ternàries. Casos especials.
- Ús del guionet en paraules compostes.
- Ús del guionet com a recurs sintàctic (*relació qualitat-preu*).

3.5.4.5 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línia.

3.5.4.5.1 Dígrafs separables e inseparables, diftongs.

3.5.4.5.2 Separació de paraules compostes.

3.5.4.5.3 Canvi del punt de la </> pel guionet.

3.5.4.5.4 Separació de paraules amb apòstrof.

3.5.4.6 Altres fenòmens ortogràfics

3.5.4.6.1 Contracció de preposicions i articles. Casos especials (seguits de títols d'obres, entitats o topònims amb article).

3.5.4.7 Els signes de puntuació

3.5.4.8 Abreviatures

3.5.4.9 Sigles

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals,

bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Coreà

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.
3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.
4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals,

educatiu o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.

- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics:

Repeticions; sinònims i antònims: 마치다-끝내다, 예정이다-계획이다,
용기를주다-격려하다, 일을찾았다-취직했다/ 낭비하다-절약하다, 상승하다-
하락하다, 수입-수출

Hipònims i hiperònims: 나무: 솔나무, 대나무, 밤나무
꽃: 국화꽃, 장미, 개나리

Metàfores i metonímies; metàfores: 너의눈은호수다 **metonímies:**
우리들은벌써세병째이다

Proformes lèxiques: 그순간, 그시기에

Referències semàntiques: 선생님의따르면

Procediments sintàctics:

Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context):

나는두친구철수와영희가있다. 그는공부를잘하고그녀는미국에산다.

Catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs):

스페인에살고있다. 그곳은내가좋아하는곳이다.

El·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context):

라우라는태양아래에서놀고있다. (하지만) 그것을싫어한다.

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

Organització global del text:

Marcadors per iniciar: 무엇보다먼저, -에대해서말하면

Per ordenar: 첫째, 둘째, 마지막으로, 시작하자면

Per concloure o resumir: 결론적으로, 확실히말하자면

Per acabar: 끝으로, 결론은, 종합하면

Posicionament de l'emissor : 제의견은, 저는 -라고생각한다

Tractament de la informació:

Reformulació: 제말씀은, 다시말하자면

Exemplificació: 예를들자면, 예시는, 다른경우를보면

Introducció de temes: 그일알고계십니까? 이미언급한사항인데요

Connectors per relacionar parts del text:

Sumatius: 결론을말씀드리면, 그러므로, 결론은

Contrastius: 반대상황으로, 반대로보면

Causatius: 그원인은, -의목적으로, 원인으로

Consecutius: 그러므로, 원인으로

Conditionals: - (이)라면, -(이)었다면, -(는)다면, (았,었,했)다면

Finals: 그렇게하려면, 끝으로

Temporals: 계속해서, 지금은, 이제는

Marcadors propis del discurs oral:

Demanda de confirmació o acord: 그렇게생각하지요?

Advertència: 전에말한것잊으셨어요?

Acord: 그렇지요, 물론이에요, 맞아요

Desacord: 그렇지않아요, 맞지않아요

Tancament: 결론을보면, 마무리하면

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.

- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.

- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.

- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el

discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciament perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana que fan referència als objectius especificats per a aquest nivell.

- Antònims: 일하다/놀다, 부지런하다/게으르다, 바쁘다/ 한가하다
- Sinònims: 직장/일터, 인생/삶, 잠/수면
- Formació de paraules a partir de la pronunciació estrangera: 바겐세일, 프리미엄
- Principals mecanismes de composició i derivació: 운동복, 교복, 작업복, 동복
- Frases fetes: 운동화, 등산화, 실내화
교실, 화장실, 교장실

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

Numerals:

- Fraccions: 십분의일, 백분의일
- Número enter + decimal: 십이점삼, 구점육

- Quantificadors numerals: 만아들, 만딸, 만사위, 만며느리

Noms formals: 아버님, 어머님, 형님, 누님

Substantius que expressen temps: 그믐날, 보름날, 칠석날, 설날

Nominalització de les oracions.

- Verbs i adjectius que regeixen no: 밀리지않아요, 성실하지않아요

Nominalització de les oracions.

- Verbs i adjectius: 돌아가시다, 말씀하시다, 훌륭하시다

- Estructura verb present informal: 학교에가서공부하고있어요

- Estructura verb passat afirmatiu informal: 한국에서한국어를공부했어요

- Estructura de causalitat amb noms: N 의원인으로

3.5.2.2 Els pronoms

- Els pronoms personals 나/저, 우리/저희, 너/당신, 너희/당신들, 그/그녀

- Superlatiu: -중에서가장 (제일)

3.5.2.3 Els adjectius (verbs descriptius).

- Conjunció "i" per a verbs i adjectius: A/V-(으)며,-고, -면서

3.5.2.4 Els verbs

- Estructura: V-(으)ㄹ 줄알다

- Estructures: N 인지알다/ 모르다, V-는지알다/ 모르다

- Estructura verbal d'obligatorietat: A/V-아야/어야되다

- Partícula de futur: V-(으)ㄹ 텐데, V-ㄹ(을) 것이다

- Terminació verbal per fer èmfasi (passat): A/V 네요, A/V 군요

- Terminacions verbals en poesia i anuncis.: - V-ㄴ-다/는다 i - A-다

3.5.2.5 Les partícules

- Partícula verbal: V-다가

- Conjunció: N(이)나 N/ V-거나

- Partícula N 에대해서

3.5.2.6 Els adverbis

- Partícula : N 밖에

- Partícula : N 대신에

- L'adverbi de quantitat: 덜

- Adverbis de temps: V-는날, A-(으)ㄴ 날

3.5.2.7 L'oració simple

- Estructura d'expressió de goig: V-(으)면 좋겠다
- Estructura comparativa: N 처럼, -같이, 보다더, 보다덜
- Estructures: V-(으)려면 S, V-(으)면 N 이다
- Condicionals: S-면 A/V-(으)ㄹ 거예요
- Estructures condicionals: V-(으)면, (았/었)했
- Estructura: V-(으)ㄴ 지 N 이/가되다
- Estil de narrativa indirecta: V-ㄴ 다고/는다고하다, V-다고하다
- L'estil indirecte: -(이) 래요, -(ㄴ/는) 대요, -(으)래요, -재요

3.5.2.8 L'oració composta

- Estructures condicionals: S-(으)려고 S
- Frases subordinades a través de la partícula: V-기|

3.5.3 Foneticofonològics

- La corba melòdica de les diferents modalitats oracionals.
- Consolidació i ampliació dels continguts introduïts al nivell Bàsic, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.
- Identificació i producció de fonemes vocàlics i consonàntics.
- Enllaç dels sons en el grup fònic.

3.5.4 Ortotipogràfics

És el conjunt de regles existents i normes creades per les quals s'estableix la manera en què s'utilitzaran els signes, símbols i elements tipogràfics en un text, unint ortografia i tipografia.

나는 학교에 밥을 먹었다. 그리고 집에 가자마자 밥을 먹는데 창문이 흔들었다.

나는 학교에서 밥을 먹었다. 그리고 집에 가자 밥을 먹는데 창문이 흔들렸다.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Espanyol per a estrangers

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús

comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.
2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.
3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.
4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una

correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.

- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.

- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.

- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de ferma; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una

persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar

elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics:

- Repeticions (*El libro que estoy leyendo es muy interesante, es un texto del siglo pasado y una de las obras más importantes del escritor*).
- Sinònims i antònims (*escaso/poco; frío/gélido; transparente/cristalino*).
- Hipònims i hiperònims (*Había manzanos, unos árboles preciosos; Vi un árbol precioso. Ese peral me encanto*).
- Metàfores i metonímies (*Sus ojos, la luz de su cara; Le compré el mejor vino. Al día siguiente se había bebido ese rioja*).
- Proformes lèxiques (*chisme, cuestión, tema, punto, idea*).
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món (*El pintor malagueño revolucionó el arte del siglo XX; La ciudad olímpica es la segunda en población de toda España*).

Procediments sintàctics:

- Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Cerraron la fábrica, lo que supuso el despido de la plantilla*).
- Catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Al terminar la sesión dijo esto: que nadie se quedaría sin saber la solución*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

Organització global del text:

- Marcadors per iniciar (*Me gustaría empezar diciendo; Querría empezar con; Quiero presentar...*); i fórmules per iniciar cartes (*Muy señor mío; Estimado colega; El motivo de esta carta...*).
- Marcadors per ordenar (*en primer/segundo/tercer lugar; a continuación; además; por un lado; por (el) otro, etc.*).
- Marcadors per concloure o resumir (*resumiendo; en pocas palabras; en síntesis; para concluir; en conclusión, etc.*).
- Marcadors per acabar (*así que; y para acabar; finalmente; pues bien, lo dejamos aquí; y esto es todo; gracias por la atención, etc.*).

Posicionament de l'emissor (*desde mi punto de vista; a mi modo de ver; sinceramente, etc.*).

Tractament de la informació:

- Reformulació (*mejor dicho; dicho de otro modo; me parece que no me he explicado bien; lo que yo quería decir es que, etc.*).
- Exemplificació (*para poner un ejemplo; a modo de ejemplo; para citar un caso, etc.*).
- Introducció de temes (*por cierto; el motivo de esta carta...; en relación con..., etc.*).

Connectors per relacionar parts del text:

- Sumatius (*además, asimismo, así como, etc.*).
- Contrastius (*mientras que; a pesar de eso; no solo... sino que...; sin embargo; por el contrario, etc.*).
- Causatius (*debido a; ya que; a causa de (que); gracias a; el hecho de que; por culpa de, etc.*).
- Consecutius (*por consiguiente; en consecuencia; a consecuencia de; por todo ello, etc.*).
- Condicionals (*a condición de que; excepto que; salvo que; en caso de que; siempre y cuando; siempre; solo si; con tal de (que), etc.*).
- Finals (*a fin de (que); con el objeto de (que); para que + subjuntiu*).
- Temporals (enumeració, seqüenciació temporal: *en primer lugar; primero; segundo; después; a continuación; por último; para terminar, etc.*).

Marcadors propis del discurs oral:

- Demanda de confirmació o acord (*Sí, claro; No hombre, no; Sí, ya lo entiendo, ya; ¿Me explico?; No sé si me he explicado bien; ¿A ti qué te parece?; ¿Tú qué opinas?; ¿Estás de acuerdo con...?, etc.*).
- Advertència (*piense que; tenga en cuenta que; no se/te olvide/s que; en el caso de que... nos veremos obligados a..., etc.*).
- Acord (*por supuesto, evidentemente, etc.*).
- Desacord (*estoy totalmente en desacuerdo; no comparto, etc.*).
- Tancament (*para acabar; finalmente; y esto/eso es todo; pues bien; podemos dejar en este punto, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciint perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb una àmplia gamma de temes generals, concrets i abstractes, i amb els àmbits de la vida quotidiana, que es refereixen als objectius d'aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims i mots polisèmics). Vulgarismes, argot d'ús freqüent, cultismes i neologismes.

- Sinònims (*hacer/realizar/producir/crear; dar/entregar*).
- Antònims (*claro/sombrío; juventud/vejez*).
- Polisémico (*el capital de una empresa / la capital del país; la columna de un periódico / tiene un problema en la columna; bolsa de plástico / cotizar en la Bolsa de Madrid*).
- Vulgarismes (*Ven p'acá; Estoy cansa'o*).
- Argot freqüent (*¡Vaya rollo de peli!; Menudo marrón!*).

- Cultismes (*Ha tenido un lapsus en clase; Ha tenido que pagar la plusvalía del piso*).
- Neologismes (*ecosistema, holograma*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades. Formació de paraules per derivació. Prefixos i sufixos.

- Compostes (*quitamiedos, aguafiestas*).
- Derivació (*blancura, enfermizo*).
- Prefixos i sufixos (*contradecir, extraordinario, seriedad, portazo*).

3.5.1.4 Abreviacions, símbols i sigles.

- Abreviacions (*Cta [cuenta]; fdo. [firmado]; cap. [capítulo]*).
- Símbols (*El IVA sube el 21%; 20 céntimos de euro / 0,20 euros*).
- Sigles (*AENA [Aeropuertos Españoles y Navegación Aérea]; BOE [Boletín Oficial del Estado]; FMI [Fondo Monetario Internacional]; IVA [impuesto valor añadido]*).

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies (*¡Hala!; ¡Venga!; ¡Qué dices!; ¡Bla, bla, bla!; ¡Pumba!*).

3.5.1.6 Frases fetes amb pronoms sense referent (*dárselas de, pasarlas canutas*).

3.5.1.7 Dites i refranys més freqüents (*hablar por los codos; No hay mal que por bien no venga*).

3.5.1.8 Col·locacions (*descorchar la botella; en vía de desarrollo; levantar una prohibición; cometer un delito*).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu

- Gènere i nombre. Casos especials (*Antonio Banderas, la estrella de cine; Gloria Fuertes, un genio de la literatura*).
- Substantius de doble gènere (*el/la pendiente; el/la parte*).
- Introducció a la sufixació apreciativa (*exitazo, golazo, películón*).
- Concordança *ad sensum* (*El postre y el café son gratis; La mayoría de los estudiantes no faltan a clase*).

3.5.2.2 L'adjectiu

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats en el nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.2.1 Prefixació d'adjectius (*antisistema, mutinacional*).

3.5.2.2.2 Anteposició i posposició de l'adjectiu. Usos de l'anteposició en el llenguatge periodístic i poètic. Canvis de significat segons la posició (*menuda noticia / mujer menuda*).

3.5.2.2.3 Substantivació de l'adjectiu. Ús de l'article determinat i del neutre *lo* (*lo fantástico*).

3.5.2.2.4 Concordances especials (*Tiene el pelo y la barba cortos*).

3.5.2.2.5 Concordança *ad sensum* (*La policía llegó. Entraron con pistolas*).

3.5.2.2.6 Canvis de funció de l'adjectiu (substantivació, usos adverbials: *El alto es el más rápido; Habla bajo*).

3.5.2.2.7 Gradació del adjectiu. *Lo* + adjectiu (*que*): funcionament, substantivació i concordança (*Todos saben lo inteligente que es*).

3.5.2.2.8 Introducció als adjectius amb sufixació apreciativa (*grandullón, pequeñajo*).

3.5.2.2.9 Graus de comparació: comparatius cultes (*celebérrimo*); superlatius (*extrafino*); superlatiu absolut per repetició (*Un coche nuevo, nuevo*).

3.5.2.3 Els determinants

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.3.1 Articles

- Usos dels articles definits i indefinits i les regles de presència/absència (*No como carne; La carne de ternera gallega está cara*).
- L'article neutre: valors i usos (*lo mejor; lo importante*).
- Substantivació d'adjectius, adverbis, connectors (*el porqué*) i verbs (*el alemán; El mañana será mejor; El saber no ocupa lugar*).

3.5.2.3.2 Demostratius

Oposicions entre tots ells:

- Usos dítics (*Acababan de entrar los dos gemelos, Juan y Pablo: este llevaba pantalón corto y aquel largo*).
- Anafòrics discursius (*ello quiere decir; y eso que*).
- Posposició dels dítics i diferents valors (*el niño este*).
- Locucions amb demostratius (*de eso nada*).

3.5.2.3.3 Possessius

- Combinació de possessius amb altres determinants: possessius/articles (*Este coche nuestro es una buena compra; Esas son mis dos mejores opciones*).
- Usos de *propio* (*casa propia, el propio autor*).
- Locucions amb possessius (*Cada uno a lo suyo*).

3.5.2.3.4 Indefinits

- Valors genèric, abstracte, substantivador (*Cuando uno vive en la ciudad tiene más posibilidades*).
- Usos de *cualquiera* i combinació amb altres indefinits (*Cualquiera puede aprender a conducir; No es un libro cualquiera*).
- Usos de *cierto, demás, varios, tal, tales* (*Ciertos compañeros no vinieron / Es una noticia cierta; Un tal García preguntó por ella / Nunca he oído tal cosa*).

3.5.2.3.5 Quantificadors

- Numerals: ordinals, multiplicatius, partitius, distributius, col·lectius i romans: (*El vigésimo congreso; La factura de la luz es el triple del mes pasado; Una quinta parte de la población*).
- Sufixes en *-ena* (*Una veintena de personas*).
- Concordança anteposició (*Todavía hay bastante paro en Cataluña*).
- Numerals i articles (*El primero de la clase*).
- Universals. *Cada, cualquier, cualquiera* (*Dos de cada tres mujeres tienen formación superior; Cualquier alumno puede presentarse al examen*).
- No universals: contrast *un/algún* (*¿Hay algún médico en la sala? / Hay un médico en la clase*).
- Inclusius (*Incluso él estuvo de acuerdo*).

3.5.2.3.6 Referir-se a un substantiu ja identificat a través de l'ús d'articles, demostratius, possessius i indefinits sense substantiu (*Llegaron todos los participantes a la meta y alguno tuvo que ser atendido por los médicos*).

3.5.2.4 Els pronoms

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.4.1 Pronoms personals subjecte:

- Valors de *tú/usted*.
- Consolidació de les regles de presència/absència del pronom subjecte.

3.5.2.4.2 Complement directe i complement indirecte

- Consolidació i ampliació de la combinació de dos pronoms (CI/CD) i de la reduplicació del complement directe.
- *Lo* per a atributs (*Bonito, bonito, no lo es*).
- Reduplicació de *lo* amb *todo* (*Lo he comprado todo en Madrid*).
- Sistematització de l'ús de la preposició *a* amb el complement directe de persona (*Visitó a Juan*).

- *Leísmo (Le llamé).*
- Pronom àton CI (*me, te, le*): presència, absència i canvis de significat (*tocar la guitarra / tocarle el turno*).

3.5.2.4.3 Usos de se:

- Medial (*Se abrió la puerta*).
- Impersonal (*Se habla español*).
- Involuntarietat (*se me, te se, etc.: Se me ha parado el reloj*).
- Verbs amb canvi semàntic (*encontrar/encontrarse*).
- Verbs de moviment (*ir/irse*).

3.5.2.4.4 Pronoms amb preposició. Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

- Usos freqüents de *mismo, si, consigo* (*Me engañé a mí mismo; Habla consigo mismo*).

3.5.2.4.5 Locucions amb pronoms (*Tú mismo; Cada uno a lo suyo*).

3.5.2.4.6 Pronoms relatius. Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

- Diferència entre explicativa i especificativa (*El ganador del Premio Planeta, que no se presentó al certamen, dará una entrevista mañana. Me gustan los poemas que escribió en su juventud*).
- *Quien/quienes*: variació de número, amb i sense antecedent, funció de subjecte o complement (*Quien sufre dificultades valora la vida de forma distinta*).
- Adverbis relatius (*Llegó por donde nadie se lo esperaba; La fiesta fue el 16 de julio, cuando ya todos estaban de vacaciones*).
- *Cuyo/cuya* (*La casa cuyo jardín estaba abandonado se vendió el mes pasado*).
- *Cuanto/a* (*Recibirá más de cuanto ha pagado*).
- Èmfasi de *ser* amb relatiu (*Ese es el que te ha llamado*).
- El relatiu amb preposició i determinant (*con aquellos que; de los cuales; sin la cual: El agua es un elemento sin el cual no podemos sobrevivir; El chico con el que hablé*).
- Usos amb indicatiu/subjuntiu (*Quiero un producto que sea bueno; Quiero una funda que anuncian en la tele y que vale 10 euros*).

3.5.2.5 El verb

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

3.5.2.5.1 Present d'indicatiu: present històric.

3.5.2.5.2 Imperfet d'indicatiu: consolidació de tots els usos (periodístics, relat de somnis, conatius, etc.).

3.5.2.5.3 Pretèrits indefinit, perfet, imperfet i plusquamperfet d'indicatiu: Consolidació i ampliació d'usos i contrast.

3.5.2.5.4 Plusquamperfet d'indicatiu: anterioritat i posterioritat.

3.5.2.5.5 Futur perfet i imperfet d'indicatiu. Consolidació i ampliació d'usos. Contrast entre ambdós futurs.

3.5.2.5.6 Condicional simple i compost. Conjugació i usos.

3.5.2.5.7 Imperatiu afirmatiu i negatiu. Consolidació i ampliació d'usos.

3.5.2.5.8 Present de subjuntiu. Consolidació i ampliació d'usos.

3.5.2.5.9 Pretèrit perfet de subjuntiu: Conjugació i usos.

3.5.2.5.10 Pretèrit imperfet de subjuntiu. Conjugació i usos.

3.5.2.5.11 Pretèrit plusquamperfet de subjuntiu. Conjugació i usos.

3.5.2.5.12 Contrast d'ús dels modes indicatiu i subjuntiu en present i passat.

3.5.2.5.13 Formes no personals del verb: infinitiu, gerundi i participi compostos. Conjugació i usos.

3.5.2.5.14 La veu passiva i la passiva reflexa (conjugació i usos: *Los cuadros de Picasso fueron trasladados a Málaga para la nueva exposición retrospectiva del pintor; Se hacen fotocopias en color*).

3.5.2.5.16 L'estil directe i indirecte. Canvis corresponents als subjectes i als temps i modes verbals.

3.5.2.5.17 Verbs de règim preposicional (*estar de acuerdo con, comprometerse a, estar obligado a, convertirse en, disponer de, enfrentarse a*).

3.5.2.5.18 Correlació temporal: condicionals, subordinades (*Iremos excepto que llueva; Aseguraron que irían excepto que no pudieran*).

3.5.2.5.19 Perífrasis verbals d'infinitiu, de gerundi i de participi: usos (*Haber de, hay que / tener que, deber / deber de, seguir cerrado / seguir comiendo, tener preparado / estar preparando*).

3.5.2.5.20 *Ser* i *estar*: Consolidació i ampliació del contrast.

- Diferència de significat amb adjectius (*Es claro / está claro; es listo / está listo; es malo / está malo*).

- Anticipació de *ser* amb relatius (*Es Juan el que lo ha propuesto*).

- Usos de *ser* per localitzar espacialment i temporal (*El examen es en el aula 35*).

3.5.2.6 Les preposicions i les locucions preposicionals.

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

- Sistematització dels usos de *por/para*.
- Usos de *según, excepto (que), incluso* (*Según el portavoz del gobierno... ; Incluso Pedro lo sabe...*).
- Usos més freqüents i lexicalitzats de *ante, bajo, tras* (*Ante esta situación, no hay nada que hacer; Lo hizo bajo presión; Va tras la pista, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis i les locucions adverbials

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

- Restriccions: adjectius que no poden formar adverbi en *-mente*: gentilicis.
- Adverbis externs al *dictum*: de freqüència (*anualmente*); gradació (*muy raramente*); avaluatius (*personalmente*); emotius (*desgraciadamente*); de modalitat (*indudablemente*).
- Metalingüístics (*concretamente, resumidamente*).
- Intensificadors (*ligeramente*).

3.5.2.8 Connectors de coordinació i subordinació

- Consolidació i ampliació de l'ús de conjuncions finals, condicionades, adversatives, concessives, consecutives, modals, etc. en l'àmbit formal i informal, i tan en l'oral com en l'escrit, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.
- Recursos de connexió textual orals i escrits, a nivell formal i informal (*con respecto a, por lo que se refiere a, finalment, como conclusión*).

L'oració

Consolidació i ampliació de les diferents combinatòries de l'ordre dels elements constituents de l'oració.

3.5.2.9 L'oració simple. Tipus:

- Oració dubitativa (*Quizás vaya a visitarte a tu país*).
- Oració desiderativa (*¡Ojalá consiga el trabajo!*).
- Oració interrogativa directa (*¿Por qué quieres cambiar de piso?*).
- Oració impersonal (*Se busca a los testigos del accidente; Se viaja mejor en compañía*).
- Oració distributiva (*Unas veces viene a clase y otras no*).
- Oració exclamativa (*¡Qué bien que estés aquí!*).
- Oració passiva (*Los cuadros de Picasso fueron trasladados a Málaga para la nueva exposición retrospectiva del pintor*).
- Oració passiva reflexa (*Se hacen fotocopias en color*).

3.5.2.10 L'oració composta

3.5.2.10.1 La coordinació

- Oracions distributives (*Son dos hermanos diferentes, uno es estudioso*

mientras que el otro es un vividor).

- Oracions disjuntives (*Puedes entregar el documento en papel o enviarlo por correo electrónico*).
- Oracions adversatives (*Está contento con su trabajo pero gana poco; En el último momento se cambió la fecha de la fiesta, no obstante pudimos asistir*).

3.5.2.10.2 La subordinació

3.5.2.10.2.1 Oracions subordinades substantives amb el verb en indicatiu, subjuntiu o infinitiu, en funció de subjecte o CD. Oracions interrogatives indirectes (*Me preguntó si iría a la fiesta*).

3.5.2.10.2.2 Oracions subordinades adjectives amb el verb en indicatiu o subjuntiu.

- Explicatives i especificatives (en relació amb l'antecedent: *El ganador del Premio Planeta, el cual no se presentó al certamen, dará una entrevista mañana. Me gustan los poemas que escribió en su juventud*).
- Explicatives amb o sense preposició (*Juan, que no come carne, no pudo probar nada de la cena; Mi compañero, en quien no confío, será el nuevo jefe*).
- Concordança de persona (*Tú, que siempre hablas de ecología, ¿por qué no reciclas más?*).
- Relatius amb estructures emfàtiques amb el verb *ser*.

3.5.2.10.2.3 Oracions subordinades adverbials amb el verb en infinitiu, indicatiu o subjuntiu. Registres formals e informals.

- Temporals d'anterioritat, posterioritat i simultaneïtat (*antes de (que), en cuanto, tan pronto como, cada vez que, mientras tanto, a medida que, etc.*).
 - De lloc (procedència, destinació, direcció de moviment: *hacia donde te digan, desde donde pueden*).
 - Causals (*ya que, debido a, gracias a, dado que, dado/a, etc.*).
 - Modals (*así, de este modo, de esta manera, como dices, etc.*).
 - Finals (*para (que), con el fin de (que), con el objeto de (que), etc.*).
 - Consecutives (*o sea que, de modo que, por lo tanto, en consecuencia, por consiguiente, etc.*).
 - Consessives (*aunque, a pesar de (que), aun + gerundi, sin embargo, así y todo, por más que, etc.*).
 - Condicionals (*si, excepto que, a condición de que, a no ser que, en caso de que, salvo que, siempre y cuando, etc.*).
 - Comparatius (*como si*); i consolidació dels continguts desenvolupats al nivell Intermedi B1.
 - De igualtat o equivalència introduïdes per *igual que* (*Lo hizo igual que lo hubiera hecho su padre*).
 - De superioritat i inferioritat introduïdes per *más...que / menos que* en estructures més complexes (*Pagué por el coche más de lo que estaba presupuestado*).
- Altres estructures: comparar freqüència o intensitat sobre les accions (*Corre más que lo ha hecho nunca nadie; Cuanto menos trabajas menos ganas tienes*).
- Oracions amb *como si* (*Habla como si hubiera vivido aquí siempre*).

3.5.2.10.2.4 L'estil directe i l'indirecte. Canvis corresponents a la repetició de paraules pròpies o d'altres, d'acord amb la situació comunicativa: canvis en els subjectes i en la correlació de temps i modes; canvis en díctics i marcadors d'acord amb les coordenades espacials i temporals: pronoms, possessius, demostratius, expressions de temps i espai; i canvis lèxics.

3.5.3 Foneticofonològics

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell B1 en el corpus lingüístic propi del nivell.

3.5.3.1 Contrast entre consonants intervocàliques i d'inici de segment o darrera de nasal (*Bueno / Es bueno; practicar / ambiente*).

3.5.3.2 L'entonació: segmentació del discurs en unitats melòdiques, el ritme, les pauses i la seva relació amb la puntuació:

- Dos punts (*Trajeron muchas cosas: un lápiz, un bolígrafo, una pluma y un rotulador*).
- Punt i coma (*Todos lo sabían; pero al final nadie se lo dijo*).
- Punts suspensius (*Visitaron muchas ciudades: Sevilla, Córdoba, Granada, Jaén...*).
- Comes (*Carlos, que siempre había querido correr la maratón, por fin logró su sueño*).
- Estructures condicionals (*Si quieres, // vamos mañana; Haremos la visita, // excepto que haya una manifestación*).

3.5.3.3 Identificació i producció dels fonemes vocàlics (difongs, trífongs, hiatus: *penséis, téngáis / averiguáis, apreciáis, copiéis, anunciáis / aéreo, canoa, zoológico*).

3.5.3.4 Fonètica sintàctica:

- Sinalefa (*Solo puedo hablar; Se echó a llorar*).
- Paraules amb doble accent (*Atmósfera/atmosfera; cardíaco/cardiaco; fútbol/futbol*).

3.5.4 Ortotipogràfics

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats al nivell B1 en el corpus lingüístic propi del nivell.

3.5.4.1 Sistematització de l'ús de majúscules i minúscules. Sigles (*FMI, AENA, BOE, etc.*) i els articles (*los RRHH, los EEUU*) i acrònims (*láser, radar, sida*).

3.5.4.2 Sistematització de les regles d'accentuació gràfica.

3.5.4.3 La *tilde* diacrítica (*¿Quién me ayuda? / Alguien a quien le guste la poesía; mí/mi, sí/si, té/te, dé/de, más/mas, sé/se*).

3.5.4.4 Difongs, trífongs i hiatus (*piano, después, distingáis, apreciéis, filosofía*).

3.5.4.5 La dièresi (*bilingüe, vergüenza*).

3.5.4.6 Sistematització de l'ús dels signes de puntuació

3.5.4.7 Divisió de paraules a final de rengló (*ac-cidente, sub-rayar, cam-biáis, ta-xi*).

3.5.4.8 Abreviatures (*ed., cap., doc., Fdo., cta.*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les

estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Èuscar

Índex

1. Definició del nivell i objectius

- 1.1 Definició del nivell
- 1.2 Objectius generals del nivell
- 1.3 Objectius per activitat de llengua
- 2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació
 - 2.1 Actituds
 - 2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge
 - 2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua
 - 2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural
 - 2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua
 - 2.2.1 Estratègies cognitives
 - 2.2.2 Estratègies metacognitives
 - 2.2.3 Estratègies socioafectives
 - 2.3 Competència digital
- 3. Competència lingüística comunicativa
 - 3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals
 - 3.1.1 Funcions
 - 3.1.2 Nocions
 - 3.2 Competència i continguts discursius
 - 3.2.1 Adequació al context
 - 3.2.2 Coherència i cohesió textual
 - 3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció
 - 3.2.2.2 Organització interna del text
 - 3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent
 - 3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text
 - 3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics
 - 3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua
 - 3.4.1 Comprensió oral i escrita
 - 3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.1.2 Estratègies de recepció
 - 3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita
 - 3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.2.2 Estratègies de producció
 - 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
 - 3.4.3 Mediació
 - 3.4.3.1 Activitats de mediació
 - 3.4.3.2 Estratègies de mediació
 - 3.5 Competència i continguts lingüístics
 - 3.5.1 Lexicosemàntics
 - 3.5.2 Morfosintàctics
 - 3.5.3 Foneticofonològics
 - 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.

5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.

6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.

7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en

l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.

- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Hizkuntzak ikastea zuen gogoko, eta hizkuntza guztien artean, gure hizkuntza gutxiak erakartzen omen zuen*); sinònims (*Elkarreragina garrantzitsua da, interakzio hori taldeka egingo duzue*); i antònims (*Ez zuen ibilera dotorea, traketsa baizik*); hipònims (*Txakurra ekarri zuen eskolara, animalia txikia-txikia baita Jonena*) i hiperònims (*Etxeko altzariak dotoreak ziren: jangelako mahaia eta armairua bereziki*); metàfores (*Maialen Chourraut azeria bezain azkarra da*) i metonímies (*Urteurreneko ospakizunean kopa bana hartuko dugu*); proformes lèxiques (*-Festan Mirenekin hitz egin behar dugu, Aitor. -Horri buruz ez dut hitz egin nahi ere*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*D ereduan ikasitakoa da Jordi*).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Areto nagusian elkar ezagutuko dugu. Hantxe bertan egingo ditugu aurkezpenak*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Zera aipatu nahi dizuet, badela liburu horretan oinarritutako film interesgarri bat*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Astearteetan euskara eskoletara etortzen naiz eta ostegunetan frantsesekoetara*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (presa de contacte: *arratsalde on denoi, zuengana jotzen dut, eskutitz honen arrazoia, gauza bat galdetu nahi nizuen, ba al zenekiten?, gaiari helduz, haria berreskuratuz; lehen-lehenik, lehenik eta behin, hasteko*); per ordenar (*batetik/bestetik, alde batetik / beste alde batetik, hirugarrenik, bestalde*); per concloure o resumir (*laburbilduz, hitz gutxitan esateko, azken batean*); per acabar (*azkenik, bukatzeko/amaitzeko, nire partetik besterik ez*).
- Posicionament de l'emissor (*nire ustetan, nire uste apalean, ni(k) neu(k), etc.*).
- Tractament de la informació: reformulació (*alegia, hau da, hobeto esandan*); exemplificació (*esaterako, esate baterako, hala nola*); introducció de temes (*zinemari dagokionez, kutsadura dela eta*).
- Connectors per relacionar parts del text: *sumatius (horrezaz gain / horretaz gain, are gehiago)*; *contrastius (berriz, aldiz, dena den, hala eta guztiz ere, nola nahi ere)*; *causatius (izan ere, horrexegatik)*; *consecutius (hortaz, beraz, hau dela eta, bada)*; *condicionals -(e)z gero, baldin ba, ustez, aukeran*; *finals (-tzeko, -tzeko asmoa, lortu asmoz)*; *temporals (antzina, lehengo batean, ordura arte, etc.)*.
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*ados al zaudete?, bat al zatozte?*); advertència (*aizu, kontuz, erne*); acord (*ados, bale?, bai?*); desacord (*ez nago ados, inondik inora, ez bada!*); tancament (*besterik ez, kitto, listo, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.

- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les

exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).

- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació

també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciament perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: mots polisèmics (*adar, sarrera, sagu: sarreran itxoingo zaitut eta bion sarrerak erosiko ditut*); paraules homònimes (*ehun, kutun: ehun horrek ehun hari mota omen ditu*) i parònimes (*nahiz, naiz: oinez nahiz bizikiletaz joaten naiz lanera*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades

- Amb prefix: *aurre-* (*aurrezagutza, aurrematrikula*); *des-* (*desjabetze, desoreka*); *ez-* (*ezberdin, ezuste, ezizen*); *ber-* / *bir-* (*birziklatu, berregin, berrargitaratu*); *sasi-* (*sasijakintsu*).
- Derivació: sufixos de derivació de substantius i d'adjectius: *-gaitz* (*sinesgaitz, sendagaitz*); *-garri* (*hunkigarri, baliagarri, zirrargarri, kaltegarri, oxidagarri, kutsagarri*); *-kada* (*betekada, eskukada*); *-keria* (*kirtenkeria, indarkeria*); *-koi* (*amakoi, etxekoi*); *-kor* (*hauskor, kutsakor, oxidakor, baikor*); *-kuntza* (*zapalkuntza, ebakuntza*); *-men* / *-pen* (*sentipen, suntsipen*); *-ro* (*astiro, berriro*); *-ti* (*bakarti, beldurti, lotsati, negarti*); *-tzaile* (*bultzatzaile, ikertzaile, iradokitzaile*).

Prestecs (*bioklima*).

Composició:

- Substantiu + substantiu (*patata-tortilla, behi-esne, zinema-zuzendar*).
- Substantiu + adjectiu (*sudurmotz, hankaluze, betoker*).

- Verb + substantiu (*salneurri, jaiotegun, idazlan*).
- Verb + adjectiu (*ezkonberri, ulergaitz*).
- Composició copulativa (*gazi-geza, gazi-gozoa, joan-etorri*).
- *-aldi* (*Zinemaldi, Jazzaldi*); *-toki* (*eszenatoki*); *-alde* (*zonalde*); *-leku* (*topaleku*); *-gabe* (*heldugabe*); *-zain* (*haurtzain, birkarzain*).

3.5.1.4 Regles morfològiques

- Pèrdua de vocal final i *n/r* final (*hargin, eguerdi*).
- Conversió de *-di-*, *-gi-*, *-gu-* (*artalde, betoker*).
- Canvis consonàntics: *-n > -r* (*eguraldi*); *-n > -t* (*jatetxe*); *-r > -h* (*uharte*).
- D'altres: africades + *b/d/g > fricatives* + *p/t/k* (*Aizkorri, bihozkada, hiztun*).

3.5.1.5 Interjeccions (*Nola demontre!*; *Batek daki!*; *Gizajoa!*; *Eutsi!*; *Adi!*; *Et et et!*) i onomatopeies (*di-da, blaust, barra-barra, dinbi-danba, dar-dar, firin-faran, korrosk, zurrut, tripili-trapala, txin-txin, etc.*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*premia, enbarazu egin*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*zine, aktore, gidoi, presidente, tablet, proiektore*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites i refranys (*dagoenean bonbon, ez dagoenean egon; gogoko lekuan aldaparik ez; balizko errotan irinik ez*).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: animats (persones i animals) / inanimats (plantes i objectes); comptables/incomptables (*zauri, laztan versus min, maitasun*); comuns/propis (*haritz / (H)aritz, lur/Lur*); col·lectius (*pertsona, jende, zuhaitz versus jendetza, jendarte, pinudi*).

3.5.2.1.2 El sintagma nominal: formació, ordre dels elements (substantiu + adjectiu; són excepcions els adjectius derivats amb els sufixos *-tar* i *-dun*). Elements imprescindibles i facultatius.

3.5.2.1.3 L'indeterminat *mugagabea*: usos. Numerals (*Bi emakumeren gaineko filma da. Film horretako bi emakumeak adinekoak dira*); partitiu (*ez dago galbiderik*); *elkar* (*ez diogu ezer esan elkarri*); *non* (*zorretan, egun argitan, izerditan*); determinants quantificadors indeterminats (*hainbat, zenbait, edozein...*: *hainbat zinema-zuzendari etorriko dira; afrikar askok ez dute jatekorik*); comparatius (*ez dut zuk adina lagun Katalunian*); predicat (*presidente aukeratu dute*); prolatiu (*tontotzat jotzen gaituzte*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles

- Article de proximitat -ok (*Ikaskideok, zer diozue esan dudanaren gainean?; Euskaldunok gogoko izaten dugu festa giroan ibiltzea*).
- Distinció -a/bat. (*Lagun bat topatu nuen Jaialdia eta laguna izan nuen bidaide aste osoan*).
- Bat/batzuk (*Bakar batek behar omen zuen, besteek ez zuten nahi izan*).

3.5.2.2.2 Demonstratius: neutres (*hau, hori, hura, hauek, horiek, haiek, haiengana, hauengana, honengan, hauengan*) i intensius (*hauxe, horixe, hantxe: hauxe da aipatzen nizuen dokumentala*).

3.5.2.2.3 Quantificadors

- Determinats: fraccions, percentatges i distributius; mides (*%eko hamar, hamar eurotan erosi, bost kilometroko ibilaldia*); expressions numerals (*zu eta biok, bederatzietan onena*).
- Indefinites (declinació): *zenbait, hainbat, ugari, gutxi, hainbeste, makina bat, franko* (*Hainbeste lagun elkartu al zineten, bada? Makina bat bizkaitar izango zineten, ezta?*).
- Distributius: *banaka, bina* (*bina liburu erosi dituzte*).
- Generals (declinació): *guztia, dena, oso* (*hori guztia esan al zizuen?*).

3.5.2.2.4 Determinants indefinits (declinació): *zer, edozer, zein, edozein* (*edozein zientzialarik esango dizu hori*).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals intensius, reflexius (*-en burua: gure burua zaindu beharra dugu*) i recíprocs (*elkar i bata bestea: tamalez, elkarrengan ez dugu konfidantza handirik; bata bestearenganako konfidantza txikia da*).

3.5.2.3.2 Els indefinits

- Derivats dels interrogatius: *inor, norbait, edonor; ezer, zerbait, edozer; nor edo nor; zer edo zer; norbera, nor bere* (*norbaitek jakingo du ikasleen artean inork ezer beharko duen*).
- El pronom *beste* (*ariketa berri bat jarri behar dizuet* versus *beste ariketa bat jarri behar dizuet*).

3.5.2.4 L'adjectiu

- Simples (*duin, trakets, txukun, fin, atsegin, ozpin, gordin, zozo, garratz, mikatz, lizun, min, goxo, latz, larri, etc.*).

3.5.2.4.1 Izenlaguna

- Sufix -ko: sintagma nominal + -ko (*hitzeko laguna, jateko gogoa, begi urdineko aktorea*); S Adv. + -ko (*Donostiarako autobusa*); verb + -ko (*esan beharreko kontua*).
- Sufix -(r)en (*Jon Garaño(ren) eta Aitor Arregiren azken filma*).
- Esamoldeak: -arena egin (*aktore horrek poliziarena egiten dut telesail horretan*).
- Norekiko (*lagunekiko errespetua ezinbestekoa da*).

- *Norenganako (hemendik zubirainoko errepidea hartu behar dugu).*

3.5.2.4.2 Morfologia de l'adjectiu

- Expressió de grau. Graduadors autònoms (*nahiko, samarra, izugarri: izugarri motela da tren hori*) i duplicació (*fin-fina da langile hori*).
- Expressió de la comparació:
- Desigualtat: *are ... -ago, hainbat eta ...-ago, gero eta ...-ago (gero eta hizkuntza gehiago hitz egiten dira hirietan).*
- Excés: *-egi (bizikleta elektriko hori garestiegia da).*
- Superioritat: *ahalik eta ...-en; hain (hain da nekeza arabiera ikastea!).*
- Igualtat: *hain, honen, horren/hainbeste, honenbeste, horrenbeste (hainbeste lagun etorriko al dira, bada?).*
- Casos irregulars: *hobe, onegi, onen (ez dut esango pintxo hori onena denik, mugikor hori gehintsuenak baino hobe da).*

3.5.2.4.3 Posició dels elements adjectius dins del sintagma: *izenondoak i izenlagunak (izugarrizko aktorea, eszena hunkigarria).*

3.5.2.4.4 L'aposiició: explicativa i especificativa (*80 egunean filma, adineko bi emakumeren harremana ardatz duena, harribitxi bat da*).

3.5.2.4.5 Usos de: *bera/berdina (leku berean egin genuen ospakizuna, nahiz eta gustu berdinekoak ez garen); -a bera / ø bera (zuzendariak berak azalduko digu; argi dago ez dela zuzendari bera); besterik ez/baizik ez (leku atsegina bat besterik ez zuten nahi); huts (gaztetxo hori alproja hutsa da, ez dago zalantzarik).*

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs

- *Nor i nork* (Els quatre règims verbals: *nor, nor-nori, nor-nork, nor-nori-nork*).
- Sintètics (*izan, egon, joan, ibili, etorri, etzan, ukan, eduki, jakin, eraman, ekarri, esan, iruditu, iraun*) i perifràstics.

3.5.2.5.2 Formes no personals

- La nominalització. Aspecte perfectiu i imperfectiu de la nominalització (*bizitzea / bizi izana: Pompeu Fabrarri gaztetan Bilbon bizi izanak izugarri lagundu omen zion*).
- El gerundi: *-(e)z (hanka sartuz ikasten dira hizkuntzak); -ta (etxetik atera erosketak egin zituen); -(r)ik/ta (gurasoek bultzaturik hasi zen zirkoan); -(ela) (liburua eskuan zuela kalean barna ikusi genuen); -ka (arnasestuka iritsi zen); -(e)an (ihesean zebilen, noraezean).*
- El participi: adjectiu (*gela itxiaren usaina dago*); adverbial (*nekatuta dago*) i substantiu (*jan-edana*).

3.5.2.5.3 Formes personals: temps i aspecte.

- Aspecte: *-tu, -(t)en, -ko.*

-Altres formes d'expressar l'aspecte perfectiu: *ikusita nago, ikusita daukat / dut, ikusia naiz, egona naiz (filme hori ikusita daukagu eta bertan azaltzen den herrian ere egonak gara)*.

- Altres formes d'expressar l'aspecte imperfectiu, *ohi (astebuetan etxeko garbiketa senarrak egin ohi du)*.

- Altres formes d'expressar el futur: *-t(z)ekoa izan/ukan, -t(z)eko egon/eduki (Maddi etortzekoa da biharko bazkarira baina ikusteko dago garaiz iritsiko ote den)*.

- Altres formes d'expressar el passat, *iragan geroa: -ko + auxiliar (argazki honetan gure amonak 20 bat urte izango zituen)*.

-*Aditz-oina*, usos: amb l'imperatiu (*ohar zaitzete*); potencial (*ikus genezake*) i subjuntiu (*etor zaitzeten, ikus dezagun*).

- El subjuntiu: finalitat (*hau guztia azaltzen dizuet bidaiatzea zenbat gustatzen zaidan ikus dezazuen*).

- Verbs sintètics:

- *Nor i Nor-nork*: totes les formes sintètiques d'ús actual.

- *Nor-nori*: *egon, nor 3a persona*, indicatiu present i passat (*ez dago batere argi nori dagokion hori dena jasotzea, iaz niri zegokidan eta gustura egiten nuen*).

- Verbs perifràstics:

- *Nor*: indicatiu, condicional i potencial; subjuntiu.

- *Nor-nori (nor: 3a persona)*: indicatiu, condicional i potencial present.

- *Nor-nork (nor: 1a i 3a persona)*: indicatiu present (incidint en les formes plurals) i passat; condicional i potencial; subjuntiu.

- *Nor-nori-nork*: indicatiu passat; condicional, potencial; imperatiu.

- Altres formes d'expressar el potencial (*joatea dauka / joaterik ez dauka*).

3.5.2.5.4 Modalitat (perífrasis verbals).

- *Ari izan, ahal izan / ezin izan, behar izan, nahi izan, balio izan, gogoko izan, gorroto izan, merezi izan, damu izan (Gurasoen laguntza ekonomikoa behar izaten zuen pelikula grabatzen hasi ahal izateko, egun Tabakalerako ari da lanean)*.

3.5.2.5.5 Locucions verbals

- Substantiu + *egin, eman, hartu (estropezu egin, amore eman, gogoan hartu, etc.)*.

3.5.2.5.6 Verbs factitius: *arazi, eragin (egoera horrek jende asko sufriarazten du; barrea eragin zigun pasadizo xeble hark)*.

3.5.2.5.7 D'altres:

- Verbs: *loak hartu, borrokatu, jolastu/jokatu, deitu, eutsi, lagundu, funtzionatu, etc.*

- Partícules verbals: *Omen (Hizkuntzalaritza ikasi omen zuen Salamancan); ote (ez dakigu garaiz iritsi ote zen helmugara, etorkizunak zer erakutsiko ote digu?)*.

3.5.2.5.8 L'element inquirir (*galdegaia*): amb el verb *egin* (*ez omen zekien nola baina asmatu egin zuen*); sintètics (*jakin badakit; bertan ere badago*).

3.5.2.6 Els adverbis

3.5.2.6.1 Tipus d'adverbis

- Sufixos de derivació (*aditzondoak*): *-ki* (*poliki, ederki, gaizki*), *-ka* (*txandaka*), *-ro* (*asti*) *-to* (*ederto*), *-ik* (*zutik, bilutsik, oinutsik*), *-la* (*bestela, bezala*).
- L'adjectiu com a adverbi (*argi dago, oker zaude, etc.*).
- Derivats dels demostratius (*honen/horren/hain, honela, hantxe*).
- Derivats dels interrogatius: *inon/nonbait/edonon; inoiz/noizbait/edonoiz; inola/nolabait/edonola* (*edonon saltzen dituzte horrelakoak*).
- Graduadors: *izugarri, ikaragarri, erabat, zeharo, guztiz, etc.* (*guztiz oker zaudela uste dut*).
- Dubte: *antza, dirudienez, itxuraz, zalantzarik gabe* (*antza, ez da berriz etorriko*).
- Gero (*garestia da, gero!*).
- Opinió: *nonbait* (*ez dira denak etorri, nonbait*).
- Expressions: *tiriki-tarraka, plisti-plasta, etc.* (*motel dabil, tiriki-tarraka iritsi da*).

3.5.2.6.2 Locucions adverbials: *nire uste apalean, nire ustetan, antza / itxura denez, nonbait, badaezpada ere, horiek horrela, aurrerantzean, ezinbestean, nolabait, zorionez, zoritxarrez, tamalez* (*nire ustetan hedabideek lau haizetara zabaldukotako berria ez da egia. Antza denez, kontrastatu gabeko albiste da*).

3.5.2.6.3 La posposició:

- Nor / partitiboa gabe (*hitzik gabeko marrazki bizidunak*).
- Noren alde / noren kontra (*feminsmoaren aldeko aldarria egin dute gaur goizeko prentsurrekoan, indarkeriaren kontrako mezuak entzun dira manifestaldian zehar*).
- Nori buruz (*antzerki garaikideari buruzko liburua oparituko diogu*).

3.5.2.6.4 Repeticions: *dagoen-dagoenean, hortxe-hortxe, ozta-ozta, bete-betea, barra-barra, tiriki-tarraka, plisti-plasta, blai-blai* (*ozta-ozta hartu dugu tren, euria barra-barra ari baitzuen, eta blai-blai iritsi gara geltokira*).

3.5.2.7 La declinació

3.5.2.7.1 Els casos: gramaticals, d'espai i temps, i d'altres (*Nor, nork, nori, non, noren, nora, norantza, zergatik/norengatik, nondik, norekin, nongo, norentzat, zertaz*).

3.5.2.7.2 Distinció:

- Singular/plural/*mugagabea* (*Bi adineko emakumeren gaineko istorioa kontatzen digu Liburuak; Bi emakumeak lagunak izan ziren umetan*).
- Noms animats i inanimats: *norengan, norengana, norengandik, norengainaino, norantz/norat/norenganantzat* (*Maiteren etxera jo dut, lagunarengana jotzen baitut triste nagoenean*).

- La -a orgànica (*Indarkeria hutsa da, bidaia agentziara jo dugu informazio eske, literatur jardualdiek katalan eta euskal literatura izango dute hizpide*).
- Prolatiu: -tzat (*erruduntzat jo zutenlapurra*).
- D'altres: alguns noms propis (*Euskal Herriko eta Bizkaiko zenbait txokotan etxean jabea emakumezkoa bazen harek ematen zien abizena seme-alabei*) i paraules amb diftong final -au (*gau, lau: lauretako trena hartzea komeni zaigu gaueko trena beteta dator-eta*).

3.5.2.7.3 Declinació de pronoms, determinants i quantificadors

3.5.2.8 L'oració simple

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració

- Ordre dels elements de l'oració. L'element inquirit: distinció entre *mintzagaia*, tema, i *galdegaia*, element inquirit o rema (*Zinema-zuzendaria ezagutzeko irrikan nengoen baina zinema-zuzendaria berandu iritsi da hitzaldira eta gutako asko haserretu egin gara*).
- Partícula *al* (*berak esan (al) zuen?*).
- Declarativa afirmativa (*baietz etorri!*); negativa (*ezetz etorri!*) i interrogativa (*Ekarriko ote du?*).
- Exclamativa: estructures negatives (*ulertuko ez dut ba!*, *ez zaio makala gertatu!*); de repetició (*esan badut, esan dut!*); *Nor eta Pello!*; *Eskerrak + -(e)n* (*Eskerrak etorri den!*); *-(r)en* (*gure poza!*), *-(e)nean* (*dokumentu osoa ezabatu ez duenean!*). Interjeccions i d'altres.
- Imperativa (*ez zaitezte mutu gelditu, mugi ezazue mingaina!*).

3.5.2.9 L'oració composta

3.5.2.9.1 La subordinació

- Oracions subordinades substantives: *-(e)la/-(e)nik* (*ez dut uste Goya saria lortuko duenik*); *-t(z)eko* (*pintxo bana prestatzeko esan digute*); *-t(z)ea(k)* (*hizkuntza gutxituak ikasteak balio handiagoa izan behar luke gizartean*); *-(ea)...* (*-(e)n* (*ea gustatzen zaizuen ekarri dizuedana*); *-(e)lako* (*ustea generoen arteko harremank osasungarriagoak izango direlako ustea dugu*); *-(e)lakoan* (*txapelketa irabaziko dutelakoan nago*); *baietz / ezetz* (*ezetz asmatu zer dagoen barruan!*).
- Oracions subordinades adjectives: *-(e)na* (*emakume eder hori, argazkian eserita azaltzen dena azaltzen dena amona Ixabel da*); *-(e)neko* (*argazki hau amonaren etxean bizi ginenekoa da*); *tako/riko* (*dotore jantzitako hori liburuaren idazlea omen da*).
- Oracions subordinades adverbials: temporals *-(en)* (*guztietan, bakoitzean* (*iristen nintzen bakoitzean gauza bera esaten zidan*); *-(e)n* (*orduko* (*abestia entzun orduko negarrez hasten nintzen*); condicionals: *-ba* (*ikusiko banu, ezagutuko nuke*; *ikusi banu, ezagutuko nuen*); *-(e)z* (*gero* (*ospakizunera etorritz gero, primeran pasako duzue*); *-t(z)ekotan* (*etortzekotan garaiz etorri*), *ezik* (*denak etorriko dira zu izan ezik*); causals: *bait* (*zenbait ohitura ez ditugu ezagutzen, ez baikara bertakoak*); *-(e)la eta* (*ez omen da etorriko biharko greba dela eta*); *-t(z)eagatik* (*mila esker gu gogoan izateagatik*); finals: *-t(z)earren* (*min*

ez ematerren, ez dio deus esan); -t(z)era/-t(z)eko, -t(z)eagatik, -t(z)eko asmotan (Lazkaoko barnetegira joateko asmotan dabilta); concessives: ba-... ere, -ta ere, arren (berandu bada ere, zuekin geldituko naiz kopa bat hartzen); modals : -(e)n bezala, -(e)n gisa, -(e)n antzera, ahala, etc. (handitu ahala, ilea iluntzen joan zitzaion); comparatives: -(e)n bezain (ez da uste genuen bezain eskuzabala); beste/adina (horrek ez daki zuk adina) zenbat eta... orduan eta... (zenbat eta gehiago eman, orduan eta gehiago eskatuko dizu).

3.5.2.9.2 La coordinació

Copulatives (*emendiozkoak*): *eta, ez bakarrik...ere (ez bakarrik Miren, besteak ere berandu datoz)*; disjuntives (*hautakariak*): *edo...edo, ala...ala, bestela, nahiz... nahiz... (nahiz beltzez nahiz morez jantzi gaitezke larunbateko festarako)*; adversatives (*aurkaritzakoak*): *baina, ordea, baizik (Miss Unibertsoa ez omen da emakumea, transexuala baizik)*; distributives (*banatzaileak*): *ez... ez...; bai... bai...; (alde batetik)...bestetik (ez gaur, ez bihar)*; causatives: *nolako... halako (nolako bizitza, halako heriotza).*

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics. Diftongs ascendents (/ai/, /ei/, /oi/, /au/, /eu/). Absència de diftongs descendents. Els hiats: [Donos.ti.a], [Jus.ti.zi.a], [Fun.tzi.o.a].

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics. Sistema de sibilants (/tz/, /tx/, /ts/, /z/, /s/, /x/). Valor de la -r en posició final de paraula (*gaur egun*).

3.5.3.3 Processos fonològics, assimilació: *ez balego >ezpalego, ez balitz >ezpalitz.*

3.5.3.4 Processos fonològics, canvis fonètics: palatalització (/in/>(iñ): *adina; (/il/>(ll): botila).*

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació: el doble accent en paraules llargues (*emákumeà*). L'accent canvia de lloc quan declinem les paraules o conjuguem els verbs. El sintagma (grup fònic) i l'oració (*mintzagaia i galdegaia*). Respectar les pauses o l'absència de pausa entre els sintagmes: ([Maialen Lujanbiok] [2017ko Bertsolari Txapelketa Nagusia irabazi zuen]).

3.5.3.6 Adaptació fonètica dels préstecs (*funtzionario, sozioekonomiko, erreferendum, unibertsitate, etc.*).

3.5.3.7 Aproximació a les regles d'ús dels parlants nadius.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 L'alfabet

3.5.4.2 Vocal epentètica davant de la -r (*arropa, errege, erreferendum, etc.*).

3.5.4.3 Ús de les majúscules i minúscules (*Donostian jaiotako donostiarrak ez dira hainbeste*).

3.5.4.4 Representació gràfica de fonemes i sons.

3.5.4.5 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línia.

3.5.4.6 La palatalització dels substantius i dels adjectius: *-dd, -ll, -tt* (*ttikia*).

3.5.4.7 La palatalització per crear formes hipocorístiques (*gozo/goxo; zuhur/xuhur; zintzo/txintxo*).

3.5.4.8 La grafia *h*: números i demostratius; la posició (*hazi, hezi, ahala, oihan, etc.*).

3.5.4.9 Adaptació fonètica dels noms estrangers (*Erroma, Bartzelona, Valentzia, Pirinioak, etc.*).

3.5.4.10 Ús dels signes de puntuació: la puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit.

3.5.4.11 Els dos punts: enumeració, exemples, salutacions d'inici de cartes i hores (*Jendea oinutsik dabil: beroa ari du; bi ahizpa ditu: Miren eta Laida; 20:15ean helduko da*).

3.5.4.12 El punt: absència i presència del punt en abreviatures en sigles (*EAE, AEB, EGA*); ordinals (*XX. mendean, 3.etik 8.era*); xifres (*1.500 liburu*); abreviatures (*etab., adib, or.*); al final de càrrecs i noms (*Agirre and.*).

3.5.4.13 La coma: enumeracions en combinació amb el punt i coma; absència de coma entre l'element inquirít i el verb; per evitar ambigüitat; davant de coordinades adversatives i distributives; ús de la coma amb els connectors; ús de la coma amb aposicions, vocatius, salutacions i dates, expressió de duplicitat en refranys i dites (*etortzen denean, esango diogu; Jon, etorri hona; atzo, etxeko atarian; festari dagokionez, ...; eta, horrezaz gain, edozein gonbidaturekin etor zaitezke; gaur, maiatzak, 13; egun on, adiskideak; elur urte, gari urte*).

3.5.4.14 Punt i coma: per separar oracions unides per un lligam lògic, en enumeracions complexes, davant de conjuncions adversatives i concessives llargues (*Dakienak badaki; ez dakienak baleki*).

3.5.4.15 Punts suspensius: en omissions de text entre claudàtors. Enunciats incomplets.

3.5.4.16 Signes d'interrogació i exclamació: obligatorietat al final. Ús en oracions, grups nominals, adverbis o interjeccions.

3.5.4.17 El parèntesis: per a incisos. Intercalació d'informació secundària en el discurs.

3.5.4.18 El guió: paraules compostes, diàlegs, llistes, index (*gazi-gozoek*); declinació de paraules estrangeres quan no són conegudes (*Puigdemont-i egindako elkarrizketa*); separació de sil·labes.

3.5.4.19 Guió llarg: intercalació d'informació secundària en el discurs.

3.5.4.20 Barra: opcionalitat.

3.5.4.21 Cometes: expressar ironia, col·loquialisme, argot, vulgarismes, eslògans, títols, etc.

3.5.4.22 La data (2018ko urriaren 4a).

3.5.4.23 Els ordinals (8.a, zortzigarrena).

3.5.4.24 Paraules compostes: juntes o separades, guionet, pèrdua de la vocal final del primer element de composició (*hitz egin, emakume-sendagilea, emakume sendagilea, lorontzia, burkoa*).

3.5.4.25 Grafia dels quantitius determinats: fraccions, percentatges, etc. (*hirutik bat erretzaileak dira, %eko bost emakumezkoak dira*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls

més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma

(incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Francès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.

5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.

6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.

7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-

lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.

- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).

- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú,

comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.

- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*C'est de la musique, certes, mais quelle musique!*; *Fatigué, oui je dis bien fatigué*; «*Et elle, elle reste là*», *Brel*); sinònims (*mourir, décéder, trépasser, crever, expirer, rendre l'âme, claquer, etc.*) i antònims (*aimer / haïr*; *vérité / mensonge*); hipònims i hiperònims (*membre: bras, pieds; lampe: néon, lampadaire*); metàfores (*Elle est rayonnante; Têtu comme une mule*) i metonímies (*En ce moment je lis un Gavalda; Avez-vous du feu?*); proformes lèxiques (*C'est quoi ce truc?*; *Je vais te raconter un truc incroyable! Hier j'ai vu un truc à la télé...*; *Comment tu appelles ce machin?*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*les sept merveilles du monde; la Madeleine de Proust; un Don Juan*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Jean n'avait pas de stylo, je lui ai prêté le mien*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Si tu la vois, tu diras à Geneviève que j'ai retrouvé son livre*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Angèle ramassa ses affaires, [elle] mit son manteau et [elle] partit; Quoi que fatiguée, elle est quand même sortie*).

3.2.2.4 Relations sémantiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*en ce qui concerne, pour ce qui est de, de prime abord, d'emblée, c'est l'histoire de, etc.*); per ordenar (*tout d'abord, ensuite, puis, par ailleurs, enfin, finalement, etc.*); per concloure o resumir (*tout compte fait, en fin de compte, bref, en bref, en un mot, en définitive, en somme, etc.*); per acabar (*pour terminer, pour finir, je terminerai par, etc.*).
- Posicionament de l'emissor (*personnellement, d'après moi, selon moi, je sais que, je suis persuadé que, à mon sens, etc.*).
- Tractament de la informació: reformulació (*en d'autres mots, autrement dit, en d'autres termes, etc.*); exemplificació (*notamment, à titre d'exemple, etc.*); introducció de temes (*quant à, au sujet de, concernant, etc.*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*de plus, d'ailleurs, non seulement...mais, etc.*); contrastius (*quoique, certes...mais, il n'en reste pas moins que, etc.*); causatius (*sous prétexte que, du fait que, c'est ainsi que, etc.*); consecutius (*tant et si bien que, d'où, ainsi, etc.*); condicionals (*à supposer que, au cas où, pourvu que, etc.*); finals (*de peur que, de crainte de, en vue de, etc.*); temporals (*alors, soudain, désormais, dorénavant, etc.*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Tu vois?; Vous avez bien compris; Vous voyez?; Vous me suivez?; C'est ça?; Vous avez bien dit que...?; C'est bien ce que vous avez dit?; C'est bien ça n'est-ce pas?; hein?*); advertència (*Écoute-moi quand même!; Écoute-moi donc!*); acord (*En effet; Parfaitement d'accord; [Oui] sans aucun doute; C'est justement ce que je pense; Certes, on ne peut pas dire le contraire; Il n'y a rien à discuter là-dessus; Ça me fait plaisir de vous entendre dire cela, Ça marche, etc.*); desacord (*Non, ce n'est pas vrai; Bien sûr que non; [Non] au contraire; Pas du tout; Je ne partage pas votre avis; Tu te trompes; Tu as tort; Quand même!; Tout de même!, etc.*); tancament (*Et c'est ainsi que...; Tout ça pour dire que...; Bon, bon, voilà quoi!; Donc, vous voyez bien...; Je pense que c'est tout, hein?, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en

l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.

- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.

- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i propasant acords.

- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciint perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell Avançat; lèxic utilitzat en el registre familiar en contrast amb aquell que s'utilitza en el registre estàndard; alguns elements del francès argòtic corrent.

3.5.1.2 Famílies lèxiques

Camps lexicals (*amour: coup de foudre, amourette, avoir le béguin, liaison, un penchant, etc.*).

- Sinonímia: substitució de verbs *faibles* (*mettre, faire, dire, etc.*); sinònims intercanviables segons el context (*maladroit, gauche*); diferències de matis (*affalé, écroulé, effondré*); sentit pejoratiu (*vêtu, affublé*); diferència de grau (*regretter, déplorer*); sinònims i nivell de llengua (*un truc pour épater; un procédé pour frapper fort*).
- Polisèmia (*opération: opération mathématique, chirurgicale, militaire*).
- Homònims: homògrafs (*faire la grève / se promener sur la grève*) i homòfons (*les fils électriques / les fils adoptifs*); homògrafs que es distingeixen pel gènere (*le mémoire / la mémoire; la mousse / le mousse*); significat de l'adjectiu per posposició o anteposició (*un ancien hôpital / un hôpital ancien*); pronominalització i canvi de sentit (*rendre / se rendre*).
- Parònims (*justice/justesse; avènement/événement*).
- Hiperonímia, hiponímia (*logement, appartement, chalet, studio, etc.*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades

- Prefixos (*mi-: mi-octobre, mi-temps; contre-: contre-attaque; bien-: bien-fondé; avant-: avant-goût, etc.*); diferència de grau (*archi-: archiplein; hyper-: hypernerveux; ultra-: ultra-moderne; super-: supergrand, extra-: extra-fort*).
- Sufixos per formar substantius, adjectius i verbs (*-ard: débrouillard; -iste: gréviste; -aille: marmaille; -ot: petiot, vieillot, pâlot; -otte: bougeotte; -âtre: blanchâtre; -oyer: foudroyer, festoyer; -onner: bichonner*).
- Composició culta (*salle omnisports, thalassothérapie*) i formació de mots valisa (*français + anglais : franglais; foule + multitude : foulitude*).
- Derivació impròpia (*un homme bien, parler fort, chanter faux, un côté province, les pourquoi et les comment*); derivació de sigles i acrònims (*capessien, smicard, pacser*).
- Neologismes, substantius que corresponen a marques registrades o noms propis (*consom'acteurs, adolescent, Blablacar, La macronite*).

3.5.1.4 Abreviacions. Sigles.

- Mecanisme d'abreujament de paraules del registre estàndard al registre familiar, abreviacions en -o (*ado, accro, apéro, "métro, boulot, dodo"*).
- Abreviacions de la llengua escrita (*c.-à.-d., ex, pp, qqch, H.T., T.T.C.*).
- Sigles i acrònims (*A.O.C., O.G.M., C.D.D., C.D.I., R.T.T.*).

3.5.1.5 Interjecció

- Reforçament d'una frase expressiva (*Ah! Tu crois?; Et bien! Tu as vu l'heure?!; valor expressiu (aie!, hélas!); injonctives (chut!, hé! la porte!) o fàtic (hein!)*).
- Onomatopeies que expressen soroll (*boum!, brrr!, clap, clap!, crac, flip-flap, clic!*); crits d'animals (*meuh!, miaou!*); sentiments (*beurk!, ouf!*).
- Substantius sols (*attention!; dommage!; silence!*); amb un determinant (*ma parole!*); amb preposicions (*au secours!*).
- Adjectius (*chic!; mince!*); adverbis (*alors!; tant mieux!; tant pis!; comment donc!*).
- Verbs (*Allons!; Dites!; Voyons!*).
- Expressions familiars (*Sauve qui peut!; Vogue la galère!*).

3.5.1.6 Mots transparents i pròxims

- Aprofitament de la transferència lèxica entre el francès i la llengua pròpia (*dossier, cliché, bricolage, etc.*).
- Atenció especial als falsos amics (*subir, tirer, espérer, investir, hypothèque, etc.*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger, *franglais*. (*Des tremolos, des leitmotivs, speech, meeting, self-control, start-up, loser, etc.*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys.

- Proverbis (*C'est en forgeant qu'on devient forgeron; Il ne faut pas mettre les bœufs avant la charrue, etc.*).
- Símlis o expressions comparatives (*jolie comme un cœur, clair comme de l'eau de roche, sérieux comme un pape, aimable comme une porte de prison, etc.*).
- Expressions *imagées* (*se mettre au vert; il pleut des cordes; il fait un temps de chien, etc.*).
- Algunes cites molt conegudes de la literatura, del cinema, de personatges coneguts, històriques, etc (*Tout est bien qui finit bien; L'État, c'est moi; Après moi, le déluge; Impossible n'est pas français; Les grands esprits se rencontrent; Il est interdit d'interdire; Sous les pavés, la plage, etc.*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.2 El substantiu

- Morfologia i casos especials de gènere, nombre i concordança dels substantius.
- Substantius amb dos gèneres (*un compagnon / une compagne; un parrain / une marraine; un amour fou / des amours folles; un vrai délice / de pures délices, etc.*).
- Substantius amb femení i masculí diferents (*un coq / une poule*).
- Substantius amb dos plurals (*œil: yeux et œils; travail: travaux et travaux [les œils et les travaux s'utilitzen en un sentit tècnic]*).
- Concordança dels noms propis (*les Turcs, les Durand*).
- Concordança dels substantius compostos (*des sèche-linge, des arcs-en-ciel, des timbres-poste*).
- Substantius que s'utilitzen solament en plural (*les alentours, les frais*) i en singular (*la haine*).
- Substantivació (*fier/fierté; fermer/la fermeture; partir/le départ*).

3.5.2.3 Els determinants

3.5.2.3.1 Articles (ús i omissió).

- Cas amb l'adjectiu (*Je viens avec des amis italiens / Ce sont de grands amis*).
- Valor particular (*Je connais le directeur de l'école*); valor general (*un directeur d'école*).
- Precisió i caracterisació (*avoir faim / avoir une faim de loup; avec plaisir / avec un plaisir immense*).

- Cas de la negació (*Je n'ai pas d'argent; Je ne gagne pas de l'argent pour le gaspiller*).
- Omissió amb proverbis o comparació (*blanc comme neige*); algunes enumeracions (*Il est arrivé avec femme, enfants, chien...*); expressions com *avoir peur, donner congé, rendre justice*.

3.5.2.3.2 Alguns usos particulars de possessius

L'ús afectiu (*Elle travaille son anglais; J'ai raté mon train*); o precisió (*Elle a coupé ses longs cheveux*).

3.5.2.3.3 Quantificadors

Adverbis (*énormément de / d'...*); unitats de mesura (*un zeste de / d'..., une pincée de / d'...*); expressions diverses (*un tas de / d'..., une foule de / d'...*) i alguns casos particulars d'adjectius indefinits (*quelques, certains, plusieurs, tout, une table quelconque, tel ou tel film*).

3.5.2.3.4 Els pronoms

3.5.2.3.4.1 Alguns usos particulars de pronoms personals

Ús i ommissió del pronom neutre *le* (*Lucie ne viendra pas - Je (le) sais*); valor imprecís en algunes expressions (*s'en aller, en vouloir à quelqu'un, s'y prendre mal, etc.*).

3.5.2.3.4.2 Els pronoms relatius

Usos particulars de les formes compostes (*la veste dans la poche de laquelle...*); cas de *quiquonque, qui que, quoi que* (*qui que tu sois...; quoi que tu fasses...*); usos amb l'introduïdor *c'est* (*c'est la classe où...; c'est dans la classe que...*); usos amb el pronom *ce* (*ce à quoi je pense*); alguns usos particulars (*Je fais ce qui me plaît; Je fais ce qu'il me plaît de faire*); relatius sense antecedent (*"Qui vivra verra"; Il ne sait plus que répondre*).

3.5.2.3.4.3 Els pronoms demostratius i alguns usos especials de l'alternança *c'est / il est, ça / c'est* (*C'est ton prof? Il est cool!; Les vacances au bord de la mer, c'est génial!; Les enfants, ça fait du bruit, c'est bruyant; Ça va, ça roule; C'est clair, c'est génial; C'est ça*).

3.5.2.3.4.4 Els pronoms indefinits

- *Plusieurs* (*Philippe a plusieurs voitures*); *quelques* (*Il n'a que quelques amis français*); *chacun* (*Chacun apportera ce qu'il voudra*); *certain* (*Certains l'aiment chaud*); *nombreux* (*J'ai de nombreux amis*).
- *Autrui* (*Ne fais pas à autrui ce que tu ne voudrais pas qu'on te fit*); *quiconque* (*Quiconque enfreint la loi sera puni*); *un tel* (*On m'a présenté un tel...*); *le même* (*Ce sont toujours les mêmes qui gagnent*); *autre* (*d'autres / des autres: Tu as d'autres questions? / J'ai fait le tour des autres librairies*); *n'importe quel* (*Tu peux venir n'importe quel jour*).

3.5.2.5 L'adjectiu

3.5.2.5.1 Casos especials de concordança (*une demi-douzaine, deux heures et demie, les yeux mi-clos*); de grau (*la moindre idée / la plus petite des filles; sa vue est plus mauvaise / ma pire journée; fort sympa, sous-alimenté, plutôt jolie, quasi réussi, fort beau, tout content*) i de lloc de l'adjectiu qualificatiu (*l'amour propre, un cousin germain*).

3.5.2.5.2 Canvi de significat segons la posició (*grand, brave, sale, propre, chic: une sale affaire / un homme sale; un curieux garçon / un garçon curieux*).

3.5.2.5.3 Construccions adjectivals (*hostile à; fort en*).

3.5.2.5.4 L'adjectivació (*sot/sottise*).

3.5.2.6 El verb

3.5.2.6.1 Tipus de verbs: auxiliars, semiauxiliars, transitius, intransitius, impersonals, pronominals. Consolidació i ampliació dels conceptes treballats en el nivell Bàsic.

- Concordança del *participe passé* amb *être* (*Ils se sont vus; Il se sont plu*).

3.5.2.6.2 Temps i aspecte:

- El «*passé surcomposé*» i els seus usos (anterioritat: *Quand il a eu mangé, il est parti*).
- Reconeixement del «*passé simple*».
- Usos i valors de l'indicatiu i el subjuntiu.
- Usos particulars del condicional i els seus matisos: condició amb *si* (*Si j'avais appris des langues, j'aurais pu voyager et maintenant je saurais parler couramment le français*); afirmació atenuada (*Il pourrait gagner*); exclamació per expressar la indignació, la sorpresa (*Tu oserais faire ça!*); fet imaginari (*Tu serais la reine*); una opinió il·lusòria (*On se croirait au Moyen-Âge*); eventualitat (*Elle veut comprendre ce qui pourrait expliquer son geste*).
- Oposicions formals i funcionals del gerundi i del participi present (*Je mange en lisant; Je l'ai vu traversant la rue*).
- Concordances de temps i mode: usos i valors particulars de la concordança (subordinada a l'indicatiu o al subjuntiu, discurs indirecte).
- Aspectes: simultaneïtat (*Dès qu'il peut, il part; Alors qu'elle lisait, il regardait la télé*); anterioritat (*Je ne partirai pas tant qu'il pleuvra*); posterioritat (*Après qu'il a mangé, il est parti*); durada (*Il était en train de travailler; Il sirotait sa bière; Elle le pouchassa dans tout l'appartement*); freqüència (*Il sautillait sans cesse; Il sortait toujours après le déjeuner*); començament (*Il s'est mis à parler*); continuació (*Il continue à lire; Il ne fait que rire; Le mal va croissant*); acabament (*J'ai fini d'écrire; Il a cessé de pleuvoir*); repetició (*Je relis la lettre*).

3.5.2.6.3 Modalitat: matisos de l'expressió (*Un accident aurait eu lieu sur l'autoroute, il y aurait eu des blessés; Elle a dû manquer le dernier métro; Ça doit être difficile; Tu dois le remercier; On dirait qu'elle est malade; Il pourrait arriver demain*).

3.5.2.6.4 Veu activa i passiva: altres formes d'expressar la veu passiva (*J'ai fait examiner mon chien; Elle ne se laisse pas insulter; Il s'est fait vacciner; L'église s'aperçoit de loin*).

3.5.2.7 Les preposicions: usos fixos (*sans, contre, autour de, etc.*) i preposicions de règim (*réussir à, s'intéresser à, se souvenir de, avoir confiance en, finir par, etc.*).

- Cas de les preposicions *dans/en* (*Il vit en banlieue / dans une banlieue calme*); *par/pour* (*Il est passé par Lyon pour aller à Paris*).

3.5.2.8 Els adverbis

3.5.2.8.1 Usos particulars d'alguns adverbis (*Il est bien plus aimable qu'elle; Les arbustes sont tout petits*).

3.5.2.8.2 Locucions adverbials: preposició + nom (*à mi-chemin, en revanche, à plat ventre, sans cesse*); preposició + adjectiu (*au dépourvu*); preposició + verb + complement (*d'arrache-pied, à tue-tête*).

3.5.2.8.3 Adverbis de quantitat: *si, aussi* + adj / participis - adjectius / adverbis (*un enfant si sage!*); *tant, autant* + noms o verbs (*Il a tant travaillé*).

3.5.2.8.4 Intensitat: *si, tant* (*Il est si fatigué qu'il va se coucher sans manger; Nous avons tant crié que nous ne pouvons plus parler*).

3.5.2.8.5 Adverbis de negació: cas del ne expletif amb verbs que expressen el temor (*Je crains qu'elle n'arrive en retard*); d'impediment (*J'évite qu'il ne me parle*); de dubte o negació (*Je doute qu'il ne vienne*); locució conjuntives (*avant qu'il ne fasse froid*).

3.5.2.8.6 Matisos de l'expressió amb l'adverbi: modificar o precisar el sentit (*Il est venu tout de suite; des personnalités un peu différentes; J'ai vraiment beaucoup rigolé; Je n'ai nullement envie de l'accompagner*).

3.5.2.8.7 L'adverbialització (*voir clair, l'avion vole haut*).

3.5.2.8.8 Modificacions dels adverbis temporals (estil indirect) (*en ce moment, à ce moment-là; hier, la veille, etc.*).

3.5.2.9 L'oració

3.5.2.9.1 L'oració simple

Estructura de l'oració:

- Inversió subjecte/verb: alguns casos especials (*ainsi en est-il...; Peut-être appellera-t-il; Sans doute est-il venu hier*).
- La interrogació directa i indirecta (modalitat, temps i persones). Consolidació i ampliació dels conceptes treballats al nivell Intermedi.
- L'estil indirecte lliure (*Elle se fâcha; Non! Elle ne partirait pas de là, le lendemain!*).

- L'èmfasi (*Cette histoire, un vrai scandale!; Les bons comédiens, je les admire; Ils sont enfin là, ces fameux copains!; C'est toi qui dois décider; C'est aujourd'hui que je pars; Le voilà qui arrive; C'est ce que je crains; C'est ce dont je voulais parler*).

3.5.2.9.1 L'oració composta

- La coordinació i la juxtaposició: consolidació i ampliació dels conceptes treballats al nivell Intermedi.
- La subordinació: consolidació i ampliació dels conceptes treballats al nivell Intermedi.
- Subordinades relatives: *dont/duquel; auquel; ce à quoi* (*Partir à l'étranger, c'est ce à quoi il pensait sans cesse*); amb subjunctiu (*Je cherche une secrétaire qui sache parler chinois*); preposició + *quoi* (*Je ne sais pas avec quoi il s'est coupé*); demostratiu + relatiu (*Tu vois cet homme? C'est celui dont je t'ai parlé hier*); subordinades completives conjuntives (*Crois-tu qu'il vienne/viendra; Je ne crois pas qu'il vienne/viendra; Il est possible qu'il vienne, il est probable qu'il viendra*); subordinades substantives (subjecte, complement d'adjectiu, infinitives, interrogatives o exclamatives); subordinades circumstancials (temporals, consecutives, causals, comparatives, de participi, etc.).

3.5.3 Foneticofonològics

En el nivell Intermedi es consoliden i amplien els continguts del nivell Bàsic.

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració.

- Ritme i entonació adequats en qualsevol tipus d'oració complexa.
- Accentuació emfàtica en la síl.laba que es vol ressaltar o en totes les síl.labes d'una paraula (*J'en ai marre!; C'est ha-llu-ci-nant! Je – vous –dis- qu'il – n'y- a per-sonne*); allargar síl.labes (*Pourquoi? [purkwa :::]*); forçar l'accentuació (*Mais NON!*) ; *On dit pas [diz], [disssssssssss!]*).
- Introducció als diferents accents francòfons.

3.5.3.2 Processos fonològics

- Sons i fonemes vocàlics i semivocàlics: pronunciació dels fonemes vocàlics i semivocàlics amb atenció especial a aquells que presenten més dificultat.
- Sons i fonemes consonàntics: pronunciació dels fonemes consonàntics amb atenció especial a aquells que presenten més dificultat.
- Domini de les 5 consonants de liaison [z,t,n,r,p] (*les États-Unis; un faux-ami; allez-y; tout éveillé; un grand espoir; en attendant; un premier emploi; trop ému*) i enllaços obligatoris i prohibits.
- Elisió: pronunciació col·loquial (*j'sais pas, y'en a pas*).
- Paraules d'ús freqüent amb pronunciació anòmala (*-ai: aimant/faisant; -ch: orchestre/arche; -em: temps/temps*).
- Pronunciació de mots forans: que conserven la seva pronunciació original, adaptats al sistema francès (*club, pub*).
- Característiques fonètiques més representatives dels diferents nivells de llengua. Atenció especial a les característiques fonètiques del registre familiar.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Els signes de puntuació

La puntuació en les cartes i altres textos de caràcter formal, en textos literaris, en textos acadèmics: orals (discursos, presentacions) i escrits (tipologia textual).

3.5.4.2 Ortografia

- Domini de les grafies dels sons vocàlics, semivocàlics i consonàntics.
- Domini de l'ortografia dels mots gramaticals, lexicals i formes verbals.
- Ortografia de mots forans (adaptats al sistema francès o no: *mail/mél*).
- Ortografia de les onomatopeies (*bof, ouïe*).
- Distinció de paraules gramaticals (*c'est / ces / ses; d'en / dans; l'a / la / là / l'as; mes / m'est / m'es / met / mets / mais; qu'en / quand / quant; quelques fois / quelquefois, etc.*).
- Abreviatures i sigles (*S.V.P, R.S.A; P.J; À+ ; OGM; RTT; CDD, etc.*).
- Usos d'emoticones, de signes de puntuació sense regla en escrits informals (*mail, xat, fòrum: C'est fabuleux !!!!!!!!!!! ; :-)*)

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors

com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i

sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les

convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Grec

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.

5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.

6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.

7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex

però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.

- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.

- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i

habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).

- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Άλλο ο μαθητής κι άλλο ο δάσκαλος, τον περιμέναμε πώς και πώς! Άνω κάτω μπαينوβγαίνω*); sinònims (*πανέμορφος / ωραιότατος, συλλαμβάνω / πιάνω*) i antònims (*προστατευμένος / απροστάτευτος, παρών / απών*); hipònims i hiperònims (*θηλαστικά: ελέφαντας, δελφίνι, νυχτερίδα...*); metàfores (*έκανα πέτρα την καρδιά μου, ο ήλιος βασίλεψε*) i metonímies (*Μέτρα πρόνοιας για την τρίτη λικία, όλο το θέατρο τον χειροκροτούσε επί δέκα λεπτά*); proformes lèxiques (*Ας μην θίξουμε καλύτερα*

αυτό το θέμα); referències semàntiques basades en el coneixement del món (Έκανε και τον φωτογράφο για ένα φεγγάρι, μας δουλεύει, etc.).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Τους το έφερα πριν μου το ζητήσουν. Θα αγοράσω εγώ το κοτόπουλο. Θα πάρω μπουτί που αρέσει στη μικρή*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Η κατάσταση ήταν δραματική, τα κύματα χτυπούσαν από παντού το πλοίο*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Τι μέρα κι αυτή! Και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*πρώτον, καταρχήν, να σας ρωτήσω*); per ordenar (*πάνω απ'όλα, από τη μια / από την άλλη, στη συνέχεια*); per concloure o resumir (*άρα, επομένως, με λίγα λόγια, ανακεφαλαιώνοντας*); per acabar (*τέλος, τελειώνοντας, στο κάτω κάτω της γραφής*).
- Posicionament de l'emissor (*Κατά τη γνώμη μου, κατ'εμέ, θεωρώ, υποστηρίζω, δεν το πιστεύω*).
- Tractament de la informació: reformulació (*με άλλα λόγια, ας πούμε*); exemplificació (*ειδικότερα, συγκεκριμένα, εννοώ ότι*); introducció de temes (*ως προς αυτό, σχετικά με, όσον αφορά, etc.*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*επιπλέον, εξάλλου, συμπληρωματικά*); contrastius (*εντούτοις, μολονότι, σε αντίθετη περίπτωση*); causatius (*εξαιτίας, διότι, δεδομένου, etc.*); consecutius (*κατά συνέπεια, ως επακόλουθο, etc.*); condicionals (*εάν, εφόσον, σε περίπτωση που*); finals (*με σκοπό να, προκειμένου να*); temporals (*αρχικά, προηγουμένως, πρώτα, ύστερα*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord, advertència, acord, desacord (*συμφωνείς; με κατάλαβες; σοβαρά μιλάς; άκου να δεις! Ούτε να το σκεφτείς! Αδύνατον!, etc.*); tancament (*προφανώς, έγινε, τέρμα*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciint perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics: reconeixement i utilització adequada (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*μπαίνω / εισέρχομαι*); antònims (*συμφωνώ / διαφωνώ*); mots polisèmics i precisió lèxica (*πιάνω, τραβώ, παίρνω, κρατώ*); paraules homòfones (*φύλλο, φύλο, φίλο*); homògrafes (*Κρίμα! Το κρίμα βόλος / Βόλος*); i parònimes (*έλλειψη / έκλειψη, δίνω / ντύνω*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades. Prefixos més freqüents: *αντίθετα: α-/αν- (άσχετος, ανασφαλής); ξε- (ξεγράφω, ξετυλίγω); προθέσεις: συν- (συμπληρώνω, συλλογή συγγραφέας); περ- (περιβάλλον); εν- (εγγράφες, έμπειρος); ανά- (ανακαλύπτω, ανακρίνω); ευ- δυσ- (ευτυχής / δυστυχής)*. Sufixos més utilitzats. Sufixos verbals: *-αίνω (αρρωσταίνω, κονταίνω); -ώνω*

(οργανώνω, προσγειώνω); -ίζω (κοκκινίζω, δακρύζω); -άρω (παρκάρω, γουστάρω). Sufixos nominals: -τητα (παρατηρητικότητα); -σύνη (βιασύνη, δικαιοσύνη); -εια (ασφάλεια, πολυτέλεια); -σμο (δέσμο, ψάξιμο); -της/-τρια (φοιτητής/φοιτήτρια); -άκι (τερατάκι, μαϊμουδάκι). Paraules compostes (επαναλαμβανόμενος, πολυσύνθετος, αιγαιοπελαγίτικος).

3.5.1.4 Onomatopeies (γδούπος, κακαρίζω, κουκουβάγια, βρυχηθμός, etc.).

3.5.1.5 Abreviacions (π.χ. παραδείγματος χάριν, π.Χ. προ Χριστού, αφοί (αδελφοί) Γεωργιάδη) i sigles (ΜΚΟ [ημι-κι-ό] Μη Κυβερνητική Οργάνωση, ΕΕ Ευρωπαϊκή Ένωση, etc.).

3.5.1.6 Préstecs i mots d'origen estranger (το ίντερνετ, το φαστφουντάδικο, σερφάρω, etc.). Mots falca de grec antic (κατ'ίδιαν, επί μέρους, φερ'ειπείν, τοις εκατό, etc.).

3.5.1.7 Frases fetes, dites i refranys (Το μήλο κάτω απ' τη μηλιά θα πέσει, όποιος βιάζεται σκοντάφτει).

3.5.1.8 Mots transparentes o pròxims. Falsos amics. Interferències lèxiques més freqüents (ανέκδοτο, ταχυγράφος, τοπικό, γραφικό, etc.).

3.5.1.9 Lèxic de procedència turca i altra (τι χαμπάρια, ζαρζαβατικά, μπαξές, χουζουρεύω, νταραβέρι, φαρσί, φλογέρα, τσοπάνης/τσέλιγκας, βλάχος, etc.).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Morfologia del substantiu. Revisió, sistematització i consolidació. Augmentatiu i diminutiu: casos particulars. Diminutius (-άκος φιλαράκος, -ίτσα καρεκλίτσα) i augmentatius (-άρα φωνάρα, -ώνα σπιταρώνα). Substantius utilitzats només en singular (ευτυχία, νότος, ζάχαρη, θέα, etc.). Doble plural (βράχοι / βράχια, χρόνοι / χρόνια, δεσμοί / δεσμά, etc.). Plurals menys freqüents i col·loquials (νερά, μέλια, χώματα).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles. Ús i omissió d'articles determinats (Πάω σπíti, Μαθαίνω ξένες γλώσσες, Την πρώτη νύχτα δεν κοιμηθήκαμε) i indeterminats (ένα παιδί, μα τι παιδί!, μια διαφορετική ημέρα).

3.5.2.2.2 Demonstratius. Revisió, sistematització i consolidació. Casos particulars.

3.5.2.2.3 Indefinites menys freqüents: καθετί, καπιτί, ο τάδε, η δείνα.

3.5.2.2.4 Quantificadors numerals. Revisió, sistematització i consolidació: multiplicatius (διπλός, τριπλός / διπλάσιος, τριπλάσιος, etc.); fraccions (εντρίτον, χιλιοστό); i altres paraules compostes a partir dels quantificadors numerals (μια ντουζίνα, καμιά δεκαριά).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals. Revisió i sistematització.

3.5.2.3.2 Els pronoms indefinits (*καπιτί, καθετί, κάμποσος-η-ο, ο τάδε, ο δείνα*).

3.5.2.3.3 Els pronoms indefinits relatius (*όποιος-α-ο, όσος-η-ο*).

3.5.2.3.4 Els pronoms relatius. Revisió (*ο οποίος, η -α, το -ο*).

3.5.2.3.5 Les formes relatives en *-δήποτε* (*οποιοσδήποτε*).

3.5.2.3.6 Els pronoms reflexius. Revisió (*ο εαυτόςμου, εγώοίδιος*).

3.5.2.3.7 Ús de pronoms amb valor neutre (*το΄σκασε, μου τη δίνει, τα φτιάξαμε*).

3.5.2.3.8 Casos particulars de la posició del possessiu (*αγαπημένη μου Μαρία, ο μικρός μας αδελφός*).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu (gènere i nombre). Grau: superlatiu absolut -*τατος* (*ωραιότατος, υγιέστατος, βαθύτατος*); superlatiu absolut amb prefixos (*θεοθεόρατος, πέντε πεντάμορφη, τρις τρισάθλιος, παν πάμπτωχος*).

3.5.2.4.2 Casos particulars de la posició de l'adjectiu (*οι ώρες οι δύσκολες*).

3.5.2.4.3 Adjectius gentilicis (*Αθηναίος, ινδός, κύπριος, κινέζα, etc.*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verb: verbs irregulars. Revisió, sistematització i consolidació; verbs transitius/intransitius (*χαλάω, γελάω*); verbs de règim preposicional (*ζητάω από, ευθύνομαι για*); formes personals i no personals (*βρέχει, απαγορεύεται, μπορεί κανείς, πίνεις*).

3.5.2.5.2 Temps, aspecte i modalitat. L'aspecte verbal: l'aspecte puntual (perfectiu) i l'aspecte progressiu (imperfectiu). Revisió, sistematització i consolidació dels diferents aspectes verbals.

- Les veus del verb: veu activa, veu passiva, veu mitjana. Revisió.

- Els «estats» (*διαθέσεις*) del verb: actiu, passiu, mitjà (reflexiu/recíproc) i neutre. Aprofundiment.

- Expressió de la temporalitat i els seus matisos; expressió de la condició i els seus matisos; expressió de la hipòtesi i els seus matisos; expressió de la possibilitat (*Δυνητική* (*θα ερχόταν, θα ήθελα*); expressió de la probabilitat (*Πιθανολογική* (*μπορεί να είχε έρθει, να μου το έλεγες*); expressió del desig (probable o improbable) *Ευχетική* (*Μακάρι να μπορούσα, ας γύριζε ο πατέρας*).

- Variació del significat del verb segons l'«estat» i el règim verbal.

- Verbs modals i perífrasis impersonals. Revisió.

- Perífrasis més substantius verbals. (*Εχω διάβασμα, Θέλει κόψιμο, Χρειάζονται πότισμα*).

3.5.2.5.2.1 Temps verbal d'indicatiu: expressió de present, passat i futur. Revisió, sistematització i consolidació dels temps simples. Present. Passat puntual (aorist). Futur puntual. Futur progressiu.

3.5.2.5.2.2 Subjuntiu puntual. Subjuntiu progressiu. Imperatiu puntual. Imperatiu progressiu. Imperfet (passat progressiu). Pretèrit perfet. Pretèrit plusquamperfet. Futur perfet. Condicional.

3.5.2.5.2.3 Imperatiu: regulars i irregulars, afirmatiu i negatiu. Revisió, sistematització i consolidació. Imperatiu reflexiu afirmatiu i negatiu (*δες δείτε, χτύπα, τρέχα, σκέψου σκεφτείτε, μην φύγεις, μην χτυπάς*).

3.5.2.5.3 Les formes no personals del verb

- Els participis (*όμενος -η -ο, -όμενος -η -ο, -όμενος -η -ο, -άμενος -η -ο*).
- Diferències d'ús i significat entre els participis actius i passius.
- Participis dobles i contraris: *-τος -μένος (κλειστός, κλεισμένος, καλυμμένος, ακάλυπτος)*.
- La formació del gerundi (*-όντας, -ώντας*). Ús del gerundi/participi.
- Ús actual d'antigues formes de participi: *-ων -ουσα -ον (ενδιαφέρων -ουσα -ον, το ενδιαφέρον, επείγων -ουσα -ον επειγόντως)*.

3.5.2.6 Les preposicions

Revisió, sistematització i consolidació

3.5.2.6.1 Règim de les preposicions: acusatiu (*για μένα, στο σχολείο, κατά τη διάρκεια*).

3.5.2.6.2 Règim de les preposicions: genitiu (*υπέρ της ευθανασίας, μέσω Λονδίνου*).

3.5.2.6.3 Preposicions antigues d'ús corrent (*δια μέσου, προ Χριστού*).

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis. Revisió i aprofundiment. Adverbis de lloc. Adverbis de freqüència. Adverbis de manera. Adverbis de temps.

3.5.2.7.2 Grau i alteració dels adverbis (*καλά / καλύτερα / άριστα, άσχημα / χειρότερα, πολύ / περισσότερο*).

3.5.2.7.3 Formació dels adverbis. Desinències en *-α* i *-ως* (*γρήγορα, ασφαλώς*); formes dobles d'adverbis i diferències de significat segons la desinència (*ακριβά / ακριβώς*).

3.5.2.7.4 Locucions adverbials: de temps (*εδώ και, είναι ώρα να, έχω καιρό να, etc.*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 L'oració simple. Revisió, sistematització i consolidació.

3.5.2.8.2 L'oració composta

3.5.2.8.2.1 La subordinació: revisió, sistematització i consolidació. Oracions subordinades substantives (*Είναι ωραίο να ταξιδεύεις, Είναι δύσκολο να φύγω σήμερα*); oracions subordinades adjectives o de relatiu (*Δεν ξέρω ποιος έφτασ επρώτος*); oracions subordinades condicionals (*Προσδεθείτε εφόσον κάθεστε, σε περίπτωση που φύγεις νωρίτερα πες το μου*); oracions subordinades causals (*μια που είσαι κοντά έλα με τα πόδια*); oracions subordinades concessives (*Όσο κι αν διαβάζει δεν καταφέρνει να γράψει καλά*); oracions subordinades temporals (*Μόλις τελειώσεις τηλεφώνησέ μου, θα το κάνω αφού φύγεις*); oracions subordinades finals (*Θα σε βοηθήσω για να τελειώσεις γρήγορα*); oracions subordinades comparatives (*Μας μιλούσε σαν να ήταν μεθυσμένη*); oracions subordinades exclamatives (*Και τι δεν θα δίνω για να ήμουν μαζί σου!*); oracions subordinades hipotètiques (*Μπορεί και να συνεργαστούμε, ίσως να έφυγε*).

3.5.2.8.2.2 Discurs directe i discurs indirecte

3.5.2.8.3 La coordinació. Revisió, sistematització i consolidació. Oracions juxtaposades (*Γύρισε νωρίς, Έφαγε πρόχειρα και έπεσε για ύπνο*); oracions disjuntives (*Φεύγεις ή μόλις έφτασες*); oracions adversatives (*Αντί να φύγει προτίμησε να συνεχίσει*); oracions explicatives (*Κουράστηκα πολύ γιατί έτρεχα όλη τη μέρα*); oracions il·latives (*Τα αντιλήφθηκα όλα, Επομένως δεν χρειάζομαι εξηγήσεις*).

3.5.3 Foneticofonològics

La pronunciació estàndard grega i dels dialectes.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: revisió, sistematització i consolidació.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: revisió, sistematització i consolidació. Palatals (*χα χε όχι, γάτα γέρος*). Canvis del plural (*παιδί / παιδιά, χέρι / χέρια*).

3.5.3.3 Processos fonològics (assimilació, elisions, palatalització, emmudiments, etc.). Processos fonològics de paraules estrangeres.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació; els casos dels substantius amb possessius i dels imperatius.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Representació gràfica de fonemes i sons. El sistema vocàlic i el sistema consonàntic. Diftongs, combinacions.

3.5.4.2 Signes ortogràfics, accents, dièresi. Revisió, sistematització i consolidació.

3.5.4.3 Signes de puntuació. Ús del punt, punt alt, la coma, punts d'interrogació i exclamació. Revisió, sistematització i consolidació.

3.5.4.4 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules.

3.5.4.5 Ortografia i adaptació de les paraules d'origen estrangera.

3.5.4.6 Ús de les lletres com a ordinals. (*Ο βασιλιάς Ερρίκος Η΄. Το ΣΤ΄ Λύκειο*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el

discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Itàlia

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.
2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.
3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.
4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.

- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.

- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofers: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Vieni, vieni!; Subito, subito!, etc.*); sinònims (*Ho la possibilità di cambiare lavoro, se si verifica questa eventualità, ve lo farò sapere*); i antònims (*Non parlare a voce alta! Qui si deve parlare sottovoce*); hipònims (*Una società giusta si basa sull'uguaglianza, un ideale per cui hanno lottato molti uomini*); i hiperònims (*Amo la poesia, soprattutto i sonetti di Foscolo*); metàfores (*È un'ottima occasione: devi cogliere la palla al balzo*); i metonímies (*Ha affrontato la situazione con coraggio: ha del fegato*); proformes lèxiques (*Evitiamo di parlare di tradimenti: l'argomento è delicato*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*pagare alla romana, prendere in contropiede, etc.*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Dovrei punirli, ma non lo farò, Avevo comprato sia il latte che il pane, ma quello è diventato duro e questo è addirittura rancido*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Lo capisco, che la situazione è difficile; La cosa è evidente: con i controlli alcolelici gli incidenti sono diminuiti*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Con lui sto bene, con te meglio; Bella giornata!*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Senti, scusa; senta, scusi; guarda / guardi; dimmi / mi dica; Gentile Signore; Spettabile ditta; Egregio Dottore, etc.*); per ordenar (*innanzitutto, per quanto riguarda, etc.*); per concloure o resumir (*riassumendo, per farla breve, etc.*); per acabar (*in conclusione, in fin dei conti, etc.*).
- Posicionament de l'emissor (*per quanto mi riguarda, ritengo / reputo / sostengo, etc.*).
- Tractament de la informació: reformulació (*vale a dire, in altri termini, etc.*) i exemplificació (*facciamo un esempio, mettiamo il caso, etc.*); introducció de temes (*in riferimento a, se si considera, etc.*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*inoltre, per giunta, etc.*); contrastius (*tuttavia, eppure, etc.*); causatius (*poiché, considerato che, etc.*); consecutius (*cosicché, di modo che, etc.*); condicionals (*benché, sebbene, etc.*) finals (*affinché, allo scopo di, etc.*); temporals (*a quei tempi, nel frattempo, etc.*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Dici davvero / sul serio?; Ci siamo capiti?, etc.*); advertència (*Ascoltami bene; Dico sul serio, etc.*); acord (*certo, assolutamente sí, etc.*); desacord (*niente affatto, nemmeno per idea, etc.*); tancament (*nient'altro, tutto qui, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns

principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciand perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquests nivell.

- Varietats regionals més comunes (*gonna/sottana; sfizio/divertimento; pupo/bambino, etc.*).
- Lèxic bàsic del llenguatge acadèmic, comercial i burocràtic.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*ingoiare/inghiottire*); antònims (*sviluppo/regresso; taciturno/loquace*). Polisèmia (*campo di grano / campo della matematica*). Homònims (*fiera*) i homògrafs (*àncora/ancóra*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades (*schiaccianoci, altopiano, malvivente*). Prefixos més freqüents: *a-/an-* (*addolcire, asimetria*); *contro-/contra-* (*controsenso, contrapporre*); *de-* (*derubare, decaffeinato*); *dis-* (*disàgio*); *in-* (*indifeso, immorale*); *s-* (*sconforto*); *sopra-* (*soprammobile*). Suffixos més comuns: *-aggine* (*stupidaggine*); *-aggio* (*lavaggio*); *-evole, -ibile, -abile* (*gradevole, credibile, mangiabile*); *-ezza* (*bellezza*); *-mento* (*arrossamento*); *-tura* (*andatura*). Suffixos més freqüents d'alteració del nom: *alterati*; formes diminutives (*dischetto, lumicino*); augmentatives (*febbre*); despectives (*giovinastro, cartaccia*); afectives (*gattino, bocuccia*) falsi alterati (*mattone, tacchino*). Suffixos més freqüents d'alteració de l'adjectiu: *-otto* (*sempliciotto*); *-astro* (*giallastro*); *-etto* (*furbetto*); *-occio* (*bellocchio*). Suffixos més comuns d'alteració del verb: *-ellare, -arellare, -erellare* (*saltellare, giocherellare*); *-ettare* (*fischiettare*); *-cchiare* (*canticchiare*). Suffixos més comuns d'alteració de l'adverbi: *-accio* (*malaccio*); *-etto* (*pochetto*); *-ino* (*prestino*); *-one* (*benone*).

3.5.1.4 *Parole macedonia* (*elettrauto, narcotraffico, etc.*).

3.5.1.5 Expressió de la intensitat (*prezzi alle stelle, una barca di soldi, etc.*).

3.5.1.6 Abreviacions (*dott. prof, f.lli., etc.*). Sigles (*TG, DNA, CISL, etc.*).

3.5.1.7 Interjeccions *proprie* (*Mah!; Ah!; Boh!; Beh?*); *improprie* (*Basta!; Bene!; Come?; Giusto!; Via!; Zitto/a!, etc.*). *Locuzioni interietive* (*Santo cielo!; Mamma mia!; Dio mio!; Povero/a me/te!; Per carità!, etc.*) i onomatopeies (*bau bau; bla-bla, etc.*).

3.5.1.8 Falsos amics (*incidente, equipaggio*). Interferències lèxiques més freqüents (*baratto, boia*).

3.5.1.9 Expressions particulars amb verbs: *andare* (*andare a male*); *dare* (*dare alla testa*); *fare* (*avere a che fare*); *mettere* (*mettere sottosopra*); *vedere* (+ inf: *vedi di smetterla*); *venire* (*venire al sodo*); *stare* (*stare a cuore*).

3.5.1.10 Préstecs i mots d'origen estranger (*leader, équipe, manager, etc.*). Latinismes (*pro capite, lapsus, non plus ultra, etc.*).

3.5.1.11 Frases fetes, modismes, dites, refranys (*andare a male, venire alle mani, dare alla testa, farsi un nome, una barca di soldi, il buon giorno si vede dal mattino, etc.*).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: comptables/incomptables, concrets/abstractes, individuals/col·lectius, simples/compostos, primitius/derivats.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: gènere (*il/la fronte; il capitale / la capitale*); nombre: defectius (*la pazienza, il latte*); plurals dobles (*i muri / le mura; i bracci / le braccia*); el plural de les paraules compostes (*madreperla/madreperle; il/i cavatapp, pescecane/pescecani*).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles. Ús i omisió d'articles determinats i indeterminats (*l bere; parlare inglese; partiamo sabato; trovare lavoro; tutta la / una vita; atleta colpito dal giavellotto, etc.*).

3.5.2.2.2 Demonstratius (*tale, suddetto; stesso, medesimo, sottoscritto, etc.*).

3.5.2.2.3 Possessius (*proprio, altrui*).

3.5.2.2.4 Quantificadors:

-Numerals: *frazionari* (*tre quarti*); *moltiplicativi* (*triplo*); *numerativi* (*entrambi, ventennale*).

-Altres quantificadors: ús particulars de *nulla/niente* (*cosa da nulla; niente scuse; È venuto nessuno?; Serve niente?*).

3.5.2.3 El pronoms (morfologia i posició).

- Els pronoms personals

- Formes tòniques i àtones (*La giuria ha scelto me / La giuria mi ha scelto*).
- Subjecte: presència del pronom (*Lo andare in moto?*; *Uscita lei, ci fu silenzio*).
- Ús de *la* amb valor neutre (*farla franca / spuntarla*); *ci* i *ne* amb valor pronominal i adverbial (*Non ci vedo chiaro*; *Per Roma non ci passiamo*; *vederne delle belle, starne lontano*).
- Els relatius: ús coloquial del *che* polifuncional (*Sbrigati, che me ne vado*; *Riposati che ne hai bisogno*; *il che / la qual cosa*; *colui, colei, coloro*).
- Els interrogatius. Formes amb *mai* (*Chi mai?*; *Che cosa dici mai?*).
- Els exclamatius (*Chi credi di essere!*; *Cosa credi di fare!*).

3.5.2.3.1 Els determinants com a pronoms. Possessius (*I miei non mi lasciano uscire*; *Ne hanno combinata una delle loro*); demostratius (*colui/costui, ciò, etc.*); quantitius, indefinits (*tutti, molti: Tutti sono stati avvertiti*; *Molti non sanno sciare.*); *nessuno, niente* (*Non ho visto nessuno*; *Non abbiamo fatto niente*); *un/una/uno, altro/altri* (*Uno arrivava, l'altro partiva*); *qualcosa, qualcuno* (*È successo qualcosa?*; *È arrivato qualcuno?*). Amb construccions verbals específiques: *qualcosa da + v.* (*Porto qualcosa da mangiare*); *qualcosa di + adjectiu* (*Cerco qualcosa di nuovo*); *chi...chi* (*C'è chi ride e chi piange*).

3.5.2.4 Formes impersonals

- El *si* amb valor reflexiu (*Si lava le mani*) i reflexiu recíproc (*Marco e Giorgio non si sopportano*).
- El *si* passivante (*In questa scuola si studia l'italiano*); el *si* passivante amb les diferents formes verbals: temps simples i compostos i concordances (*Si è soddisfatti dei risultati*); les formes impersonals amb els pronoms (*Maria ha molti problemi*; *non so se la si può aiutare*).

3.5.2.5 L'adjectiu: tipus i funcions.

3.5.2.5.1 Morfologia de l'adjectiu (gènere, nombre). Grau: *alterati* formes diminutives (*bruttina, grandicello*); augmentatives (*furbacchione*); despectives (*freddaccio*); afectives (*calduccio*). *Falsi alterati* (*canino, mattone*). *Superlativo assoluto*: *-issimo* (*urgentissimo, stanchissima*). Comparatius i superlatius específics (*buono, migliore, ottimo; celeberrimo*).

3.5.2.5.2 Els exclamatius (*Quanto spreco!*; *Quale onore!*).

3.5.2.5.3 Posició estilística i semàntica de l'adjectiu (*i poveri vecchi / i vecchi poveri*).

3.5.2.5.4 Concordança: amb més d'un nom (*una sciarpa e un cappello gialli / un cappotto e un cappello gialli*); amb més d'un adjectiu (*Ho incontrato amici vecchi e nuovi*; *I popoli italiano e greco sono mediterranei*); amb la conjunció o (*Hai comprato una borsa o un cappello nuovo?*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.6.1 Tipus de verbs: zeroargumentals (*piove, nevica*); monoargumentals (*nascere, camminare*); biargumentals (*amare, guardare*); triargumentals (*dire, regalare*); tetragumentals (*tradurre, spostare da...a...*); fraseològics (*essere lì lì per, essere in procinto di*); difettius (*addirsi, solere*).

3.5.2.6.2 Formes no personals: *gerundio semplice e composto* (*Facendo uno sforzo, potresti riuscirci; Essendo arrivati in ritardo, non hanno trovato posto al concerto*); participi present i passat (*Uscita di casa, Maria ha preso l'autobus; I problemi derivanti dalla crisi*); infinitiu present i passat (*Tornare a casa gli ha fatto bene; Averlo saputo prima!*).

3.5.2.6.3 Morfologia del verb segons les conjugacions

3.5.2.6.3.1 Temps i aspecte. Les concordances de temps i de mode i els seus usos.

- Mode indicatiu: la combinació dels temps del passat i del futur: *passato prossimo, passato remoto, imperfetto, trapassato prossimo, trapassato remoto, futuro semplice, futuro anteriore*.
- Mode subjuntiu: subjuntiu presente, imperfetto, passato, trapassato. Ús del subjuntiu en les frases dependents amb verbs i expressions d'opinió, voluntat, dubte, sentiment, aparença (*Credo che siano qui, Dubito che abbiano capito; Temevo che non mi aiutassero; Pareva che avessero venduto la casa*).
- Mode condicional: present i passat. Ús del condicional en el període hipotètic (*Se mi rispondesse, prenoterei il ristorante; Avrei dovuto seguire i tuoi consigli*); en les interrogatives indirectes (*Mi chiedo che cosa avrei fatto al suo posto; Non sapevamo come ci saremmo comportati in quella situazione*); per expressar el futur nel passat (*Pensavo che i ragazzi sarebbero arrivati in ritardo*).
- Els auxiliars *essere* i *avere* (alguns casos especials): verbs que poden tenir tant l'auxiliar *essere* com *avere* (*appartenere, prevalere*); verbs amb *avere* quan són transitius i *essere* quan són intransitius (*affondare, cambiare*).

3.5.2.6.3.2 Veu passiva: ús d'*essere, venire* i *andare / dover essere*.

3.5.2.7 Les preposicions

3.5.2.7.1 *Preposizioni improprie* (*attraverso, durante, eccetto*) i locucions preposicionals (*in compagnia di, a nome di, a prescindere da*).

3.5.2.7.2 Estructura del sintagma preposicional: verbs sintagmàtics (*mettere sotto, tirare su*); possibles supressions (*treno merci*); verbs i expressions amb preposicions (*in gamba, su due piedi, contare su di me / contare di finire, fuggire da casa / al nemico / di prigione / in un'isola*).

3.5.2.8 Els adverbis

3.5.2.8.1 Tipus d'adverbis: repàs i aprofundiment.

3.5.2.8.2 Locucions adverbials (*in precedenza, quasi quasi, da così a così; di male in peggio, etc.*).

3.5.2.8.3 Ús del adverbis *mica, proprio, addirittura*.

3.5.2.8.4 Grau i alteració dels adverbis (*spesso / più spesso / spessissimo; male/maluccio/malaccio*).

3.5.2.9 L'oració

3.5.2.9.1 L'oració simple

- Estructura de l'oració: declarativa afirmativa i negativa (doble negació: *Non sarà mica andato via?*); interrogativa (*Ebbene?; Che sia stato lui?*); retòrica (*È giusto non pagare le tasse?*); exclamativa (*Quanto bevi!; Magari piovesse!*).
- Modificacions de l'estructura: oració nominal (*Spiagge e ombrelloni sempre più cari*).

3.5.2.9.2 L'oració composta

3.5.2.9.2.1 La subordinació

- Oracions subordinades substantives (*Occorre partire; È bello uscire con te*).
- Oracions subordinades adjectives o de relatiu (*Dobbiamo scoprire chi ha parlato male di noi*).
- Oracions subordinades adverbials: temporals (*Quando Lei lo desidera, La potremo informare; Nel correre, sono scivolata*); comparatives (*Mi ha pagato meno di quanto mi aspettassi; Stava peggio di come avrei potuto immaginare*); condicionals (*Qualora decida di cambiare borsa, deve presentare lo scontrino*); causals (*Visto che sei qui, aiutami*); finals (*Insisto perché veniate*); concessives (*Benché/quantunque/malgrado non sia bello, è simpatico; Qualunque cosa faccia, non va mai bene*); hipotètiques (*Può darsiche arrivino oggi*).

3.5.2.9.2.2 La coordinació

- Oracions juxtaposades (*È arrivato a casa, ha visto la situazione, ha chiamato il medico*).
- Oracions adversatives (*Lavora, invece di chiaccherare!*).
- Oracions sostitutive (*Non è una malattia bensì una cura*).
- Oracions aggiuntive e disgiuntive (*Paolo è bravo in matematica, oltre a essere portato per le lingue; Domani andrò al mare, oppure farò una passeggiata al lago*).
- Oracions esclusive senza che / di (*Lo farò senza che nessuno lo sappia*).
- Oracions eccezzuative (*Non accetto l'incarico, a meno che non mi obblighino*).
- Oracions explicatives (*Mi gira la testa; infatti non ho fatto colazione*).

3.5.2.10 Discurs directe i discurs indirecte. Canvi d'alguns elements de l'oració: verbs i adverbis, adjectius, locucions, etc.

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Pronunciació d'enllaç de paraules: *raddoppiamento fonosintattico* (a casa: /a'kkaza/).

3.5.3.2 Corbes d'entonació. Diferent ús segons la intenció comunicativa: d'assertió, interrogativa, suspensiva, incidental (*viene con me -dice lui-...ma...*). Les interrogatives retòriques.

3.5.3.3 Introducció a les diferents pronúncies regionals, amb especial atenció a l'entonació, a la diferent intensitat de les consonants geminades, a les consonants sordes i sonores.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 La puntuació: ús del punt, coma, punt i coma, dos punts, punts suspensius, signe d'interrogació, signe d'admiració. Ús de les parèntesis.

3.5.4.2 La separació de les paraules en síl·labes

3.5.4.3 Expressions formades per dues paraules que s'escriuen juntes (*talora, finora*) o separades (*d'accordo, tutt'uno*) o de les dues maneres (*dopotutto / dopo tutto; peraltro / per altro, etc.*).

3.5.4.4 Elisió (*cent'anni; va' a casa*); troncamment (*amor proprio; gran giorno*).

3.5.4.5 Paraules homògrafes: *se/sé, ne/né*. Monosíl·labs sense accent (*fa, fu, sta, etc.*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Japonès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.

- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.

- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments,

processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).

- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (複数: 人々...) (強調: 違う違う, 何回も何回も...) (擬声語と擬態語: げらげら, ザーザー...) (感嘆詞: まあまあ...); sinònims i antònims (接頭語: 非一, 不一...; 同義語: 発展, 発達, 進展...; 対義語: 進歩的, 保守的...); hipònims i hiperònims (炭水化物/栄養...); metàfores i metonímies (手/従業員...; 外出する/遊びに行く...); proformes lèxiques (こと,

もの、ところ...); referències semàntiques basades en el coneixement del món(あれ、あの、あそこ、あんな、ああいう...)

- Procediments sintàctics: anàfora (そういう、そういうふうに、そういった...); catàfora (もの、こと、彼女...); el·lipsi 「それはちょっと...」「その日以外は いっぱいですが...」...; absència d'un element del discurs; (malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context) (主語の省略: 新聞の見出し...)

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar(さて、それでは、まず、あのね...), per ordenar (次いで、次に、第二に、また...), per concloure o resumir (つまり、すなわち、その結果、それで...), per acabar (これで、これをもって...)
- Posicionament de l'emissor: personalització 「これは私の個人的な印象ですが～」...
- Tractament de la informació: reformulació (分かりやすく言えば～、いわゆる～、すなわち～...), exemplificació (～というふうに、～など/なんか、～でも、～かなにか/なんか、～んじゃないか...), introducció de temes (～と言えば～、ちょっとお聞きしたいんですが～、実は～、早速ですが...), introducció de subtemes (その反面、その一方で...)
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (また、ただし、ただ...), contrastius (これに対して、一方、しかしながら...), causatius (そのため...), consecutius (それで、従って...), condicionals (～とすれば、万が一...), disjunció (あるいは、それとも、または...), reforç (要するに...), finals (最後に...), temporals (それから、～からでないと、～ではじめて、～の上で...).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (～でしょう～じゃないでしょうか...), advertència (～なさい...), acord (その通りですね...), desacord (だって、そんな...), tancament (じゃあこのへんで...), el torn de paraula 「今、ちょっといいですか」、disgregació (話は変わりますが、さて、ところで...), recuperació del tema 「話を元に戻しますが～」, etc.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciint perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics: reconeixement i utilització (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Onomatopeies:

- Expressen so (擬声語): ザーザー, げらげら...
- Expressen estat (擬態語): ドキドキ, ピカピカ...

3.5.1.3 Frases fetes, dites i refranys.

Frases fetes:

- Amb parts del cos: 手を抜く...
- Amb 気: 気になる, 気がない, 気にする...

Refranys:

- Amb paraules relacionades amb animals: 「郷に入れば郷に従え」 ...
- Refranys amb mots arcaics: 「井の中の蛙大海を知らず」 ...

3.5.1.4 Abreviatures: nom del país en un *kanji* (仏: França).

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Sufixos comptadors - classificadors: 袋, 着, 箱, 通...

3.5.2.1.2 Números en pronunciació japonesa: 一袋...

3.5.2.1.3 Substantius formals (形式名詞): わけ, ばかり, ほど...

3.5.2.2 L'adjectiu

3.5.2.2.1 Adjectius auxiliars: がたい...

3.5.2.3 El verb

3.5.2.3.1 Tipus de verbs

- Verbs intransitius que expressen canvi: 広まる, 深まる, 上回る...
- Diferents usos del verb する: valor 「三万円はする」, onomatopeies: いら
いらする...
- Verbs auxiliars: 切る, 合う, そびれる, かける, 込む, 抜く...
- Verbs auxiliars en negatiu: かねない...
- Verbs honorífics (尊敬語): お越しになる, お目にかかる...

3.5.2.3.2 Temps i aspecte

- Forma negativa: 行かず...
- Forma negativa de voluntat: 行くまい...
- Forma negativa arcaica: 行かざる...
- Forma imperativa negativa: 行くな...

3.5.2.3.3 Veu: diferenciar entre l'ús honorífic, passiu i potencial: 行かれます... ;
causativa per demanar el permís: させてもらえない...

3.5.2.3.4 El registre: l'emissor, el receptor i l'àmbit comunicatiu.

- El formal (丁寧語)
- L'informal (基本体)
- L'honorífic (敬語): forma de respecte (尊敬語); forma humil (謙譲語)

3.5.2.4 La partícula

- Exemple: など, とか...
- Dubte o suposició: かな...

- Emfàtic:こそ, さえ...
- Fixar l'àmbit: にかけて, に渡って, 限り, に至るまで...
- Objecte: に対して...
- Modal: によって...
- Causa: ため, おかげで, せいで, によって...
- Mediació: を通して, を通じて...
- Tema: をめぐって, に関して...
- Limitació: ばかり...
- De lloc: において...

3.5.2.5 Els adverbis

- Inductiu: もちろん, やはり, たぶん, 確かに, 実際, なるべく, とにかく, まずは, また, 特に~ない, なんとなく, なかなか~ない, 確か, 一体, そろそろ, 二度と~ない, つい, 絶対に, 決して~ない, 別に~ない, たまに, 是非, もともと, きっと, やがて, 特に, たとえば, なぜか, めったに~ない, それぞれ, ちっとも~ない, どうも, ちょっと, せっかく, ただ~だけ, 当然, さすがに, たまたま, 依然として, さほど~ない, 決まって, やっと, ようやく, すでに, ごく, さっぱり~ない, 明らかに, まったく, 早速, 第一, どうか, まさに, いかにも, なかでも, もはや...
- Grau: ずっと, もっと, さらに, すぐ, ずいぶん, ちょうど, 割と, たった, かなり, ほぼ, 十分, 結構, たいてい, より, たびたび, 非常に, 相当...
- Modal: とうとう, かえって, きちんと, 次第に, どんどん, ますます, 突然, 色々と, はっきりと, だいたい, すっかり, しぶしぶ, 次々に/と, 良くも悪くも, 一応, 終始, すっと, わざわざ, 知らず知らず, 徐々に, 大いに, 微妙に, 如実に, さっと, 端的に...
- Adverbis demostratius (こう, そう, ああ) amb verb いう per a la manera: こういったこと...
- Adjectius demostratius (こんな, そんな, あんな) amb ふう: 「あんなふうにはいかない」...
- Adjectius demostratius (こんな, そんな, あんな) amb に per emfatitzar: 「こんなに上手にできた」...
- Adjectius demostratius (この, その, あの) amb よう: このようにして...

3.5.2.6 L'oració simple

- Declarativa afirmativa i negativa: ~ものだ「時の経つのは早いものだ」; ~にすぎない「これは憶測にすぎない」; intenció negativa: ~するつもりはない「当分やめるつもりはない」; tendència: ~せずにはいられない, ~しようとする, ~がち, ~気味; obligació: 行かざるを得ない, 行くべきだ; negatiu parcial: ~ないことはない「行けないことはない」...

3.5.2.7 L'oració composta

3.5.2.7.1 La subordinació

- Oracions subordinades substantives: l'estructura という「箸を持って食べるという習慣は～」; ということだ「祭りがあるということだ」; definició ～を～という; preveure el resultat 「あとで後悔することになる」; altres estructures amb わけ「彼がそんなところへ行くわけがない」「そういうわけじゃない」「遊んでばかりいるわけにはいかない」; dubte 「誰かいるような気がする」; intenció 「そうしようかと思っている」「そうするつもりはない」; èmfasi en el seu grau 「いかに大変かが分かった」...
- Oracions temporals: ～てはじめて「一人暮らしをしてはじめてその大変さが分かった」; ～ようとした/する時「食べようとした時～」; 際「入場する際には～」; ～と共に「医学の進歩と共に～」; ～と同時に「世界が豊かになっていくのと同時に～」...
- Oracions condicionals: ～ていたら「もしあの時その飛行機に乗っていたら、～」; dos canvis paralels ～すればするほど「勉強すればするほど～」; ～につれて「数が増えるにつれて～」; ～に従って「成長するに従って」; ～てみなくては「食べてみなくては～」...
- Oracions causals: motiu ～からには「日本へ来たからには～」; motiu emfàtic ～からこそ「期待しているからこそ～」; ～だけに「よく使うものだけに～」; origen ～ところから「八つ時に間食をしていたところから～」; causal negatiu ～ばかりに「左右を確かめなかったばかりに～」...
- Oracions finals: ～上で「仕事をする上で～」...
- Oracions concessives: ～ものの「卒業したものの～」; ～にもかかわらず「風邪を引いているにもかかわらず～」...

3.5.2.7.2 La coordinació

- Oracions conjuntives: dos aspectes ～と同時に「長所であると同時に短所でもある」; emfàtic ～どころか「漢字どころか平仮名も読めない」; ～ばかり/だけ でなく「見て楽しむばかりでなく自分でもやってみる」...
- Oracions juxtaposades: contrast. ～のに対して「女性は～のに対して男性は～」...
- Oracions disjuntives: もしくは、または「月曜にするかもしくは/または水曜にしましょう」; あるいは「ドイツ語を履修、あるいはフランス語を～」...
- Oracions adversatives: dues coses contradictòries ～ながら「体に悪いと知っていながら～」; contradir ～からといって「アメリカに住んでいるからといって～」; completament advers ～どころか「良くなるどころか～」; ～とは逆/反対に「冷やすと固くなるゼラチンとは逆に～」...

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics

- Caiguda de vocal: *i* de *ki, shi, chi, hi i bi* (識別, 汽車); *u* de *ku, su, tsu, fu i pu* (拍手, 筆談); una de dues vocals iguals en algunes paraules (体育館); una de dues vocals final de la frase (ありがと); la primera vocal *a/o* de dos caràcters iguals seguits (書がなくちゃ, ころ)...
- Reducció: ところ—とこ, このあいだ—こないだ...
- Allargament de vocal davant la partícula que cau: 目え、つぶって...

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics

- afegir consonat o *n*: すっごい, そのまんま...

3.5.3.3 Processos fonològics

- Ensordiment: *h* en *ha*, *hi*, *he* i *ho* (匹敵); *n* davant la vocal (単位) ...
- Canvi de so: *ni*, *no*, *ra*, *ri*, *ru* i *re* a *n* (いちんちじゅう); *rewa/ba* a *rya* 「そりゃないよ」; *tewa/ba* a *cha* i *ja* 「寝ちゃだめ」; *kereba* a *kya* 「行かなきゃ」; *te/de shimau* a *chau* i *jau* 「食べちゃう」; *teoku* a *toku* 「消しといて」; *teageru* a *tageru* 「やったげる」; *shu/ju* a *shi/ji* (手術); afegiment de *k* davant *ka* 「どっか行こう」; *toiu* a *tteyuu* 「浜崎ってゆう人」; *nado* darrere verb a *nante* 「全部食べるなんてできない」; *mono da* a *monda* 「時の経つのは早いもんだ」 ...

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació

- L'accent tònic en paraules amb doble consonant: *k*, *s*, *t*, *p*, *sh* i *ch* (*ippai/ippái*).
- Detectar el consentiment pel ritme i accent: ritme lent i l'última vocal llarga per mostrar dubte (*Sóo da néee*) i ràpid amb l'accent a la partícula final *ne* per afirmar (*Sóo da ne*).

3.5.4 Ortotipogràfics

Els caràcters xinesos (漢字). El seu ús. L'aprenentatge de caràcters xinesos.

- Els radicals. La seva posició.
- La lectura xinesa (音読み) i la japonesa (訓読み) dels caràcters.
- La cal·ligrafia. Ordre dels traços.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la

interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Neerlandès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.
3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.
4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals,

educatiu o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.

- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

Procediments lèxics: repeticions (*Ik herhaal het nog een keer*); sinònims (*het standpunt / de mening*); i antònims (*eenvoudig / ingewikkeld*); hipònims (*het kenmerk – de kleur, de omvang, het gewicht*) i hiperònims (*de bloem – de tulp, de roos*); metàfores (*een gat in de lucht springen*) i metonímies (*Liefde is blind*); proformes lèxiques (*Ik heb gisteren een vrouw ontmoet. Die vind ik heel leuk*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Ze hadden het over het broeikaseffect*).

Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context) (*Ik wil een vakantie boeken; Die mag niet te duur zijn*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs) (*Ik wil er graag naartoe, naar dat eiland*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context) (*Moeilijk te begrijpen*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Dames en heren*); per ordenar (*Vervolgens*); per concloure o resumir (*Kortom*); per acabar (*Dank u wel voor uw aandacht*).
- Posicionament de l'emissor (*Ik ben van mening dat*).
- Tractament de la informació: reformulació (*Dat wil zeggen*); exemplificació (*Dit is een goed voorbeeld van*); introducció de temes (*In verband met*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*Bovendien*); contrastius (*alhoewel*); causatius (*vanwege*); consecutius (*als gevolg van*); condicionals (*indien*); finals (*met de bedoeling*); temporals (*nadat*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Wat denk jij ervan?*); advertència (*Houd rekening met*); acord (*Ik ben het ermee eens*); desacord (*Ik ben het er niet mee eens*); tancament (*Dit was het*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.

- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciint perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

- Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.
- Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics).
- Paraules compostes i derivades (gentilicis, prefixos, sufixos, parasintètics, cultismes, etc.).
- Abreviacions i sigles.
- Mots transparents o pròxims. Falsos amics i interferències lèxiques freqüents amb la llengua materna o altres llengües.
- Paraules d'ús regional freqüent als Països Baixos i Flandes.
- Préstecs i mots d'origen estranger.
- Algunes frases fetes, dites, refranys freqüents
- Sintagmes lexicalitzats i seqüències estereotipades.

3.5.2 Morfosintàctics. Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu

- El diminutiu: formació i ús de diminutius irregulars.
- El genitiu: anteposat amb possessiu (*Jan zijn boek*).
- Suffixos més comuns per substantivar (*-heid, -schap, -e, -ing, -de*).
- Plurals irregulars *-lui, -lieden* i plurals de noms foranis.

3.5.2.2 Els determinants

L'article:

- Paraules que poden ésser paraules *de* i paraules *het*.

Possessius: ús en el genitiu anteposat.

Quantificadors:

- Numerals cardenals + *-en* i la preposició *met* i un pronom possessiu.
- Fraccions.

3.5.2.3 Els pronoms

- El pronom personal: ordre dels pronoms personals objecte directe i objecte indirecte.
- El pronom reflexiu darrere d'una preposició; l'ús de *-zelf*
- El pronom recíproc: l'ús del genitiu *elkaars*.
- El relatiu sense antecedent.
- L'exclamatiu: *zo'n* + substantiu.

L'indeïnit:

- *Men* versus *ze / je* amb sentit impersonal.
- *allen, voldoende, zat*.

3.5.2.4 L'adjectiu

- Grau: ús de *aller-* + superlatiu.
- Derivació i composició: altres suffixos per adjectivar. Prefixos i suffixos per formar antònims (*in-, a-, -vriendelijk, -zaam, -baar*).
- Ús de *(n)iets* o *wat* + adjectiu + *s*.

3.5.2.5 El verb

- Temps *futurum exactum, futurum exactum praeteriti*.
- La veu passiva: *conditionalis* i *conditionalis* del *perfectum*, amb verbs modals.

Formes:

- Supressió de l'infinitiu de *gaan* i *hebben*.
- *Conjunctief* (el subjuntiu) en expressions fixes.
- Perífrasis verbal d'ús frequent.

Ús de modes i temps verbals:

- *Perfectum* versus *imperfectum* versus *plusquamperfectum*.
- *Futurum* versus *futurum exactum* versus *conditionalis* versus *conditionalis* del *perfectum*.
- Ús de l'imperfet per expressar hipòtesi irreal.
- Locucions temporals amb un determinat temps verbal.

Aspecte: els verbs incoatiu, duratiu, terminatiu i habituals.

Combinacions de i amb verbs modals.

3.5.2.6 Les preposicions

- Complementos preposicionals del verb, del nom i de l'adjectiu.
- Locucions preposicionals.
- Substitució de sintagma preposicional per: *(n)ergens*, *overal* + preposició.

3.5.2.7 Els adverbis

- Derivació d'adjectius.
- *Er*: combinació de diferents tipus en una frase.
- Adverbis pronominals: ús i posició de les parts en la frase.
- Partícules modals: posició i ordre entre elles.

L'oració

3.5.2.8 L'oració simple.

L'ordre dels elements:

- Complement directe/indirecte i l'ordre entre ells.
- Partícules modals *eens*, *maar*, *even*, *al*, *toch*, *nog*, *wel* i l'ordre entre elles.
- Complementos circumstancials i l'ordre entre ells.

El·lipsi de l'infinitiu després d'un verb modal.

L'oració impersonal passiva

3.5.2.9 L'oració composta

La subordinació

- Ordre de tots els elements.
- Oració subordinada sense conjunció.
- *beknopte bijzin* (l'oració concisa).
- Estil directe i indirecte.
- Oracions relatives: avantposició i postposició.
- Correlació de temps i mode.

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Processos fonològics

Versherping (pèrdua de sonoritat al final d'una paraula) [b,d,z,v] > [p,t,s,f].

3.5.3.2 Prosòdia

Accentuació de paraules:

- Accentuació de paraules simples i derivades.
- Accentuació de paraules compostes segons el tipus d'enllaç.
- Accentuació de verbs amb prefixos separables i no separables i els seus derivats.

Accentuació de la frase:

- Entonació i melodia de diferents tipus de frases (enunciatives, imperatives, interrogatives).
- Accentuació de la part de la frase que porta informació nova.
- Accentuació de les parts de la frase que formen contrast.
- Diferència entre paraules funcionals (àtones en l'ús no marcat i si no formen contrast) i paraules amb contingut semàntic (tòniques en l'ús no marcat).

3.5.3.3 Ritme i entonació

3.5.4 Ortotipogràfics

Consolidació i ampliació dels continguts desenvolupats en els nivells anteriors, d'acord amb els objectius d'aquest nivell.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la

interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Portuguès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.
3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.
4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.
5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.
6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.
7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals,

educatiu o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.

- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Qual é coisa, qual é ela; Amigos amigos, negócios à parte!*); sinònims (*triste/melancólico; delicioso/gostoso*) i antònims (*fraco/forte; ausência/presença*); hipònims i hiperònims (*animais: gazela, raposa, veado, leopardo*); metàfores (*Estava escuro como breu!*) i metonímies (*O poder da geração grisalha; Recentemente, a coroa inglesa foi abalada por alguns escândalos*); proformes lèxiques (*É uma situação para pensar com calma*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Ele é podre de rico!; Era uma pianista de mão cheia!; Ficou a ver navios!*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *O governo não atendeu aos protestos dos trabalhadores. Isto provocou uma greve geral*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Vi-os na primeira vez uma quinta-feira de manhã. Esses alunos pareceram-me interessados*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *A cidade dormia, ninguém na rua; A vida talvez fosse boa, não houvesse tanta corrupção*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Primeiramente, para começar*); per ordenar (*antes de mais, por um / outro lado, a seguir*); per concloure o resumir (*por conseguinte, portanto, concluindo*); per acabar (*finalmente, para concluir*).

- Posicionament de l'emissor (*Quanto a nós, no nosso entender*).

- Tractament de la informació: reformulació (*quer dizer, dito de outro modo*); exemplificació (*como se pode ver, é o caso de*); introducció de temes (*quanto a, em relação a, no que concerne a*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*aliás, inclusive*); contrastius (*mas, porém, todavia*); causatius (*uma vez que, visto [que], pois*); consecutius (*tanto... que, daí que, de tal forma que*); condicionals (*se, no caso de..., exceto, [mesmo] admitindo que*); finals (*de modo a, a fim de, com o intuito de*); temporals (*mal, desde que, entretanto*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*A sério?*); advertència (*Ouçam-me bem!*); acord (*Claro que sim!*); desacord (*Bem pelo contrário!; Isso não é bem assim*); tancament (*Por tudo isso, concluindo*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que

és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i

monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).

- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.

- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciament perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics: reconeixement i utilització adequada (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*ancião/idoso; bruxa/feiticeira*); antònims (*inadequada/adequada; soberba/humildade*); mots polisèmics i precisió lèxica (*Ele deu cabo do dinheiro todo / O Miguel atualmente é o cabo do exército brasileiro / O Cabo da Boa Esperança é conhecido pelo nome Cabo das Tormentas*). Paraules homòfones (*esperto/experto; conserto/concerto*); homògrafes (*sede/sede; gelo/gelo*); homònimes (*rio/rio; canto/canto*) i parònimes (*ratificar/retificar; inflação/infração*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades. Prefixos més freqüents: *a-/an- (amoral, analfabeto); co-/com-/con- (colaborar, compor, concorrer); de-/des- (decompor, desfazer); e-/em-/en-/ex- (emagrecer, embolsar, encaixar, exportar); i-/im-/in-/ir- (imigrar, importar, impossível, infeliz, incluir, irreal); per- (percorrer); pre- (prever); re- (reler)*. Sufixos més utilitzats. Sufixos verbals: *-ar/-er/-ir (passear, comer, sair); -ecer (anoitecer, envelhecer); -itar/-izar (civilizar, facilitar)*. Sufix adverbial: *-mente (facilmente, rapidamente)*. Sufixos nominals: *-ada (papelada); -al (legal); -ança/-ença (lembrança, diferença); -ânsia/-ência (tolerância, prudência); -ano/a (italiano/a); -ão (casarão); -ar (familiar); -aria (livraria); -ção (formação); -dade (facilidade); -eiro/a (brasileiro/a); -ense (timorense); -ês/-esa (japonês, chinesa); -ez, -eza (pequenez, beleza); -gem (reportagem); -ia (valentia); -ismo (idealismo); -ista (jornalista); -mento (desenvolvimento); -vel (sensível); -ura (ternura); -oso/a (chuvoso/a); -or/a (diretor/a); -ol/a (espanhol/a)*. Paraules compostes (*amor-perfeito, guarda-chuva, chapéu de sol, fidalgo, aguardente, girassol*).

3.5.1.4 Onomatopeies (*atchim, tic tac, cócórocóco*).

3.5.1.5 Abreviacions (*a.C. = antes de Cristo, Lda. = Limitada*) i sigles (*ONG = Organização Não Governamental, FMI = Fundo Monetário Internacional*).

3.5.1.6 Préstecs i mots d'origen estranger (*know-how, download, fast food*). Llatínismes (*ad hoc, a priori, ex libris*).

3.5.1.7 Frases fetes, dites i refranys (*dar com a língua nos dentes, ficar em águas de bacalhau, boquinha de siri, devagar se vai ao longe*).

3.5.1.8 Mots transparents o pròxims. Falsos amics. Interferències lèxiques més freqüents (*concorrência, distinto, carreira, prejuízo, anedota, assinatura*).

3.5.1.9 Diferències lèxiques entre les variants de la llengua portuguesa: Portugal, Brasil i països africans (*pequeno almoço, café da manhã, matabicho/autocarro, ônibus, machimbombo*).

3.5.1.10 Lèxic de procedència indígena i africana (*capim, guarani, abacaxi, caçula*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Morfologia del substantiu. Revisió, sistematització i consolidació. Augmentatius i diminutius: casos particulars (*figurão, mulherona, mãezinha, rapazola, livreco*). Plural dels diminutius (*aneizinhos, florezinhas, cãezinhos, animaizinhos*) i augmentatius (*casarões, rapagões, mulheraças, amigaços*). Substantius utilitzats només en singular (*música, norte, trigo, ouro*) i en plural (*belas-artes, efemérides, núpcias*). Plural de les paraules compostes (*malmequeres, girassóis, quintas-feiras, fins de semana, beija-flores*).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles. Ús i omisió d'articles determinats (*A Ana estuda grego; Estava uma noite de inverno; Na noite de Natal vamos a casa dos avós; A empresa ganhou 20% com a venda das ações*) i indeterminats (*Ela tinha um jeito tal para contar histórias; Grande parte do público estava descontente com a atuação do grupo*).

3.5.2.2.2 Demonstratius. Revisió, sistematització i consolidació. Casos particulars (*É ao realizar o [o=aquiló] que é difícil que o homem se afirma; Não me digas mais nada. Essa não!; Não me faça tal [=isto, isso]*).

3.5.2.2.3 Possessius. Revisió, sistematització i consolidació. Casos particulars (*Sua Excelência, o Presidente da República; Ele leva o carro deles*).

3.5.2.2.4 Quantificadors numerals. Revisió, sistematització i consolidació: cardinals (*um/uma, dois/duas, milhão, bilhão/bilião*); multiplicatius (*dobro, triplo*); fracionaris (*meio / metade de, terço de*) i altres paraules compostes a partir dels quantificadors numerals (*uma dezena de, uma dúzia de*). Casos particulars. Altres quantificadors (*Fiz tudo quanto me pediste; Todo o ser humano erra; Ambos os irmãos são excepcionais; O homem ofereceu qualquer coisa ao empregado*).

3.5.2.3 Els pronoms

3.5.2.3.1 Els pronoms personals. Revisió i sistematització.

3.5.2.3.2 Formes de tractament. Casos particulars. Restriccions d'ús per registre (*tu, você, o/a senhor/a, Doutor/a, Professor/a, Senhor/a Doutor/a, Ex.mo/a Sr/a, V.Exa*). Diferències entre Brasil i Portugal.

3.5.2.3.3 Els pronoms reflexius (*Encontramo-nos à tarde, fala bem de si, trouxe os documentos consigo*) i recíprocs (*abraçaram-se e cumprimentaram-se, enganaram-se a si próprios*). Sistematització i aprofundiment.

3.5.2.3.4 Els relatius: variables i invariables. Revisió, sistematització i consolidació. Casos particulars (*Quem casa quer casa; Essas são as conclusões sobre as quais pairam muitas dúvidas; O homem, cujo casaco é preto, é o meu professor; O exame para o qual estudei muito não me correu muito bem!*).

3.5.2.3.5 Formes tòniques i àtones. Revisió, sistematització i consolidació de l'ênclise (*Sentem-se, por favor*); mesóclise (*Contar-lhe-ei pormenores da*

viagem, assim que for oportuno) i *próclise* (*Quem nos explicará como funciona o aparelho?*). Diferències entre Brasil i Portugal.

3.5.2.3.6 Col·locació dels pronoms àtons amb els temps composts (*tê-lo-íamos convidado, temo-la visto, se o tivéssemos perdido*).

3.5.2.3.7 Combinacions i contraccions dels pronoms àtons CD/CI (*trouxe-no-lo, pedir-vo-lo, já lha deram*). Diferències entre Brasil i Portugal.

3.5.2.3.8 Els interrogatius. Revisió, sistematització i consolidació. Casos particulars (*onde / aond / de onde; o que / que / quê; qual / quais*). Diferències entre Brasil i Portugal (*por que, por quê, porque, porquê*).

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu: flexió de gènere i nombre, casos especials (*caneta e esferográfica pequenas, luso-brasileiros, sociais-democratas*). Grau: casos especials de *superlativo absoluto sintético* (*felicíssimo, amabilíssimo, fidelíssimo, paupérrimo, difícilimo*).

3.5.2.4.2 Casos particulars de la posició de l'adjectiu (*um assunto difícil de contar; um pobre homem / um homem pobre; boa tarde, má hora; um simples porteiro*).

3.5.2.4.3 Adjectius gentilics (*paulista, lisboeta, mineiro, portuense*).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.5.1 Tipus de verb: Verbs irregulars (*construir i destruir*). Revisió, sistematització i consolidació. Verbs defectius (*reaver, falir, doer*). Casos especials. Verbs abundants (*exprimir, ganhar, eleger, acender*). Verbs reflexius (*ferir-se, intrometer-se*). Verbs predicatius intransitius (*telefonar, viver, morrer, chegar, andar*). Verbs predicatius transitius (*achar, convidar, cumprimentar, visitar, ajudar*). Casos particulars. Verbs de règim preposicional (*apaixonar-se por, responsabilizar-se por, enganar-se em*). Diferències entre Brasil i Portugal (*participar de/em*). Expressió de la condició (*Se tivesse dinheiro fazia/faria uma viagem*). Diferències entre Portugal i Brasil.

3.5.2.5.2 Formes personals i no personals: contrast *infinitivo pessoal/impessoal* (*A probabilidade de saber português é enorme; É proibido fumar!*). *Infinitivo pessoal flexionado* (*Esta situação permitiu aos sindicatos reivindicarem melhores salários*). Altres casos: *Infinitivo pessoal flexionado* compost (*Poderão sair da sala depois de terem terminado o exame*). Gerundi simple i gerundi compost (*Juntando as nossas forças, conseguiremos vencer o nosso adversário; O Presidente começou o discurso cumprimentando os presentes; Gostei muito de ter assistido a este espetáculo*). Participis irregulars (*dito, feito, posto, visto, vindo*). Participis duplos (*entregue/entregado; preso/prendido; salvado/salvo*). Diferències entre Portugal i Brasil (*aceite/aceito*).

3.5.2.5.3 Temps, aspecte i modalitat

3.5.2.5.4 Temps verbals d'indicatiu: expressió de present, passat i futur. Revisió, sistematització i consolidació dels temps simples. *Futuro do presente, futuro do pretérito, pretérito mais-que-perfeito simples do Indicativo*. Temps compostos: *pretérito perfeito composto* i *pretérito mais-que-perfeito composto do indicativo*. Correlacions temporals: sistematització.

3.5.2.5.5 Temps verbals de subjuntiu: present, imperfet i futur simple. Formes regulars. Revisió, sistematització i consolidació. Usos particulars. Contrast futur de subjuntiu/imperfecte de subjuntiu simple i compost. Temps compostos: *pretérito perfeito, pretérito mais-que-perfeito, futuro composto*. Correlacions temporals: sistematització.

3.5.2.5.6 Imperatiu: regular i irregular, afirmatiu i negatiu. Revisió, sistematització i consolidació (*dorme / não durmas, (não) ponha*). Imperatiu reflexiu afirmatiu (*diga-me, traga-me*) i negatiu (*não o faça, não nos levantemos*).

3.5.2.5.7 Aspecte: revisió, sistematització i consolidació dels diferents aspectes verbals. Expressió de la temporalitat i els seus matisos. Expressió de la condició i els seus matisos. Expressió de la hipòtesi i els seus matisos. Modalitat: revisió, sistematització i consolidació de les perífrasis verbals d'obligació (*ter de + infinitivo*); necessitat (*dever + infinitivo, ter que + infinitivo*); imminència (*estar para + infinitivo, ir (pret. Imperf) + gerúndio / a + infinitivo*); probabilitat (*haver de + infinitivo*); causa, conseqüència (*fazer com que + imperfet de subjuntiu*). L'èmfasi (*A polícia prendeu os traficantes, mas quem os condenou foi o juiz; Eu cá sei o que vou fazer; Sei lá!*).

3.5.2.5.8 La veu passiva: revisió i aprofundiment (*passiva de ação, passiva de estado i se apassivante*). Verbs auxiliars *ser, estar i ficar* (passiva).

3.5.2.6 Les preposicions

3.5.2.6.1 Revisió, sistematització i consolidació. Casos particulars (*trás, sob, sobre, acima, de / em / para / por cima, dentro, de / para / por dentro*).

3.5.2.6.2 Omissió d'algunes preposicions amb CD (*Este sistema de tratamento de resíduos beneficiará mais de 120 mil habitantes*).

3.5.2.6.3 Ús de preposicions amb CD (*Assistiu à conferência*).

3.5.2.6.4 Omissió de preposicions amb CD (*convidar o chefe, ajudar o aluno, cumprimentar o professor*). Consolidació i aprofundiment.

3.5.2.6.5 Locucions preposicionals. Revisió i aprofundiment. Casos particulars (*acerca de, a cerca de, há cerca de, perto de/da, além de/da*).

3.5.2.7 Els adverbis

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis. Revisió i aprofundiment.

3.5.2.7.2 Grau i alteració dels adverbis (*bem, melhor, otimamente; mal, pior, pessimamente*).

3.5.2.7.3 Posició dels adverbis (*O teu avô está muito mal; Ouvi-o atentamente*).

3.5.2.7.4 Locucions adverbials: de temps (*de quando em quando*); mode (*à toa, às claras, às direitas*); intensitat (*de muito, de pouco*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 L'oració simple. Revisió, sistematització i consolidació.

3.5.2.8.2 L'oració composta

3.5.2.8.2.1 La subordinació: revisió, sistematització i consolidació. Oracions subordinades substantives (*É necessário que leias este relatório*); oracions subordinades completives d'infinitiu (*Ele pediu para ficarem quietos*); oracions subordinades adjectives o de relatiu (*A casa onde morava a minha avó é hoje um museu*); oracions subordinades condicionals (*No caso de ficarem doentes, telefonem-me!*; *Ele vai à festa se for convidado*); oracions subordinades causals (*Por causa de ter sido assaltado, o Nuno não veio trabalhar*; *Eles foram ao teatro, não porque gostassem, mas para fazer a vontade ao Pedro*); oracions subordinades concessives (*Por mais que tivesse dinheiro, a Ana não conseguiria concretizar as suas ambições*); oracions subordinades temporals (*Mal ele tenha acabado a reunião, irá para o aeroporto*; *Enquanto eles não tiverem acabado a tradução, não poderão ir embora*); oracions subordinades finals (*Ele foi ajudá-lo a fim de ele poder acabar dentro do prazo*; *Guarde o melhor para o fim para que as suas refeições tenham um final feliz*); oracions subordinades comparatives (*Ele falava como se fosse um pássaro!*); oracions subordinades exclamatives (*Quem me dera que ele tenha conseguido o trabalho*; *Oxalá eu tivesse encontrado o Pedro*); oracions subordinades concessives (*Haja o que houver, não percam a calma!*; *Por poucos livros que ele leia, está sempre informado*). Interferències sintàctiques en els usos dels connectors (*Quanto/enquanto; no caso de / caso*).

3.5.2.8.2.2 La coordinació. Revisió, sistematització i consolidació. Oracions aditives (*Gosto do campo, mas também da cidade*); oracions alternatives (*Não entendia, ou fingia não entender*); oracions adversatives (*Eles queriam sair, porém chovia*); oracions explicatives (*Terminarei amanhã porque estou atrasado*); oracions conclusives (*A situação é delicada; devemos, pois, agir cuidadosamente*).

3.5.3 Foneticofonològics

La pronunciació estàndard portuguesa i brasilera: diferències.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: revisió, sistematització i consolidació.

3.5.3.2 Sons orals. Plurals amb alteració de timbre de la vocal tònica (*morto, precioso, maravilhoso*). Sons nasals.

3.5.3.3 Sons i fonemes consonàntics: revisió, sistematització i consolidació.

3.5.3.4 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, elisions, palatalització, nasalització, alternança vocàlica, emmudiments, etc.). Processos fonològics de paraules estrangeres i de paraules que en llengües properes es pronuncien de manera diferent.

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals d'elements lèxics aïllats. Accentuació de paraules cultes i paraules estrangeres; doble possibilitat d'accentuació.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Representació gràfica de fonemes i sons. El sistema vocàlic i el sistema consonàntic.

3.5.4.2 Signes ortogràfics. Revisió, sistematització i consolidació. Ortografia dels pronoms (*entregá-la-á, fê-lo, construí-lo*).

3.5.4.3 Diferències ortogràfiques entre Portugal i Brasil (*académico/acadêmico; matiné/matinê; commumente/comumente; escuteiro/escoteiro*).

3.5.4.4 Signes de puntuació. Ús del punt (*Portugal é o país mais ocidental da Europa.; Exmo. Sr. Dr.*); la coma (*Todos o consideram culpado. Eu, porém, acredito na sua inocência; Ele disse que vinha à reunião, mas não veio*); punts d'interrogació (*A que horas acaba a aula?*) i exclamació (*Que bonito!*). Revisió, sistematització i consolidació.

3.5.4.5 Observacions sobre l'ús del guió (*pré-história, pró-europeu, pós-graduação, super-requintado*).

3.5.4.6 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules.

3.5.4.7 Accents diacrítics. Diferències entre Portugal i Brasil.

3.5.4.8 Ortografia i adaptació de les paraules d'origen estrangera (*chique, líder, sutiã*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2**Rus****Índex****1. Definició del nivell i objectius****1.1 Definició del nivell****1.2 Objectius generals del nivell****1.3 Objectius per activitat de llengua****2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació****2.1 Actituds****2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge****2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua****2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural****2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua****2.2.1 Estratègies cognitives****2.2.2 Estratègies metacognitives****2.2.3 Estratègies socioafectives****2.3 Competència digital****3. Competència lingüística comunicativa****3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals****3.1.1 Funcions****3.1.2 Nocions****3.2 Competència i continguts discursius****3.2.1 Adequació al context**

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge

i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.

5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.

6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.

7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la

benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de ferma; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i

denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*Я не видел Волги. Я вот поеду на Волгу.*); sinònims (*лучше всех / самый хороший / наилучший*) i antònims (*обожать / ненавидеть*); hipònims i hiperònims (*Я всегда покупаю этот журнал. Это еженедельник.*); metàfores (*Гаджет – мой лучший друг.*) i metonímies (*школа выдает сертификат*); proformes lèxiques (*кое-кто; этот вопрос; поговорим об этом*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Троянский конь*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *В доме горел свет, тут собирались гости. У дороги стоял дом, в нём горел свет.*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Ясно одно: менадоуходить.*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Он домой. Она по-французски с детства.*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Уважаемые дамы и господа! Уважаемый господин! Будьте добры / Будьте любезны; Дорогие друзья! Коллеги!*); per ordenar (*прежде всего; в то же время, в течение; в заключение, наконец, во-первых, во-вторых, первое, второе; указанный, данный, вышеуказанный, что касается, кроме того, переходя ки т.п.*); per concloure o resumir, per acabar (*таким образом, итак, можно сказать, что; можно сделать вывод, в заключение, одним словом и т.п.*).

- Posicionament de l'emissor (*кажется, очевидно, как известно, я думаю, я считаю, я знаю, если не ошибаюсь; Что вы хотите сказать? Совершенно верно. Конечно, пожалуйста. Я вас не совсем понял. Что именно/какой именно?; смотря что/какой/где; Нуда? и т.п.*).

- Tractament de la informació: reformulació (*то есть, другими словами, можно сказать, а именно, одним словом и т.п.*); exemplificació (*вот / так например, то есть, примером может служить, можно привести пример; вот скажем, к примеру и т.п.*); introducció de temes (*по поводу; тема статьи, статья посвящена, что касается; Твоя сестра, она уже приехала? и т.п.*); introducció de subtemes (*кстати, в том числе, помимо (этого), (а) что касается и т.п.*); recuperació del tema (*в связи с этим; как уже говорилось раньше/как я уже говорил; возвращаясь к и т.п.*); al·lusions, referències i cites (*как считает/говорит/отмечает; по словам, по мнению; как сообщают газеты и т.п.*); precisió, matisació (*обратите внимание, как говорится, поверьте мне и т.п.*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*короче говоря, а также, при этом, между прочими и т.п.*); contrastius (*в отличие от; с одной стороны, с другой стороны; тем не менее; напротив и т.п.*); causatius (*по (этой) причине, в связи с этими и т.п.*); consecutius (*вследствие чего, следовательно, так что и т.п.*); conditionals (*при условии, что; при + prep.*

(прижелании)); finals (вцелях; с той целью, чтобы); temporals (пока, как только, лишь и т.п.).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord ((A) чтоВыскажете? Вынепротив? Выневозражаете?и т.п.); advertència, acord, desacord (Я хотелбывыразить; видителии т.п.); tancament (Спасибо. Наэтом я заканчиваю. Хватитобэтом! Ну всё!и т.п.); recursos dilatoris (значит, как бы; ну, не знаюи т.п.); èmfasi (Квартиры у неё нет.).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonal

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.

- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.

- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals, cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.

- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciand perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics).

- Matisos estilístics d'ús dels sinònims (*кушать-есть-жрать* т.п.).
- Grups semàntics (*любоваться – наслаждаться – восхищаться; погибнуть – умереть – покончить с собой; должность – профессия – специальность* т.п.).
- Mots polisèmics (*приличная зарплата – приличный костюм – приличный человек* т.п.).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades

- Variants i matisos: sufixos diminutius afectius (-ик) i despectius (-ишко); augmentatius admiratius (-ина) i despectius (-ище, -ка). Sufixos dels adjectius (*большущий, малюсенький* т.п.).
- Famílies de paraules (*род, родина, родной, родители, родиться*).
- Formació d'adjectius a partir de substantius (*пелевинский роман, папина машина, университетские друзья, летние каникулы*).
- Formació de substantius a partir de verbs (*чтение, читатель*).
- Substitució de combinacions adj.+ subs. per substantius derivats (*Третьяковка, минералка, флешка*).
- Parasintètics (*сорокапятiletний, черноглазый*).

3.5.1.4 Abreviacions. Sigles.

- Abreviacions del llenguatge polític, comercial i administratiu. Abreviacions internacionals (*MP3, dvd* т.п.).

3.5.1.5 Onomatopeies (animals, emocions, sorolls ambientals més freqüents).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims (*чат, плееры* т.п.). Falsos amics (*карьеря, компетенция* т.п.).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger. Anglicismes (*супермаркет, менеджер, тьютеры* т.п.).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys, aforismes. Locucions i frases fetes típiques del llenguatge col·loquial.

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Substantius augmentatius, diminutius, afectius, comparatius, superlatius.

3.5.2.1.2 Declinació dels noms i cognoms russos i estrangers.

3.5.2.1.3 Substantius de gènere comú i el seu significat (*сирота, зануда*).

3.5.2.2 Numerals

3.5.2.2.1 Numerals cardinals, ordinals i col·lectius. Declinació i ús.

3.5.2.2.2 Nombres enters, fraccions, decimals, percentatges (*одна треть, пять десятихи* т.п.); operacions matemàtiques: addició, subtracció, multiplicació i divisió.

3.5.2.2.3 L'ús dels numerals cardinals amb substantius i adjectius

3.5.2.2.4 Declinació dels numerals *полтора/полторы, оба/обе*.

3.5.2.2.5 Declinació i ús dels numerals compostos

3.5.2.3 El pronom (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Els relatius *который/чей* i el seu ús en les oracions compostes.

3.5.2.3.2 Els negatius *никто/некто*. Diferència i ús. Declinació partida (*ни у кого, не с кем*).

3.5.2.3.3 Els indefinits (*кое-, -либо, некоторый, несколько*).

3.5.2.3.4 Els determinatius (*сам, самый, всякий, любой, каждый*) i el seu ús.

3.5.2.3.5 Pronoms demostratius (*этот, тот, такой, такое*) i el seu ús en les oracions compostes.

3.5.2.4 L'adjectiu

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius. Adjectius possessius amb sufix (-ов, -ин, -ий).

3.5.2.4.2 Adjectius breus i el seu ús. Funcions de les formes llargues i breus (*больной / болен, красивый / красив* i t.p.). Concordança de les formes breus.

3.5.2.4.3 Superlatiu dels adjectius. Forma simple (*наилучший*) i composta (*наиболееинтересный*).

3.5.2.4.4 Declinació d'adjectiu després de numeral (*двакрасивыхдома*).

3.5.2.4.5 Substantivació i adverbialització d'adjectius (*сладкое, бездомные; ежегодно, иронически, по-детски* i t.p.).

3.5.2.5 El verb

3.5.2.1 Significats generals i específics de les formes verbals

3.5.2.2 Verbs de moviment i el seu ús

- Ús de verbs de moviment amb diferents prefixos (*заходил в магазин / заходилпокомнате*).
- Verbs transitius de moviment.
- Imperatiu dels verbs de moviment (*иди/неходи*).
- Ús de verbs de moviment de significat directe i figurat. Expressions idiomàtiques (*носитьхарактер, пришла в головуумысли* i t.p.).

3.5.2.5.3 L'aspecte verbal

- Particularitats de l'ús dels verbs perfectius i imperfectius en indicatiu, imperatiu i infinitiu.
- Aspecte verbal i negació (*неговорить/несказать, непиши/ненапиши*).

3.5.2.5.4 Mode. Ús funcional dels temps i modes verbals.

3.5.2.5.5 Veu

- El verb reflexiu i la veu passiva. Contrast amb la llengua pròpia. Ús de la veu passiva segons diferents registres i estils funcionals.
- Verbs amb la partícula -ся: acció reflexiva i recíproca.

3.5.2.5.6 Famílies verbals

- Verbs amb prefixos (*помнить, работать, писать, жить* i t.p.).
- Verbs *вставать – встать – стоять, ложиться – лечь – лежать*.

3.5.2.6 El participi

3.5.2.6.1 Formes plenes i breus. Les seves particularitats (*закрытый магазин / магазин закрыт; статья написана* и т.п.).

3.5.2.6.2 Girs de participi, la seva funció i ús.

3.5.2.6.3 Formes actives i passives. Ús dels participis passius en forma breu.

3.5.2.7 El gerundi

3.5.2.7.1 Girs de gerundi, la seva funció i ús.

3.5.2.7.2 Formació dels gerundis dels verbs amb la partícula *—ся*.

3.5.2.7.3 Transformació del gerundi en estructures verbals (relacions temporals, causals, condicionals).

3.5.2.8 Els adverbis

- Grau superlatiu. Formes simples (*строжайше*) i compostes (*наиболее строго*). Formes limitatives (*пораньше, получше*).
- Adverbis indefinits de mode, causa, quantitat, finalitat (*кое-как, почему-то, сколько-нибудь, зачем-то*).
- Adverbis negatius (*никуда, никогда, неоткуда, незачем*).

3.5.2.9 Paraules auxiliars

3.5.2.9.1 Partícules. Sistematització de les seves funcions i ús.

- Partícules formatives: indefinides (*-то, -либо, -нибудь, кое-*).
- Partícules negatives (*нет, не, ни*).
- Partícules modals: interrogatives (*разве, неужели*); dubitatives (*врядли, едвали*); emfàtiques (*же, ведь*); limitatives (*лишь, только*).

3.5.2.9.2 Interjeccions: emotives (*увы, ах, ого, ура*); exhortatives (*ну-ка, эй*); invocatives (*Божемой, ей-Богу*); onomatopeïques (*хи-хи, мяу, ку-ка-ре-ку*).

3.5.2.9.3 Conjuncions. Les seves funcions i ús. Sistematització.

- Conjuncions coordinants: aclaratives (*то есть, а именно*); adversatives (*а то, зато, однако*); copulatives (*да, тоже, также*); disjuntives (*или, либо, то...то*).
- Conjuncions subordinants: temporals (*пока, едва, как только*); causals (*так как, оттого что, ибо*); condicionals (*когда, раз*); concessives (*хотя, пусть / пускай*); comparatives (*будто, словно, точно*); consecutives (*так что*); aclaratives (*что, чтобы*); finals (*с тем чтобы, лишь бы*).

L'oració

3.5.2.10 L'oració simple: estructura de l'oració.

Modificacions de l'estructura. Significats que depenen del canvi d'ordre de les paraules (*Сергей получил премию. Премию получил Сергей.*).

3.5.2.11 L'oració composta

3.5.2.11.1 La subordinació

- Oracions subordinades de relatiu amb els pronoms relatius *какой, который, чей*. Diferències i ús.
- Oracions subordinades adverbials (temporals, de lloc, condicionals, causals, consecutives, finals, concessives, comparatives).

3.5.2.11.2 La coordinació

- Oracions conjuntives amb les conjuncions (*да, да и, тоже, также*).
- Oracions juxtaposades (*, /; / : / .*). Els seus significats.
- Oracions disjuntives (*то..., то...; толи ..., толи...; либо...*) i adversatives (*однако, зато*).

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals d'elements lèxic aïllats.

3.5.3.2 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals de l'oració. Realitzacions emocionals de les principals estructures d'entonació.

- *ИК-2* – indignació, pregunta-especificació (*А когда вы выезжаете?*).
- *ИК-3* – repetició de la pregunta per contestar (*Что вы здесь делаете? – Что мы здесь делаем? Ждём*).
- *ИК-4* – el seu ús en el llenguatge oficial i periodístic, pregunta oficial (*Ваш паспорт?*).
- *ИК-5* – valoració emocional, ironia.
- *ИК-6* – exclamació.
- *ИК-7* – negació de la característica, menyspreu (*Да какой он писатель!*).

3.5.3.5 Canvis fonètics en la poesia

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Aspectes gràfics i tipogràfics i tipus de text: avisos i anuncis formals, publicitat.

3.5.4.2 Representació gràfica de fonemes i sons. Principals regles d'ortografia.

3.5.4.3 Punts suspensius, dos punts, punt i coma, guió. El seu ús en les oracions coordinades i subordinades.

- Guions o parèntesis per a informacions addicionals o aclaratòries.

3.5.4.4 Abreviatures (*млн.чел.*; *кол-вои* т.п.).

3.5.4.5 Sigles (*ООН*, *СМИ*, *СНГ* и т.п.).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les

estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic, enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.

Nivell Intermedi B2

Xinès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

- 1.1 Definició del nivell
- 1.2 Objectius generals del nivell
- 1.3 Objectius per activitat de llengua
- 2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació
 - 2.1 Actituds
 - 2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge
 - 2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua
 - 2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural
 - 2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua
 - 2.2.1 Estratègies cognitives
 - 2.2.2 Estratègies metacognitives
 - 2.2.3 Estratègies socioafectives
 - 2.3 Competència digital
- 3. Competència lingüística comunicativa
 - 3.1 Competència i continguts nociònals i funcionals
 - 3.1.1 Funcions
 - 3.1.2 Nocions
 - 3.2 Competència i continguts discursius
 - 3.2.1 Adequació al context
 - 3.2.2 Coherència i cohesió textual
 - 3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció
 - 3.2.2.2 Organització interna del text
 - 3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent
 - 3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text
 - 3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics
 - 3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua
 - 3.4.1 Comprensió oral i escrita
 - 3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.1.2 Estratègies de recepció
 - 3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita
 - 3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.2.2 Estratègies de producció
 - 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
 - 3.4.3 Mediació
 - 3.4.3.1 Activitats de mediació
 - 3.4.3.2 Estratègies de mediació
 - 3.5 Competència i continguts lingüístics
 - 3.5.1 Lexicosemàntics
 - 3.5.2 Morfosintàctics
 - 3.5.3 Foneticofonològics
 - 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions habituals i també algunes de més específiques o complexes en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, amb la suficient fluïdesa i naturalitat perquè la comunicació es faci gairebé sense esforç amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits complexos conceptualment i lingüísticament en una varietat de llengua estàndard, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques d'ús comú que permeti percebre i expressar matisos de significat, sobre temes generals, actuals, del propi interès o del camp d'especialització del parlant.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma amb eficàcia, de forma fluida i amb un grau elevat de precisió, en un ventall ampli de situacions de la vida quotidiana, d'aprenentatge i d'altres, i com a mitjà d'expressió personal, mostrant cert domini dels seus aspectes formals i discursius, un grau elevat d'adequació del discurs a la situació comunicativa i una certa riquesa lèxica.

2. Optimitzar el coneixement dels valors d'altres cultures, havent-los contrastat amb els valors propis, amb l'objectiu d'afavorir i enriquir la comunicació.

3. Utilitzar les estratègies lingüístiques i d'aprenentatge desenvolupades, per reflexionar i corregir els propis errors i mancances en l'expressió i en la comprensió, tant orals com escrites.

4. Mostrar un cert domini dels usos i convencions socials de la llengua i dels diferents registres. Reconèixer i entendre diferents varietats de la llengua.

5. Continuar l'aprenentatge de la llengua objecte d'estudi de forma autònoma un cop acabats els estudis d'aquest nivell.

6. Integrar i combinar el conjunt de les competències, habilitats, estratègies i actituds que formen part del bagatge personal previ o adquirit al llarg del procés d'aprenentatge d'un o més idiomes, per desenvolupar una competència plurilingüe i pluricultural.

7. Reconèixer el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixement.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre amb suficient facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds tant implícites com explícites de textos orals i escrits, textos llargs i de certa complexitat, conceptualment i estructuralment complexos, que tractin sobre temes diversos de caràcter general, personal o dins del camp d'interès o especialització propi, sempre que els parlants dels textos orals articulin a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i fins i tot quan les condicions d'audició no siguin bones i sempre que se'n puguin rellegir les seccions difícils i que l'autor escrigui en alguna varietat estàndard de la llengua i usi expressions idiomàtiques d'ús comú.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits d'una certa extensió, clars, ben organitzats, prou detallats i adequats a la persona interlocutora i al propòsit comunicatiu específics, sobre una àmplia sèrie de temes diversos d'interès general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estil estàndard i independentment del suport i del canal, amb una correcció que li permeti comunicar-se amb eficàcia utilitzant apropiadament una gamma àmplia de recursos lingüístics propis de la llengua i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa. Pel que fa a la producció oral, amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un cert grau d'espontaneïtat i de fluïdesa tot i que encara pugui cometre errors esporàdics que, essent-ne conscient, pot corregir.

Interacció

Participar de forma activa en converses i discussions, orals o escrites, i comunicar-se espontàniament amb parlants de la llengua estrangera, tant cara a cara com en línia, en una àmplia gamma de temes generals, professionals, educatius o de lleure, amb un bon control gramatical i sense gaire senyal d'haver de restringir el que vol dir, adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies. Interactuar amb una certa fluïdesa, precisió, eficàcia i espontaneïtat.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, animant a participar en la conversa i a crear una cultura comunicativa comuna. Reformular amb detall un text complex però ben estructurat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats: superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en

l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne o alumna assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.

- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/identificar-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

3.2.2.3.1 Procediments lèxics:

- Repeticions:
- Repeticions de verbs o de predicat, sigui per requeriment gramatical o d'estil:
我不是不喜欢他说的话，而是不喜欢他说话的方式。
(甲)很重要，(乙)也很重要，同时(丙)也非常重要。
- Repeticions de complements:
这不仅是家庭的责任，更是政府的责任。
你要是连他都信不过，那就谁都信不过了。
- Sinònims.
- Antònims: 正面影响是.....，而负面影响是.....，有利有弊
- Hipònims i hiperònims: 语体(新闻语体、网络语体、文学语体); 家庭(双亲家庭、单亲家庭、421 家庭、丁克家庭)
- Metàfores i metonímies: 一梭子批评，一把眼泪; 晒照片，晒娃; 虎妈
- Proformes lèxiques: 这样不行; 这个不好说; 这是完全不可能的
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món: 高富帅，白富美; 富二代; 海待，海归

3.2.2.3.2 Procediments sintàctics:

- **Anàfora** (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context) i **catàfora** (referència anticipada a un element o una part del discurs):

这/这个/这样, 那/那个/那样, 人称代词 (你, 我, 他, 她, 它)

- **El·lipsi** (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context): 送什么礼物是一个问题, 用什么方式送 (礼物) 是另一个问题。外交 (的领域) 无小事。家长饮食习惯不好的 (孩子), 孩子往往也有肥胖等问题。

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

3.2.2.4.1 Organització global del text:

- **Marcadors per iniciar**: 首先; 第一
- **Per ordenar**: 首先; 其次; 再说; 结束之前, 还要提到.....
- **Per concloure o resumir**: 总而言之; 总结一下; 反观.....; 可见; 从头到尾; 我们可以得出.....的结论
- **Per acabar**: 最后

3.2.2.4.2 Posicionament de l'emissor:

今天我演讲的话题是.....; 我要向大家介绍.....; 关于.....可能大家还不太了解。

3.2.2.4.3 Tractament de la informació:

- **Reformulació**: 也即; 换句话说; 更清楚地解释; 具体地说/具体来说
- **Exemplificació**: 举个例子; 一个.....的例子就是.....; 这就是一个.....的例子
- **Introducció de temes**: 按照; 而; 另一个.....的方面是

3.2.2.4.4 Connectors per relacionar parts del text:

- **Sumatius**: 此外; 更有甚者, 连.....也.....
- **Contrastius**: 相反; 然而; 相比之下
- **Causatius**: 因..... (而)
- **Consecutius**: 于是; 那么
- **Condicionals**: 若是; 倘若; l'omissió de connectors condicionals.
- **Finals**: 目的是; 目的在于
- **Temporals**: 在此之前/之后; 到底
- **Concesius**: 尽管这样; 反正; 究竟 (还); 即便

3.2.2.4.5 Marcadors propis del discurs oral:

- **Demanda de confirmació o acord**: 你对此持什么观点; 不是这样吗? ; 你不这么认为吗? ; 你难道不是这样想的吗?
- **Advertència**: 必须考虑到.....; 再这样下去, 会.....; 千万不能忘记.....
- **Acord**: 我原则上同意.....
- **Desacord**: 可以理解, 但是并不代表.....; 我不敢苟同

- Tancament: 今天的会议/演讲/活动到此为止; 这个话题我们不多谈了

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Estereotips i tabús.
- Rols de gènere.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius (planificació, execució, avaluació i reparació) a les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals, concrets i abstractes, relacionats amb la vida quotidiana, l'aprenentatge, l'actualitat, la feina o amb el propi interès.

- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, piulades, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions d'ús, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.).
- Cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera clarament estructurada.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: històries, anècdotes, presentacions preparades, informes, converses informals, formals i transaccionals, debats, tertúlies, sol·licituds, entrevistes, enquestes, notes, apunts, formularis, CV, cartes informals i formals,

cançons, poemes, contes, textos literaris, anuncis, missatges, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.

- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Composició i articulació del discurs, integrant elements verbals i no verbals al missatge.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica. Per exemple, escriure un informe amb les decisions preses en una reunió.
- Explicació de dades. Per exemple, interpretar i descriure de manera fiable informació detallada a diagrames o gràfics complexos sobre temes del seu interès.
- Resum, comparació i explicació de la informació principal d'un text.
- Traducció oral de textos complexos sobre temes del seu interès i traduccions escrites clarament estructurades en llenguatge d'ús corrent.
- Presa acurada de notes en conferències i reunions.

- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal. Per exemple, descriure les seves emocions respecte a una obra o fotografia i descriure què ha evocat aquestes emocions.
- Anàlisi i crítica de textos creatius. Per exemple, comparar dues obres tenint en compte els temes, els personatges i les escenes, buscant similituds i contrastos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup de forma eficient i no intrusiva, reconduint el tema, discutint, sintetitzant el punt de vista del grup, focalitzant l'atenció i proposant acords.
- Foment del desenvolupament d'idees animant a trobar una solució, a justificar les seves idees o a relacionar-les amb el tema.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords apreciament perspectives, aclarint malentesos, discutint punts de vista i adaptant la seva actuació.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.

- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

Lèxic més freqüent referit a camps semàntics bàsics i el relacionat amb els documents que apareguin i els interessos de l'alumnat. Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos als quals es refereixen els objectius especificats per a cada nivell.

3.5.1.1 Famílies lèxiques

- Sinònims: 变化/改变, 体系/体制, 引起/导致, 满意/满足
- Antònims: 低龄化/老龄化, 和睦/紧张, 扩大/缩小
- Mots polisèmics: 大概 (sustantiu i adverb), 应 (verb modal i verb nocional) .
- Homònims: 将 (vol dir “把” o “会”) .
- Homògrafs: 出生率 (率 lǜ, taxa), 率领 (率 shuài, liderar) .
- Homòfons: xíngshì 形式/形势/刑事, xīnlǐ 心里/心理

3.5.1.2 Paraules compostes i derivades

- Prefixos: 非政府/非人/非营利, 无机/无政府/无线网/无污染
- Sufixos: 失业率/出生率/汇率, 数值/产值/期望值, 教育界/医学界/法律界, 想象力/影响力/观察力

3.5.1.3 Abreviacions i sigles

减排 (减少碳排放), 电商 (电子商务), 421 家庭 (祖父母、父母和一个孩子), APP (手机应用), NGO (非政府组织), GDP (国内生产总值)

3.5.1.4 Onomatopeies: 啪, 咚, 呼啦圈

3.5.1.5 Préstecs i mots d'origen estranger: 抗生素, 芭蕾, 代沟, 爵士乐, 丁克家庭

3.5.1.6 Ús d'equivalències fòniques (amb caràcters) per la transcripció de paraules estrangeres: 华盛顿, 乔布斯, 叙利亚

3.5.1.7 Frases fetes, dites, refranys i locucions fixes: 钻空子, 金字招牌, 戴有色眼镜, 土豪, 给力, 高不成、低不就, 前所未有的, 久而久之, 不可思议, 力不从心, 四书五经

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 Substantius

3.5.2.1.1 Tipus de substantius

- Propis i comuns, concrets i abstractes: 动力, 变迁, 结构, 影星, 快递, 标签, 排放, 视野, 层次, 朋友圈, 节奏, 税收, 惩罚
- De temps: 历史时期, 90 年代, 期间, 一辈子, 当时
- De lloc: 养老院, 发布会, 海内外, 领域, 脑子里/心里
- De posició: 趋势, 状态, 潮流

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: noms amb prefixos, noms amb sufixos, reduplicació del substantiu: 家家户户, 神神鬼鬼, substantius formats per dos adjectius antònims: 大小, 长短, 动静, 深浅

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Classificadors

- Classificadors nominals: 面, 匹, 届, 项, 起, 架, 笔, 列
- Ús figuratiu dels classificadors nominals: 一把眼泪, 一串笑声, 一梭子批评
- Classificadors compostos: 人次
- Classificadors verbals: 番, 阵, 轮, 通
- Classificadors formats a partir de substantius: 问一圈, 看一眼, 开一枪, 切一刀, 咬一口

3.5.2.3 Pronoms (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Expressió d'indefinició amb els pronoms interrogatius:

要啥有啥 (要什么就有什么), 爱谁谁 (想怎么样就怎么样) .

3.5.2.3.2 其 com a pronom personal, indicatiu o posesiu:

其人其事, 勉为其难, 其一/其二, 其主要作用....., 其好处之一.....

3.5.2.3.3 Pronoms interrogatius: 为何, 何以, 如何, 何时, 何地, 何年, 何人

D'altres: 某+classificador, 某某, 该+sustantiu, 彼此, 各自, 如何

3.5.2.4 Adjectius (morfologia i posició).

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius: 精彩, 发达, 双重, 远程, 传统, 雪上加霜

3.5.2.4.2 Ús d'adjectius:

- Contrast entre adjectius monosíl·labs i bisíl·labs: 深/深刻, 够/足够, 强/强大, 难/困难
- Matissos entre adjectius similars o sinònims: 满意/满足, 严重/严峻, 实际/实用/现实

3.5.2.5 Verbs

3.5.2.5.1 Tipus de verbs

- Contrast entre verbs monosíl·labs i bisíl·labs (significat, registre, combinacions i ritme): 关/关闭, 加/增加, 做/进行, 丢/失去, 开/举办, 笑/嘲笑, 养/培养, 知/知道, 罚/惩罚
- Verbs formats per un verb monosíl·lab i un adjectiu que indica el resultat: 扩大, 拓宽, 延长, 减少, 提高, 降低, 拉远
- Matisos entre verbs similars o sinònims: 担心/担忧, 降低/减少, 保持/维持, 失去/丢失

3.5.2.5.2 Els verbs modals 将 (que expressen el temps futur) i 会 (que expressen potencialitat o hipòtesi).

3.5.2.5.3 Els complements del verb

- El complement resultatiu: 及, 入, 牢, 紧, 走, 到头, 暗
- El complement direccional compost: 起来, 出来, 过来, 下去
- El complement potencial: V + 得/不 + 过来/过/起/住

3.5.2.5.4 Usos extensius del complement direccional. Expressió de l'aspecte perfectiu i imperfectiu.

- Incoatiu: V + 起 + c. directe + 来, 天黑下来 (DUBTE: 天黑下来/天亮起来 és incoatiu o d'altres aspectes com 醒过来/昏过去?)
- Resultatiu: 想象出来
- Logratiu: 扛过来, 算过来
- D'altres aspectes específics: 明白过来

3.5.2.6 Les partícules

3.5.2.6.1 La partícula estructural 所+V: 你所说的, 被/为他的话所打动

3.5.2.6.2 La partícula estructural 而: 多而杂 (paral·lel), 似是而非 (adversatiu), 缓缓而行 (determinant), 言而无信/学而不思 (complementari entre afirmatiu i negatiu), 自上而下 ("cap a", direccional).

3.5.2.6.3 Partícules modals bisíl·labes 罢了, 而已, 来着, 着呢

3.5.2.7 Preposicions

3.5.2.7.1 Locucions preposicionals fixes: 每当....., 随着...../随之, 面对....., 归咎于....., 趋于/日趋.....

3.5.2.7.2 Funcions:

- Expressen temps, lloc, direcció: 当, 自/自从, 于某日, 于某地, 由, 沿/沿着, 顺/顺着, 朝/朝着
- Expressen manera, mode, "segons": 按/按照, 据/根据, 依/依照, 凭/凭着, 以/以.....为....., 经过, 通过

- Expressen causa, motiu: 由于, 因.....而....., 为着
- Expressen comparació: 低于, 大于, 重于
- Expressen "fins": 以至于
- Indiquen l'objecte: 至于, 对于, 关于

3.5.2.8 Adverbis

3.5.2.8.1 Tipus d'adverbis

- De temps i resultats: 先后, 向来/一向, 立即/立刻, 到底/究竟
- De grau: 极其, 过度/过于, 充分, 日益, 分外/格外, 略微/稍微
- D'extensió: 仅, 皆(都), 一律/一概, 到处/处处, 将近
- De freqüència: 逐步/逐渐/逐年, 偶然, 再三/一再
- De negació i afirmació: 的确/确实, 未曾
- De mode: 随意, 乱/慎+V
- D'estat: 偷偷, 迅猛, 稳步, 纷纷

3.5.2.8.2 Locucions adverbials (sobretot els chengyu 成语): 一对一, 面对面, 直线, 猛地, 一瞬间/一下子, 直截了当, 无可奈何, 更有甚者

L'oració

3.5.2.9 L'oració simple

Estructura de l'oració

3.5.2.9.1 L'interrogativa retòrica:

- Amb les construccions 难道, 难道.....不成, 何尝, 何尝不
- Amb pronoms interrogatius: 这篇文章哪儿(哪里)难啊!, 这篇文章怎么难了?, 这篇文章难什么?

3.5.2.9.2 l'oració comparativa.

- Partícules comparatives 似的, 似.....的, 似.....一般
- L'oració comparativa implícita (figurativa): 皮肤雪白, 脸色蜡黄, 思念蚕食着我的心, 脚下生风, 刀子嘴豆腐心。

3.5.2.9.3 Imperativa afirmativa i negativa.

- L'ús de 着 amb determinats verbs per expressar una ordre: 在这儿躺着, 扶着我的肩膀, 别总是坐着。

3.5.2.10 L'oració composta

3.5.2.10.1 La subordinació

- Causals: 由于, 因而, 既然
- Hipotètiques: 若是/倘若.....则.....

- Adversatives: 然而.....
- Condicionals: 除非.....才.....否则.....
- Finals: 原因/目的/目标在于....., 旨在.....
- Concesives: 即便.....也.....

3.5.2.10.2 La coordinació

- Additiva: 不但不/没.....反而....., 更有甚者.....

3.5.2.10.3 L'oració condensada

- La construcció 非.....不..... o 无.....不.....: 非明天不行, 非去不可, 非你不请, 无肉不欢, 无所不能

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.3.1 Precisió en la pronunciació de les consonants 声母: zh, ch, sh, r, z, c, s, j.

3.5.3.2 Entonació, èmfasi, ritme i pausa en les oracions:

他买了几本书。(èmfasi en 书) ——他买了几本书? (èmfasi en 几)
这篇文章不是我写的。(èmfasi en 这, en 不, en 我, o en 写)
关这所医院必然影响到这个区就医问题: 关闭 en lloc de 关, 该区 en lloc de 这个区

3.5.3.3 Intonació i ritme en algunes poesies modernes i antigues

3.5.3.4 Representació gràfica de fonemes i sons mitjançant el sistema de transcripció fonètica Pinyin.

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Ortogràfics

- Ortografia dels caràcters i radicals similars: 衤/衤, 末/未, 戈/弋, 贺/货, 赛/塞, 惑/感
- Ortografia dels signes de puntuació: l'ús de 顿号、, 破折号——, 书名号《》, 省略号....., 双引号“, 单引号”, etc.
- Composició i l'ús de paràgraf.
- Introducció d'algunes formes tradicionals d'escriptura.

3.5.4.2 Ortotipogràfics

- Formats de cartes semi-formals i formals.
- Lectura d'alguns manuscrits.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita

Produeix textos escrits de certa longitud, detallats i ben estructurats, articulats de manera clara i coherent, en contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès o d'especialització, mostrant confiança en l'ús de diferents registres i estils. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que no afecten la comunicació.

2. Expressió oral

Produeix textos orals monològics i dialògics, de diferents tipus i de certa longitud, procedents de contextos d'ús comú i més específics dins del seu camp d'interès, articulant el seu discurs de manera clara i coherent, mostrant confiança en l'ús de diferents registres. Pot cometre errors esporàdics o no sistemàtics que pot corregir retrospectivament i expressar-se sense fer gaire evident que està buscant les paraules que necessita.

3. Comprensió escrita

Comprèn amb prou detall textos escrits d'una certa longitud sobre temes comuns i també específics dins del seu propi camp d'interès i escrits en diferents registres.

4. Comprensió oral

Comprèn el llenguatge oral estàndard, cara a cara o no, tant si es tracta de converses com de discursos sobre temes familiars i no familiars relacionats amb tots els àmbits de la vida. Només un soroll molt fort de fons, una estructura inadequada del discurs o la utilització d'expressions idiomàtiques poden influir en la seva capacitat de comprendre.

5. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat, eficàcia i certa naturalitat, oralment i per escrit, tant el to i les intencions dels parlants o autors com el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, clarament senyalitzades, sobre assumptes relatius a la seva especialitat i interessos i sobre temes més generals. Adapta els textos al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació. Col·labora en la creació de significat comparant, contrastant, resumint, organitzant i detallant apropiadament la informació, suggerint sortides de compromís, un cop analitzats els avantatges i els inconvenients.

6. Interacció

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis cara a cara i en línia, amb flexibilitat, eficàcia i de manera col·laborativa, iniciant, mantenint, finalitzant el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, gestionant el discurs amb intervencions adequades, confirmant la seva comprensió, demanant l'opinió de la persona interlocutora, convidant altres a participar, i contribuint al manteniment de la comunicació, repetint o reformulant el que s'ha dit, fent preguntes per aprofundir en alguns aspectes que considera importants, i resumint la informació i els arguments quan és necessari per aclarir el fil de la discussió.

7. Interacció en línia

Interactua i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la

utilitat i els avantatges de diverses eines digitals i adapta la informació i l'estil de comunicació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes en línia tant com a membre d'un grup com assumint un paper de líder, i sap donar i rebre *feedback* per tal d'organitzar el treball col·laboratiu.

8. Estratègies de comprensió

Utilitza un ventall prou ampli d'estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants o autors, clarament senyalitzades en el text oral o escrit, fent les inferències necessàries.

9. Estratègies de producció

Utilitza eficaçment, amb certa naturalitat i amb flexibilitat les estratègies més adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, desenvolupa a partir d'un esquema previ els punts principals, bé donant exemples o afegint comentaris i detalls rellevants, i integra de manera apropiada informació rellevant procedent de diferents fonts. En la interacció i producció oral, planifica el discurs segons la situació comunicativa (propòsit, interlocutors i canal) i en fa un seguiment i una reparació mitjançant procediments variats (per exemple: paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es realitzi sense esforç per part seva o dels interlocutors.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement prou profund dels aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics de les cultures on es parla l'idioma (incloent-hi usos i creences), que ha integrat a la seva competència intercultural. Supera les diferències pel que fa als estereotips. S'expressa apropiadament en situacions diverses i evita errors importants de formulació.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres

Distingeix les intencions comunicatives tant principals com secundàries dels textos orals i escrits, i reconeix les diferències d'intenció i de significat dels diferents exponents corresponents a les funcions comunicatives segons el context i el gènere i tipus de text. Selecciona d'entre un repertori més ampli les estructures lingüístiques adequades al propòsit comunicatiu en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo correctament a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió

Utilitza adequadament sense errors que causin malentesos els mecanismes comuns d'organització i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic,

enllaçant una sèrie d'elements més complexos, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

14. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza adequadament, oralment i per escrit, un ampli repertori lèxic, comú i més especialitzat, relacionat amb els propis interessos i necessitats en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, així com estructures, expressions i modismes d'ús comú amb connotacions i matisos. Pot tenir alguna dificultat amb expressions poc freqüents i reformula amb flexibilitat per evitar repeticions o quan no troba una expressió més precisa.

15. Fluïdesa

Es comunica amb fluïdesa, claredat i espontaneïtat suficients i un ritme bastant uniforme, sense manifestar ostensiblement que ha de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical

Mostra un control gramatical relativament elevat d'un repertori d'estructures lingüístiques prou ampli. No comet errors que provoquin la incomprensió i corregeix pràcticament tots els errors que comet.

17. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i natural.

18. Patrons ortotipogràfics

Utilitza amb correcció els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (per exemple: parèntesis, guions, abreviatures, etc.), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital, tot i que pugui manifestar influència de la seva llengua primera.